

И А Y А И Л Е Т

К О С А

Е Р Л Е

STANLEY

GARDNER

8 7

POLISYE

Original adı :

The Case of The Haunted Husband

Dizgi, Baskı : DİLEK Matbaası (Tel. : 26 63 78)
Ciltler : TABES Ciltevi
Kapak baskısı : VAHDET Matbaası

18 HAZİRAN 1974

Salı

HAYÂLET KOCA

Erle Stanley Gardner

Çeviren :

Murat TANOĞLU

**SUÇLULAR
SUÇSUZLAR
POLİSLER**

CORTRIGHT	:	Hâkim
CORVIS	:	Şâhit. Trafik memuru
Paul DRAKE	:	Drake Dedektif Ajansı sâhibi
FELİPE	:	Homan'ın Filipinli uşağı ...
Misis Daphne GREELEY	:	Adler P. Greeley'in karısı
Harold HANLEY	:	Savcı Yardımcısı
Jules Carne HOMAN	:	Arabası çalınan Hollywood'lu prodüktör
Horace HOMAN	:	Kardeşi
HORTY	:	(Hortanse Zitkousky) Stephanie'nin Hollywood'daki Polonyalı arkadaşı
Edith LYONS	:	Hayalperest bir kız. Şâhit
Perry MASON	:	Avukat

- Stephane Clair OLGIER** : Zengin amcasından kaçıp çalışmayı tercih eden bir kız
- Max OLGIER** : Amcası
- RUSSELL** : Savcı Yardımcısı
- SPINNEY** : Namı diğer **WALTER LOSSTEN**, nâmi diğer **Adler Pace GREELEY**
- Jackson STERNE** : Çok mahcup bir adam. Stephane'in eski nişanlısı
- Della STREET** : Perry Mason'un sekreteri
- TRAGG** : Komiser
- Ernest A. TANNER** : Homan'ın şoförü
- Lois WARFIELD** : Kendisini terkettiği halde kocasına yardım için Spinney vasıtasıyla para gönderen vefalı bir kadın

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1972 yılında Akba Yayınevi tarafından Modern Polis Romanları serisinin 87. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

(A K B A) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunun hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

BİR

Stephane Olger, üzerinde **Tropiques**'in müşterilerine ait şapkaların sıralandığı tezgâha iki eliyle sarılmıştı. Parmak uçları ve mafsalları tazyikten bembeyazdı ve yanaklarına kan hücum ettiğini hissediyordu. Patron, o geniş sırtını göstererek uzaklaşmaktaydı.

Biraz daha geride, buruşuk suratlı, ince dudaklı, kısa boylu, kumral bir kadın olan Emily Carr ise sükûnetle işine devam etmekte ve çengellerde asılı duran pardesüleri düzeltmekteydi.

Stephane, gözleriyle patronun sırtını takip ederek. «Ne kaba adam!» dedi.

Emily Carr, boynundaki geniş yakalığı çıkarırken, «Nâzik bir adam, olarak tanınmamıştır. Şimdi ne yapacaksınız?» diye mırıldandı.

— «Kendi imkânlarımı kullanarak buradan demir alacağım.»

— «Fena, Stephane. Bu adam öküzün biridir. Ona karşılık verdiniz! Böyle şeylere hem alışık değildir ve hem de hoşlanmaz. İki müşterinin bahşiş kutusuna iki dolar attığını görmüş. Sonra sayım yapıldığında, Dolarlar yerinde yoktu. Kendinizi nasıl temize çıkaracaksınız?»

— «Bu para nereye gidebilir, Emily? Hiç bir şey anlıyamıyorum. Dolarları çekmeceye koyduğumu hatırlıyorum ve...»

— «Tam o esnada sizi çağırdılar, değil mi?»

— «Evet. Neden sordunuz?»

— «Oh! hiç. Maymun suratlı herif, yokluğunuzda, gerisine el sürmeden onları oradan almıştır. Sonra da sözüm ona kontrol etmek için tekrar buraya geldi. Suçlusunuz. Kazancın bir kısmını tırtıkladınız. Bu durumda ne yapmanız lâzım? Tabii sizden istediğini, ona karşı nâzik davranmanızı ve...»

— «Onu tokatlamalıydım. Ve bunu yaparımda.»

— «O zaman sizi kara listeye alır. Bahşişleri çalmak bizim meslekte çok kötü bir şeydir.»

— «Nasıl oluyor da siz hiç güçlüğe uğramıyorsunuz »

— «Kendini müdafaa etmeyi bilmek lâzım.»

— «Ya patronun durumdan istifâde etmeye kalktığı zamanlar?»

— «Kendini ikram etmekten başka çare yoktur» diye cevap verdi Emily, hiç tereddüt etmeden.

— «Ama ben şimdiye kadar hiç bir şeyin farkına varmadım.»

— «Ben vardım. Dün gece değil tabii. Geçen hafta... Bir zamanlar boksörlük yapan bir arkadaşım vardı. Rakibin oturmasına asla müsaade etmemeli derdi bana. Onu derhal tesirsiz hâle koymalı. Aksi takdirde esash bir dayak kaçınılmaz olur.»

— «Bu hizmetçilik işinden bıktım ve şansımı başka yerlerde deneyeceğim»dedi Stephane. «Hollywood'da oturan bir arkadaşım var. Horty. Onu hatırladınız mı?»

Emily şüpheli bir tavırla başını salladı.

— «Tâtilde beni görmeye gelen kız. Onu buraya getirmiştiniz...»

Emily. «Hani şu hatları dolgun olan kız mı?» diye onun sözünü kesti.

— «Evet.»

— «Görünüşe göre kendisini korumasını bilen bir insan.»

— ««Haklısınız. Beceriklidir.»

— «Acele karar vermeyin, Stephane. Size çıkıştı diye üzülmenize lüzum yok...»

— «Ama beni kovdu!»

— «Sâdece öyle söyledi» diye mırıldandı Emily. «Fakat ağlayarak peşinden koşacağınızı ve parayı başkasının almış olacağını ileri sürüp, af dileyeceğinizi düşünüyor. Daha evvel de söylemiştim ya, göründüğü kadar kurnaz değildir.»

Stephane, saatine bir göz atarak, «Ben olmadan da işi yürütebilir misniz, Emily?» diye sordu..

— «Eğer kararınız kat'iyse.»

— «Evet, gitmek istiyorum. Onu gördüğünüz zaman... Başka bir yerde çalışmaya karar verdiğimi söyleyin.»

Emily'nin oynak ağzı garip bir tebessümle kıvrıldı.

— «İşte bunu anlıyacaktır.»

— «Ümit edelim.»

— «Paraya ihtiyacınız var mı?»

— «Hayır. Oto-stop yapmasını biliyorum.»

— «Sizin göbek adınız ne, Stephane?»

— «Claire. Neden?»

— «Bence soyadınız. Olger'i kullanmasanız daha iyi olur. Hem sert bir isim, hem de sanki Rusmuşsunuz gibi bir intiba uyandırıyor. Stephane Claire olarak tanıtın kendinizi. Belki de Hollywood'da büyük bir şöhret olursunuz. Zâten bileğinizin hakkı ile başaracağınıza inanıyorum. O her zaman rastlanan yalancı sarışıklardan değilsiniz çünkü. Saçlarınızda altın ve gümüş gibi sıcak tonlar var. Tutunacaksınız.»

Stephane, mantosuyla şapkasını giyerken. «Teşekkür ederim» dedi.

— «Siz böyle yerlerin insanı değilsiniz, bu açıkça görülüyor. Sanki bir kimseden veya bir şeyden kaçıyormuş gibisiniz. Belki de bir kocadan?»

Stephane, bıkkın bir tavırla, «Hayır, istemediğim bir paradan ve onun getirdiği mecburiyetlerden kaçıyorum.» dedi.

— «Hangi para ve hangi mecburiyetler?»

— «Zengin bir amca. Bana koca bulmaya kalkışacak kadar, isteklerini kabul ettirmeye çalışıyordu.»

Emily dikkatle genç kızı tetkik etmekteydi.

— «Tekrar evinize dönün, küçüğüm.»

— «Hayır. Hollywood'a gideceğim. Hem belki de bir gün beyaz perdenin kraliçesi olurum.»

— «Mümkündür. O halde Sam Goldwyn'e benden selâm söyleyin. Clark Gable'e de, kendisine âşık olduğumu bildirin. Patrona bir haber bırakmıyor musunuz?»

— «Hayır.»

Emily, neş'eli bir tavırla. «Pekalâ» dedi. «Durumu ona anlatmaya çalışırım. Yolun açık olsun, küçüğüm.»

— «Allahısmarladık.»

— «İyi şanslar.»

— «Teşekkür ederim.»

Adam, «Bakersfield'e geliyoruz, daha ileriye gidemediğim için üzgünüm.» dedi.

— «Los Angeles'e daha ne kadar var?»

— «Yüz milden biraz fazla. Arabayla iki saat sürer. Fakat artık bu gece yola devam etmemelisiniz.»

— «Bah! Merâk etmeyin, her şey yolunda gider. Los Angeles'de bir arkadaşım var. Onun yanında kalacağım.»

— «Şey... Size rahat edebileceğiniz bir oda bulmak isterdim. Burada çok iyi bir otel var.»

— «Hayır, teşekkür ederim. Benim için endişe etmeyin.»

— «Ama çok geç oldu ve...»

Stephane, gülümseyerek «Dinleyin. Ben kendimi korumasını bilirim. İlk defa oto-stop yapmıyorsunuz.» dedi.

— «Pekâlâ! İşte meydana geldik. Los Angeles'e gitmek için bu meydana dönmek lâzım... Sizi aydınlık bir köşe başına bırakacağım. Böylece bir araba bulmanız kolaylaşır.»

— «Endişelenmenize lüzum yok.»

— «Buraya çok yakındır.»

Stephane. «Siz bu şehirde de mi oturuyorsunuz?» diye sordu.

— «Hayır. İşlerimi tâkip için geldim.»

Stephane kapıyı açtı ve gülümseyerek. «Ben iniyorum. Benim için tasalanmayın.» dedi.

— «Durun. Şu yolun köşesinde...»

— «Hayır. Böyle gayet iyi. Çok teşekkür ederim... Her şey için. Bana karşı çok nâzik davrandınız.»

Sonra ona elini uzattı. Adam ellisine yaklaşıyordu ve yirmi dört yaşındaki bu genç kıza bir çocuk gözüyle bakmaktaydı. Ve Stephane'in serbest tavırları onu endişelendiriyordu.

Genç kız, kapıyı kapatırken. «Her şey yolunda gidecek» diye tekrarladı.

Araba hemen hareket etmedi. Adam, sanki Stephane'in yoluna kiminle devam edeceğini öğrenmek istiyormuş gibi bekliyordu.

Genç kız bu defa gülererek tekrar arabaya yaklaştı.

— «Hayır! Bu imkânsız. Sonra soyguna çıktığınızı zannederler. Böyle beni gözetlemekte devam ederseniz, hiç bir araba durnıaz burada...» dedi ve söylediklerinin uyandırdığı tesiri görerek «Özür dilerim» diye ilâve etti.

Adam, hareket ederken. «Bir kadının kullandığı arabaya binin.. Vakit geç oldu.» diye cevap verdi.

Stephane, kırmızı stop lâmbalarının uzaklaşıp kayboluşunu seyrettikten sonra, ümitle beklemeye başladı. Saat on olmuştu. Los Angeles'e saat ikiye doğru varabilirdi belki.

Aradan bir dakika kadar geçti. Henüz hiç bir araba görünmemişti. Sonra bir grup yaklaştımaya başladı. Arka arkaya dört araba, gözleri kamaştıran farlar. Genç kız tecrübelerine dayanarak, böyle peş peşe gelen arabaların durmayacağını biliyordu. Her otomobil sâhibi, yolun kenarında bekleyen insanla uğraşacağına, caddedeki yerini muhâfaza etmeyi ve önündeki arabayı geçmeyi düşünürdü çünkü. Bir kaç adım geriledi.

Otombiller farlarıyla genç kızın gözlerini kamaştırarak ve âdetâ ona sürtünerek geçtiler. Rüzgâr eteklerini havalandırdı. Gayrî ihtiyarî eliyle şapkasını tuttu. Tekrar gözlerini açtığı zaman, son araba hemen hemen yanına gelmişti. Sonra o da âdetâ ıslık çalarak önünden geçti. Otomobilin sâhibi herhalde diğerlerini sollamak istiyordu. Fakat birdenbire fren lâmbalarının kırmızı ışığı koyulaştı ve kocaman araba yavaşlıyarak durdu.

Stephane arkasına bir göz atarak yolun boş olduğuna kanaat getirdikten sonra, koşmaya başladı.

Bu koşuş tamâmen düşünmeden yapılan bir hareketti. Acaba arabanın sahibi geriye doğru gelmiyecek miydi? Fakat hayır, otomobil yerinden kıpırdamadı ve genç kız oraya vardığı zaman, adamın öyle boyun eğmeyen bir tip olduğunu hemen anladı.

Görünüğü, arabanın lüks hâline tamâmen uyuyordu. Otuz yaşlarında, siyah gözlü ve daha yanına oturur oturmaz küstah bakışlarını Stephane'ın bacaklarına dikmiş olan bir adamdı bu. Smokin giymiş ve onun da üzerine siyah, hafif bir perdesü geçirmişti. Vites kolunun üzerindeki eli yumuşak ve manikürlüydü. Dördüncü parmağında pırlanta bir yüzük parlıyordu ve genç kız, hafif fakat gayet iyi tanınan whisky'nin kokusunu hissetti. Ayrıca adamın kısa, siyah bir bıyığı vardı ve gözleri içkinin tesiriyle kızarmıştı.

Fakat herşeye rağmen kendine mâlik görünüyordu. Otomobil ise son model bir yarış arabası şeklindeydi ve tabî kendisini San Francisco'dan Bakersfield'e kadar getirenden çok farklıydı.

Araba hareket etti ve motörün sesi insanın içini rahatlatan bir mırıltı hâlini aldı.

Adam, meydanı dönerlerken. «Los Angeles'e ını gidiyorsunuz?» diye sordu.

— «Evet! Siz de mi?»

— «Evet! Üşüdünüz mü?»

Genç kız bunun neticesinn ne olduğunu bildiği için, güneş battığından beri buz kesilen bacaklarına rağmen gülümsedi:

— ««Hayır, teşekkür ederim. Kendimi gayet iyi hissediyorum.»

— «Gözde whisky var. İyi gelir.»

— «Böyle de iyiyim.»

— «Bir yudum alın, ısınırsınız.»

— «Hayır, teşekkür ederim.»

Adam kendinden gayet emin bir tavırla genç kıza döndü.

— «Bana numara yapmıyorsunuz, değil mi?»

Stephane, gülümseyerek «Hayır, ben böyleyim, hepsi o kadar.» dedi.

— «Pekalâ. Nasıl isterseniz. Biraz ilerde dururuz ve ben bir kaç yudum içerim. Buna ihtiyâcın var. Fakat evvelâ şu kalabalıktan kurtulalım.»

Bir kaç dakika için bütün dikkatini vererek, arabasını kullandı. Ve epey geri kalmış olmalarına rağmen, kısa bir müddet sonra önlerindeki üç arabayı solladılar. Lâstikler sanki beton yolun üzerindeki kilometreleri topluyor, sürücünün önündeki saate kaydettikten sonra, arabanın arkasından tekrar dışarı fırlatıp atıyor gibiydi. «Aşağı yukarı saatte altmış mil sür'atle gidiyor olmalıyız» diye düşündü Stephane. Sonra kilometre saatine bir göz atınca seksen beş mil sür'atle gittiklerini anladı.

Hafifçe gülerek, sessizliği bozmak için. «Trafik kaidelerini unutmuşsa benziyorsunuz?» dedi.

— «Evet.»

Levec'i geçtikleri zaman, artık Stephane adamını açık bir kitap gibi tanıyordu. Bir yudum whisky içmeyi kabul etti ve sonra da adamın şişeyi kafasına dikişini seyretti.

Parası vardı, bu muhakkaktı. Ayrıca kendinden emin, patavatsız ve edepsiz bir herif olmalıydı. Suratındaki sâkin ifâdenin altında bir vahşilik ve kadınlara karşı bir nefret duygusu hissedilmekteydi. «Bu adam» diye düşündü Stephane «davranışlarıyla ve karakteriyle ancak belli bâzı kadınlara hitap edebilir.» Herhalde şimdiye kadar onların en egoist ve en boş olanlarını tanımış olmalıydı, çünkü kadınlar hakkındaki kanaati yüzünden okunuyordu.

Soğuk ve kesici bir rüzgâr esmekteydi. Arabanın kaloriferi, Stephane'in soğuktan uyuşmuş bacaklarına ılık ve hoş bir hava gönderiyordu. Adamın sürücülüğü iyiydi ve aşağı yukarı bir saat sonra Los Angeles'de olacaklardı. O zamana kadar arabanın sâhibini oyalaması ve terbiye sınırlarının dışına çıkmamasını sağlaması lâzımdı.

Stephane adamı mahâretle idâre ediyordu. Çünkü aksi takdirde yolun ortasına bırakılması da mümkündü.

Sonra arabanın sâhibi bir kaç yudum daha whisky içti, şişenin kapağını dişleriyle çevirerek kapayıp, tekrar göze koydu. Nihâyet sağ elini Stephane'in omuzuna koydu, sonra kollarını okşadı ve oradan da kalçalarına doğru indi.

— «Pekalâ, küçük çocuk. Los Angeles'e kadar gidiyoruz. Orada bir isim var... Hey! Bu da nesi?»

Birden arabanın hızını arttırdı. Aynı anda da sıkı bir rüzgâr ağır otomobili hafifçe yana savurdu. Gece soğuk ve berraktı. Arabanın farları yolun tamâmını gündüz gibi aydınlatıyordu. Diğer yönden gelen vasıtalar yanlarından geçerlerken farlarını yakıp söndürüyorlar, fakat adam son derece kuvvetli ışıkları olmasına rağmen, karşısındakilere hiç aldırış etmeden uzak farlarını yakmaya devâm ediyordu.

Arabanın hızı gittikçe artmaktaydı. Otomobil, tekerleklerinin üzerinde gayet alçak olmakla beraber, yine de virajlarda oldukça yana yatıyorlardı. Görünüşe göre alkol —adam epey içmişti— tesirini gösteriyordu. Gözünün ucuyla devamlı olarak genç kıızı tetkik etmekte ve bundan hiç bir sıkılma duymamaktaydı. Stephane bu tehlikeli bakışlarla karşılaşmamak için, yanındaki pencereden dışarıya bakmaya koyuldu. Allahtan araba genişti de, aralarında bir mesâfe kalıyordu...

— «Biraz yakınîma gelersenize, küçük.»

Genç kız sanki çok şaşırmış gibi bir tavır takındı.

— «Buraya gelin. Neden öyle uzaklaşıyorsunuz?»

Stephane; gülerek. «Köşede oturmasını severim» dedi.

— «Bunu unutun ve daha yakına gelin.»

Genç kız hafifçe yerinden kımıldadı.

— «Bu **yakın** değil ki.»

— «Arabayı kullanabilmeniz için rahat oturmanız lâzım.»

— «Böyle bir araba parmakla da idâre edilir. Gelin... Ne oluyorsunuz yahu? Nedir bu hâliniz? İhtiyar kızlar gibi numara yapıyorsunuz... Haydi! Daha yakın... Buraya...»

Kolunu boynuna dolayarak, genç kıızı kendine doğru çekti. Yola bir göz attıktan sonra, direksiyonu sol eliyle idâre ederek, kısılcını daralttı.

Stephane onun gözlerini gördü, sıcak dudaklarının temâsını ve alkol kokan nefesini hissetti ve sonra ânî bir silkinişle kendini kurtardı. Adamın öpücüğüne sinirlenmekten çok, arabanın yalpalamasından korkmuştu. Eldivenli eliyle direksiyonu tuttu.

— «Dikkat edin!» diye bağırdı

Adam sırtarak tekrar arabanın idâresini eline aldı. Ağır otomo-

bil sola doğru savrulmuştu. Lâstikleri gıcırdatarak arabayı düzeltti. Aynı anda da başka bir araba acı acı korna çalarak onları solladı.

Stephane. «Her ikimizi de öldürmek mi istiyorsunuz?» diye sordu.

Adam «Ben ne istediğimi bilirim» diye gürledi.

— «Pekalâ. O halde durun. Ben başka bir arabaya bineceğim.»

— «Maalesef, küçüğüm. Direk servis yapan bir uçağa bindiniz.»

Genç kız korkusunu belli etmemeye çalıştı. Sükûnetle çantasını açarak rujunu çıkarttı ve onunla eldivensiz olan sağ elinin küçük parmağını boyadı.

Adam. «Daha henüz bitmedi» dedi.

— «Benim için bitti ama.»

— «Bu iş bu kadarla kalmaz!»

— «Arabayı durdurun. İneceğim.»

— «Kapıyı açsanıza.»

Direksiyonun hemen yanında bir anahtarlık sarkıyordu. Genç kız ânî bir hareketle elini uzatıp kontağı kapattı ve anahtarlığı oradan çekerek çantasına attı.

Adam, üzerine saldırarak. «Küçük orospu!» diye bağırdı.

Genç kız onu itip, kendini müdafaa etmeye çalıştı. Parmağına sürdüğü ruj, bileğine sarılmış olan adamın gömleğini boydan boya çizdi. Araba, motörü stop etmiş olduğundan, gittikçe yavaşlıyordu. Yetmiş, altmış... Adam bütün gayretiyle Stephane'in çantasını almaya çalışıyordu. Ve onun direnmesi karşısında, sol eli de direksiyondan ayrılarak sağ elinin yardımına koştu. Genç kızın dudakları adamın gömleğine yapıştı.

Sonra Stephane dizlerini kaldırarak tam adamı itmeye hazırlanıyordu ki, ânîden mücadeleden vazgeçti.

— «Dikkat!»

Adam da tekrar direksiyona sarılmak için derhal yerinden doğruldu. Araba yeniden sola doğru savrulmuştu. Sağda, tam yanlarında ise iki araba vardı. Soldan da, römorkuyla berâber koca bir kamyon üzerlerine doğru geliyordu.

Adam sert bir hareketle direksiyonu sağa kırdı ve otomatik bir hareketle gaza bastı; fakat motörden bir cevap alamayınca, bu defâ frenlere asıldı. Lâstikler gıcırdadı.

Tam önlerinde farlar vardı. Hem de çok yakında. Gözleri kör edici. Stephane bağırdı. Bir arabanın farlarının birbirinden bu kadar uzak ve parlak olabileceğini asla düşünemezdi.

Büyük bir karanlık dalgası her tarafı kapladı. Kuvvetli şokun arkasından ısrarlı bir tıkırtı duyuldu. «Kırılan camların yere düşüşünün bu kadar uzun sürmesi ne garip» diye düşündü Stephane. «Işıklar ne-redeydi acaba?»

Stephane, görünüp hemen kaybolan gayet hafif bir ışık farkettil. Göğsü acıyordu ve biryerlerde sulu bir şey gluk gluk diye sesler çıkarak akmaktaydı.

Sonra bu defa gözlerini yakan bir ışığın yaklaştığını hissetti. Büyük bir zorlukla göz kapaklarını araladı. Bir ışık demeti, sanki beynini deliyormuş gibi geçti.

Bir erkek sesi «Yaşıyor. Gözlerini açtı.» dedi.

Altında ve sol tarafında her şey, sanki dalgaların üzerindeymiş gibi sallanıyordu.

Başka bir adamın sesi. «Onu oradan çıkarabiliriz» dedi.

Genç kız tekrar gözlerini açtı ve olanları görebilecek kadar akli başına geldi.

Kocaman arabanın direksiyonunda oturuyordu. Eldivensiz olan sol eliyle, eldivenli olan sağ eli direksiyonu sıkıca tutmaktaydı. Araba bir toprak yığınının kenarında yan yatmıştı. Radyatörden sular, karterden de yağlar akmaktaydı. Farlar sönmüştü. Motör çalışmıyordu.

Yeniden bir ışık demeti ortalığı aydınlattı ve genç kız ön camın paramparça olduğunu gördü. Kanepedeki yastıkların üzerinde kırık cam parçaları parlıyordu.

Etrafta bir kaynaşma vardı. Pencereden kollar uzandı. Eller, bileklerinden yakalıyarak onu kaldırdılar.

Birisi «Bana yardım edin» dedi. «Araba birden alev alabilir! Çabuk! Ayaklarınızı kullanabilecek misiniz, küçüğüm?»

Bunu Stephane de isterdi, fakat kuvveti yetişmedi. Düşecekti! Hayır. Onu sıkı tutuyorlardı. Sonra başka eller de onu koltuk altlarından, belinden yakalıyarak yavaşça kaldırdılar.

Yeniden o karanlık ve eller üzerinde taşınmanın o zevkli tarafı... Mânâsız, belirli olmayan bir takım konuşmalar. Bununla berâber, söylenen kelimelerin yarattığı bir gürültü... Yolun üzerinde kan kırmızısı ışıklar... Lâstik gıcırtiları... Çabuk! Bir kazâ oldu... Burada... Ölmüş... derhal... Pardon, hanımefendi, bir kazâ oldu... Beton yolun üzerindeki lâstik gıcırtiları... Bir canavar düdüğünün haykırışı.

Sonra mutlak karanlık ve her şeyi unutuş...

Stephane acıyla uyandı. Lâstiklerin beton yolun üzerine sürtünmesinden, çok hızlı giden bir arabada bulunduğunu hissetti. Devamlı olarak haykıran bir canavar düdüğü ve çalan çanlar... Bir sokak. Tramvay sesleri. Canavar düdüğü sâyesinde yolu açarak hızla ilerleyen am-

bülâns. Stephane, tramvayların raylara vurarak çıkardığı sesi tanıyor ve her direksiyon kırışta kocaman arabanın sallanışını hissediyordu.

Sonra bazı eller onu tuttular.

Bir adam. «Yavaş!» dedi.

Tekerleklerin üzerinde kayış. Sedye. Beyaz duvarlı ve eter kokulu koridorlar... Stephane'in gözlerini acıtan çiy bir ışık... Şimdi usta eller bütün vücudunda dolaşıyordu... Canının yanmasına sebep olan bir sıkıştırma, bir mırıldanma, bir erkek sesi, bir çamaşır hışırtısı ve birden... Yapılan bir iğnenin yarattığı sızı... Stephane rahat nefes alamıyordu. Suratına dayadıkları o korkunç âleti atıp, ciğerlerini temiz havayla doldurmayı ne kadar isterdi.

Bir hastabakıcı. «Kendinizi sıkmayın, nefes alın... Derin derin... Daha hızlı...» dedi.

DÖRT

Horty, Stephane'in yastığın üzerine dağılmış saçlarına bakıyordu.

— «Ne israf!» dedi.

Stephane, zayıf bir tebessümle. «Her tarafım ağrıyor» diye mırıldandı.

— «Bir yerinin kırılmadığına duat et sen. Bir kaç morartı, bacakta iki dikiş, omuzda bir kesik; bütün bunlar çabucak kapanır.»

— «Evet, ama... Yara izleri kalacak.»

— «Görünmüyor. Eğer çıplak dansöz olmaya niyetin yoksa, mühim değil.»

— «Her şey mümkündür. Şinidilik ağzımın içi, yeni boşalmış otel odası gibi. Neler olmuş?»

Horty. «Başın belâda!» dedi.

— «Bunu ben de biliyorum. Hollywood'da iş aramaya gelmiştim, halbuki şimdi bir hastahâne odasına çakıldım kaldım işte. Buradan ne kadar zamanda çıkabilirim, Horty? Bana doğruyu söyle.»

Horty otuzuna yaklaşıyordu ve altmış sekiz kilo kadardı. Güzel hatları olan, erkeklerin dikkatini çeken dolgun vücutlu bir kadındı. Gözlerinde vazgeçilmez neş'eli bir ifâde vardı ve dudagının bir ucu devamlı bir tebessümle hafifce kıvrık duruyordu.

Hayat ona dâimâ komik tarafıyla görünmekteydi. Genç kadına göre her şey iyiydi. Onu hiç bir şey şaşırtmıyor ve yaralamıyordu. Canı yemek istediği zaman, şişmanlıyacağını aklına dahi getirmez, fakat

yine de erkeklerin ince kadınlardan hoşlandığını iddia ederdi. Horty'nin yanında dâima bir erkek bulunurdu. Sık sık eğlenceye gider ve pek çok kadının, yanında sönük kalmasını sağlayacak meziyetleriyle erkekleri kendisine bağlamasını bilirdi.

Stephane. «Benden saklama, burada daha ne kadar zaman kalmam lâzım?» diye sordu.

Horty'nin gözlerindeki neşe yerini muhafaza etmekle beraber, dudaklarındaki tebessüm birden silindi.

— «Esaslı bir cezâ alacaksın» diye mırıldandı.

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Arabayı çaldığın için.»

— «Çalmak mı? Sen delirmişsin, Horty.»

— «Peki, izinsiz aldın diyelim.»

— «Aman Allahım, hayır! O arabaya sâdece yolcu olarak bindim...»

— «Ağzın whisky kokuyordu ama.»

— «O kadar ısrar etti ki, neticede bir yudum içmek mecburiyetinde kaldım.»

— «Fakat arabayı sen kullanıyordun, küçüğüm.»

— «Asla!»

— «Dinle beni, Stephane... benim gibi eski bir arkadaşına numara yapmaya kalkışmazsın, değil mi?»

— «Gayet tabii, hayır.»

Etrâfına kaçamak bir göz attıktan sonra, Horty sesini alçalttı.

— «Rahatça konuşabilirsin, hastabakıcı dışarı çıktı.»

Stephane yavaşça, «Seni temin ederim ki arabayı ben kullanmıyordum» dedi.

— «Fakat seni direksiyonun başında buldular!»

Stephane, birden aklı başına gelerek. «Sahi! Doğru... Şimdi hatırlıyorum. Ya adam? Ona ne olmuş?» diye mırıldandı.

— «Hangi adam?»

— «Benimle berâber olan, arabayı kullanan adam?»

Horty yoktu mânasında başını salladı.

— «Yaralı var mı?» diye sordu Stephane, korkulu bir tavırla.

— «Bir sürü! Hem bâzıları da çok ağır. Sağdaki bir arabayı tamponuna takıp sürüklemişsin, sonra karşıdan gelen başka bir arabaya vurmuşsun. Birbirinize epeyce girmişsiniz. Sonra diğer araba beş, altı takla atıp, şarampola yuvarlanmış. Alev almamış olması hakikaten bir mûcize.»

— «Ben kullanmıyordum, Horty. Araba kiminmiş?»

— «Bir Hollywood kodamanının. Dün öğleden sonra çalmışlar.»

— «Dün... bugün günlerden ne?»

— «Perşembe, yavrum.»

Stephane, boğuk bir sesle. «Hakikaten çalınmış mı?» diye sordu.

— «Söyledim ya.»

Stephane yerinden doğrulmak istedi, fakat acıyla inleyerek, başını tekrar yastığa bıraktı:

— «Ne mâcerâ!»

Horty: «Canım durum o kadar kötü değil» diye mırıldandı. «Eğer anlattığın hikâyeye doğruysa, seni hırsızlıkla suçlayamazlar. Aynı şekilde sarhoş olduğunu da ispat edemezler. Belki de sâdece fazla sür'atten ve ihtiyatsızlıktan cezâ yersin... Sâhi, Stephane, içkiyi biraz fazla kaçırıp arabayı çalmadın, değil mi?»

— «Aptal aptal konuşma. Oto-stop yaptım ve dün akşam San Francisco'da olduğumu ispat edebilirim. Ben o arabaya Bakersfield'den bindim.»

— «Adam içmiş miydi?»

— «Evet.»

— «Çok mu?»

— «Ne çok ne de az.»

— «Sırnaştı mı?»

— «Gayet tabiî. Zâten bütün hâdiseler de bundan çıktı ya.»

— «Numara yapmıyorsun, değil mi? Adam belki de çok sarhoştu? Arabayı sen kullanmak istedin? Onu korumaya çalışmıyorsun ya?»

— «Hayır, Horty. Şerefim üzerine yemin ederim.»

Horty'nin gözlerindeki neş'e ifadesi birdenbire kayboldu:

— «O halde senin bir avukata ihtiyâcın var, küçüğüm, hem de iyi bir avukata.»

BEŞ

Perry Mason'un sekreteri Della Street, Horty'nin anlattıklarını dinledikten sonra, elinden geldiği kadar nâzik bir tavırla özür diledi:

— «Mister Mason'un basit hâdiselerle uğraşacak vakti yok ve...»

Horty onun sözünü keserek «ben sâdece bir memurum» dedi. «Fakat kenarda biraz birikmiş param var ve onu arkadaşımın hesabına rahat rahat harcayabilirim. Maaşım iyidir. (Sonra bir kahkaha atarak ilâve etti:) Kanaatimce fazla miyop olan bir adamın sekreteriyim. Yâni

boğaz tokluğuna yazıhâne süsü olarak çalışmıyorum. Mister Mason'a istediği ücreti ödeyebileceğimi söyleyin...»

Della, hafifçe gülümseyerek, «bu bakımdan endişelenmenize lüzum yok» dedi. «Mister Mason anlayışlı bir insandır. Bütün mesele böyle küçük bir hâdiseye uğraşıp uğraşmıyacağı. Bir dakika bekleyin, lûtfen.»

Sekreter, avukatın çalışma odasına girdi. Koltuğuna rahatça yerleşmiş olan Mason, reddedilen bir dâvânın dosyasını tetkikle meşguldü. Masasının üstü bir takım anlaşma müsveddeleri ve deri kaplı kanun kitapları ile doluydu.

Başını kaldırarak «ne var?» diye sordu.

— «Basit bir mesele, fakat kadın için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.»

— «Hangi kadın?»

— «Meseleyle meşgul olmanızı isteyen kadın.»

Mason koltuğunu döndürerek, «bana kısaca anlatın şu meseleyi» dedi. «Fakat evvelâ bir sigara verin ve sonra anlatın.»

Della ona istediği sigarayı uzattı ve Mason da bir kibrit çaktı.

— «Kadın herhalde Polonyalı. Bu insanlar birbirlerini çok korurlar. Stephane Claire Olger adında, fakat kendisini sâdece Stephane Claire diye tanıtan bir arkadaşı var; çok güzel bir kız olmalı.»

— «Ziyâretçimizin ismi?»

— «Hortense Zitkousky, fakat herkes ona Horty dermiş. Âsâbınız bozulacak, patron. Her tarafı viraj içinde. Samimî ve dürüst bir kız. Yirmi altı yaşlarında olmalı ve söylediğine göre, kendisini dizlerinin üzerinde oturtmayı düşünemiyecek kadar aptal ve miyop bir adamın sekreterliğini yapıyormuş.»

— «Peki, hâdis neymiş?»

— «Stephane Claire oto-stop'la San Francisco'dan buraya gelmek istiyormuş. Sarhoş bir adamın arabasına binmiş. Sonra kazâ olmuş ve kızı direksiyonun başında bulmuşlar. Adamdan eser yokmuş. Ayrıca araba da Hollywood'da oturan Homan adındaki bir prodüktöre âitmiş. Diin öğleden sonra çalınmış.»

— «Kazâ ne zaman olmuş?»

— «Dün gece saat on biri çeyrek gece.»

— «Şimdi Miss Claire nerede?»

— «Acele hastahâneye kaldırılmış. Vuruklar, adale yırtılması, kesikler... Pis bir kazâ: hayâtından ümit kesilmiş bir yaralı ve parçalanmış üç araba. Şâhitler kızın içmiş olduğunu söylüyorlar ve o da, polisin mevcudiyetinden haberi olmadığı adamın ısrarı üzerine bir yudum whisky içtiğini itiraf ediyor. Arabayı ikinci defâ da onun çaldığından şüpheleniyor.»

— «Nasıl oluyor bu iş?»

— «Arabanın Hollywood'da öğleden sonra çalınıp, bir müddet sonra da Bakersfield'de terkedilmiş olacağı düşünülüyor. Genç kız San Francisco'dan geliyormuş. Orada çalıştığı yerden, bahşiş kutusundan para çaldığı iddiasıyla kovulmuş. Anladığıma göre polis, Stephane Claire'in, yolun kenarında duran ve kontak anahtarı üzerinde olan arabayı görüp, plâkasından Hollywood'dan geldiğini anlayınca, onu tekrar geri götürmek istemiş olacağını zannediyor.»

— «Bu konuda Miss Zitkousky'nin fikri ne?»

— «Gayet ateşli bir şekilde bu düşüncenin tamâmen saçma olduğunu iddia ediyor.»

— «Şâhitlerin ifâdesine göre, kazâdan sonra arabanın içinde başka hiç kimse yok muymuş?»

— «Hayır.»

Mason kaşlarını çatı:

— «Şu kızı görüp, işi tetkik edelim bakalım. İçeriye alın.»

Della Street dışarı çıktı ve yanında Hortense Zitkousky olduğu halde tekrar geri döndü. Mason, ziyaretçisinin anlattıklarını dikkatle dinledikten sonra, «dürüst insanları severim» dedi «ve siz de arkadaşınıza karşı çok dürüst bir davranışta bulunuyorsunuz. Belki de daha sonra size bir yardımım dokunabilir. Fakat şimdilik yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Şu anda sizin iyi bir dedektife ihtiyâcınız var. Bizim kattaki Drake'in yazıhânesine bir uğrayın. Bizzat Paul Drake ile görüşün ve benim tarafımdan geldiğinizi söyleyerek, masrafları fazla kabartmamasını hatırlatın. Bakalım bahis konusu araba hakkında bâzı şeyler bulabilecek mi? Meselâ arabayı kullanan adamı meydana çıkarabilirse, arkadaşınız da derhal serbest kalır. Ayrıca arabanın ön tarafında iki kişinin oturduğuna dâir yemin edebilecek iki şâhit bulursa, bu da yeter. **Herhangi bir kimse**, otomobilin içinde iki kişi olduğunu mutlaka görmüş olmalı.»

Horty neş'esiz bir tavırla «evet» dedi. «Her halde bu sizin düşünceniz.»

Mason, «Drake'e bu konuda tahkikat yapmasını söyleyin» diye tekrarladı. «Sonra yapılması gereken işleri ben hallederim.»

— «Pekalâ, Mister Mason. Para meselesine gelince...»

Horty çantasını açtı, fakat avukat onun para vermesine mâni oldu.

— «Paradan hiç bahsetmiyelim. Bu iş benim fazla vaktimi almayacak. Drake de masraflarını karşılamak için az bir ücret talep edecektir. Zâten ona iki üç günden fazla ihtiyacınız olmayacak. İşte hepsi bu kadar.»

Hortense, «çok nâziksınız Mister Mason!» diye bağırdı. «Stepha-

ne'in oto-stop yapmak niyetinden, San Francisco'daki arkadaşının haberi varmış. Bunun bir faydası olur mu?»

— «Zannetmiyorum. Eğer iyi anladımca, polis, arkadaşınızı arabayı Bakersfield'den çalmakla suçluyor. Drake'e bu noktayı da unutmasını söyleyin. Şâyet arkadaşınızın Bakersfield'e vardığı saati kat'i olarak tespit ve ispat edebilirse, vereceği ifâde de o nispette kıymet ve ağırlık kazanacaktır. Polis, arkadaşınızın hiç durmadan geçtiği bir yerden araba çaldığını zor iddia eder. Onu San Franciscodan Bakersfield'e getiren arabanın sahibi de onun işine yarayacak bir ifâde verebilir.»

«Haklısınız» dedi Horty. «Arkadaşıma hatırlatayım. Söylediğine göre çok iyi bir adammış. Onu bulmak lâzım. Belki de faydası olur.»

— «Belki! Drake bu işi üzerine alır; bu onun işi. Size bir avukatı çok vak'aların nasıl olduğunun öğrenilmesi ve deliller lâzım. Drake beni durumdan haberdar eder. Bunu ona söyleyin. Güle güle.»

Kız dışarıya çıkar çıkmaz, Mason Drake'e telefon etti.

— «Size genç bir hanım ve bir de iş gönderiyorum, Paul. Bu iş bir bakıma beni alâkadar ediyor, fakat ona söylemeyin. Tahkikatınızı yapın ve bana neticeyi bildirin.»

ALTI

Paul Drake, iri vücudunu müşterilere âit koltuklardan birine bıraktıktan sonra, cebinden not defterini çıkardı.

— «Şu araba kazâsı hakkında...»

— «Kıvrımları yerinde olan kızın işi?»

— «Evet.»

— «Yürüyor mu?»

— «İki günden beri işin peşindeyim. En iyi iki adamımı vazifelendirdim. Ayrıca San Francisco'da haber aldığım birisi daha var. Ne yapacağımı bilemiyorum.»

— «Anlatın bakalım, Paul.»

— «Garip bir hâdise. Evvelâ şu Stephpane Claire. Çok iyi bir kız. Amcasıyla anlaşamadığı için evden ayrılmış. Lâf aramızda son derece güzel bir kız; plâtine saçlı.»

— «Peki Horty'den ne istiyorsun?»

— «Başlangıç olarak bir otuz dolarını alsak diyorum...»

— «Canını alın daha iyi.»

— «Galiba haklısınız. İtiraf etmek lâzım ki, gayet konforlu bir ka-

dın ve insan onun yanında kendini de konforlu hissediyor. Etrâfındakileri derhal neş'elendiriyor. Miss Claire, bu bakımdan onun çok aranan bir kız olduğunu söyledi.»

— «İyi de yemek pişiriyor olmalı.»

— «Muhakkak. Şimdi hâdiseye gelelim, Perry: Savcı büyük bir işgüzarlık içinde. Yaralı adam ölmüş. Dolayısıyla kızcağız şimdi ölüme sebebiyet vermek suçundan muhakeme edilecek...»

— «Savcı kızın verdiği ifâdenin doğru olup olmadığını araştırmış mı?»

— «Buna lûzum bile görmemiş. Genç kızın kazâdan sonra direksiyonun başında bulunması ona kâfî gelmiş. Savcıya göre kız Bakersfield'e hakikaten söylediği şekilde ulaşıyor, fakat bu arada otomobilin sâhibiyle berâber bir şişe whisky'yi de bitiriyorlar. Sonra Stephane, ikinci arabayı hırsızın terkettiği şekilde buluyor ve onun Hollywood'dan geldiğini görünce, içine binerek yoluna devâm ediyor.»

— «Saçma bir düşünce!»

— «Ama yine de düşüncesi bu, Perry. Araba Jules Carne Homan adında tanınmış bir sinemacıya âit. Aslında, zannettiğinin yarısı kadar bile kıymeti olmayan, patates çuvalı gibi bir herif. Bir iki sene kadar önce sigortacılarla kapışmış ve bâzı riskleri kendi hesabına göze almaya karar vermiş. Şimdi iyi dinleyin, Perry. Eğer arabası kazâdan önce kendisinin sarîh veya zımnî bir iznile kullanılmışsa, on bin dolara kadar zarar ziyan ödemesi lâzım. Halbuki arabayı kullanan Stephane Claire ise, Homan, kendi rızâsı olmadan otomobili kullanıldığı için her türlü zarar ziyan dâvâsından yakasını sıyrarak. Yine arabayı kullanan, maaşlı veya maaşsız bir adamıysa, tabîî ki bizzat ödemek mecburiyetinde kalacak. Anlıyor musunuz? Birinde tek kuruş dahi ödemeden kurtuluyor, diğerlerinde ise on bin doları uçlanıyor. Eğer arabayı kullanan kimsenin kendisiyle bir alâkası olduğu ispat edilirse, bu Homan'a pahalıya mal olur; hem de çok pahalıya.»

Mason, gözlerini yarı yarıya kapayarak «onunla alâkası olan bir kimse» diye tekrarladı. «Ne demek istiyorsunuz, Paul?»

— «Çok kuvvetli bir ihtimal.»

— «İzâh edin.»

— «Durum şu: Homan'ı görmeye gittim. Terbiyeli davranmakla berâber, küstahca konuşmayı da ihmal etmedi. Arabasının çalınış şekli bana çok saçma göründü. Dikkatli bir tahkikat neticesinde bunun altından karanlık noktalar çıkabilir. Eğer arabası çalınmadıysa, Homan, direksiyonun başında kimin bulunduğunu biliyordu demektir. Hattâ daha da garip bir durum var: görünüşe göre araba gündüz çalınmış. Halbuki Claire'in anlattığına bakılırsa, otomobili kullanan adam smokinliy-

miş. Hırsızların çaldıkları arabayla gezmek için smokin giymeleri alışılmış bir hareket değil.

«Dolayısıyla Homan'ın yalan söylediğini düşünerek, çalışmalarını buna göre yaptım. Emrim üzerine adamlarımdan biri posta idâresine telefon ederek, kendisini Homan'ın kâhyası olarak tanıttı ve efendisinin şehirler arası telefon makbuzlarını istediğini söyledi. Tahmin ettiğiniz gibi, maksadım Homan'a Bâkersfield'den telefon edilip edilmediğini öğrenmekti. Tabîî telefon idâresi îtiraz etti. Çatıştık. Neticede makbuzu elime geçirdim.

«Bakersfield'le herhangi bir konuşma olmamış. Fakat kazâdan bir gün önce Homan San Francisco'yu aramış ve aynı gün de San Francisco'dan ona ödemeli olarak telefon etmişler.»

— «Numarayı biliyor musunuz?»

— «Gayet tabîî.»

— «Nereye âit?»

— «Kenar bir mahalledeki küçük bir eve. Makbuzun üzerinde L. C. Spinney adı var. Son derece esrârengiz bir adam.»

Mason gittikçe alâkalanarak «devam edin, Paul» dedi.

— «Spinney'in fakir mahalledeki evde küçük bir odası var. Ayrıca bir de telefona sahip; numarası rehberde bulunmayan basit bir hat. Spinney ayda sâdece bir kere faaliyet gösteriyor. Portatif bir yazı makinesi var ve adam bununla bir takım mektuplar yazarak gönderiyor. Bu arada telefon da ediyor; henüz kime olduğunu bilmiyoruz, fakat komşuları onun konuştuğunu duymuşlar. Şehirler arası konuşmalar... Spinney ayda bir veya iki defâ muntazam olmayan aralıklarla mektup alıyor. Hattâ bâzen mektupların kutuda iki üç hafta beklediği de olmuş. Fakat işin en garip tarafı Spinney'i şimdiye kadar kimsenin görmemiş olması...»

— «Ne?»

— «Hakikat bu. Bir akşam bir taksi şoförü gelip odayı möbleli olarak kiralamış ve berâberinde bir kaç da bavul getirmiş. Spinney'in odasına girmek için ayrı bir kapısı var. Sâdece gece yarısı gelip gidiyor. Gece geldiği ve güneş doğmadan gittiği saatleri veya üç hafta sonra bir yarım saat için meydana çıkacağı günü kimse bilmiyor. Yâni adamın gayesi bir kaç mektup yazıp, ortadan kaybolmak. Onu tesâdüfen ve belli belirsiz bir şekilde görenler var, fakat bu şahitler de adamı doğru dürüst târif edemiyorlar. Yirmi ilâ elli yaşları arasında, ne zayıf ne de şişman bir kimseymiş. Üzerinde bir pardesü, bir fötr şapka ve sık sık da bir smokin bulunmuş. Gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Kenar mahalledeki küçük evde, gece kıyâfetiyle bir adam! (Mason gözlerini yarı yarıya kapıyarak bekledi. Drake anlat-

masına devam etti :) Posta kutusunda, bir mektup varmış. Adamım onu buhara tutup açmaya cesaret edememiş, fakat çok kuvvetli bir lâmbanın ışığına tutarak içinde bir makbuz ve bir de mektup bulunduğunu görmüş. Neticede zarfı açmadan mektubun fotoğrafını çekmeye muvaffak olduk.»

— «Nasıl?»

— «Oh! Oldukça basit bir numara. Hassas bir fotoğraf kâğıdını zarfın üzerine koyuyoruz ve arkasından ışık vurduktan sonra, kâğıdı banyo ediyoruz. Mektup katlanmış olduğu için, evvelâ görünüşe göre oldukça karışık bir negatif elde ediliyor, fakat neticede biraz çalışmayla bütün mektup okunabiliyor. Bunda da şöyle yazıyordu : Size elli dolar gönderiyorum. Bu ay bütün biriktirebildiğim bu kadar. Bana yazmasını isterdim. Benim burada başımın çaresine baktığımı, fakat bir kaç satırlık mektubunu alırsam mes'ut olacağımı ona seyleyin.»

— «İmza?»

— «Lois. O kadar.»

— «Ya makbuzdaki isim?»

— «Lois Warfield.»

— «Hakkında tahkikat yaptınız mı?»

— «Gayet tabî. Bana neden para ödüyorlar sanıyorsunuz?»

— «Ne bileyim ben. Devâm edin.»

— «Adamım New Orleans'a onunla konuşmaya gittiği zaman nüt-hiş bir paniğe kapılmış. Konuşmayı reddetmiş. Kadın orada bir kah-vede çalışıyormuş. Sonra arkadaşlarından biri adamıma bâzı ipuçları vermiş. Misis Warfield, New Orleans'a kısa bir müddet önce gelmiş. Çocuğu olmadığı için kızın kocası bundan iki sene kadar evvel onu terketmiş. Bir senelik ayrılıktan sonra, kadın kocasına mektup yazarak, onu hâlâ sevdiğini ve yanına gelebilmek için para biriktirdiğini haber vermiş. Adamın o sıralarda Hollywood'da olduğu sanılıyormuş. Fakat cevap olarak kocasının bir arkadaşından aldığı mektupta, Warfield'in pis bir işe karıştığı ve kendisiyle doğrudan doğruya haberleşemeyeceği yazılı imiş... Tabî adam polislerden saklanıyor ve mektuplarının ele geçmesinden korkuyormuş. Kadın da bu esnada Connecticut'daki Ridgefield'deymiş ve kocasının arkadaşına yazarak, ona yardım edebilmek ümidiyle yanına gideceğini bildirmiş. Böylece yollarda çalışarak New Orleans'a kadar gelmiş. Orada kocasının hapiste olduğunu öğrenmiş. Bu arada kocası da yine arkadaşı vasıtasıyla, kendisinin ona lâayık bir adam olmadığını bildirmiş ve tamâmen unutulmasını ricâ etmiş. Fakat kadın inatçı bir davranışla ve sefâlet içinde yaşayıp para biriktirerek kocasına bir avukat tutmuş. Ancak adam yine de on iki sene hapis cezası yemekten kurtulamamış. Arkadaş bütün bu

malûmatı vasıtalı bir şekilde öğrenmiş. Misis Warfield hiç bir şey anlatmak istememiş.»

Mason, «Hoinan'ın kazancı ne olabilir?» diye sordu.

— «Haftada üç veya dört bin dolar; belki daha az, belki daha fazla. Kat'i bir şey söylemek imkânsız. Hollywood'da dâimâ iki defâ servet açıklaması yapılır; biri gazetecilere, diğeri de mâliye memurlarına.»

Mason, döner koltuğundan kalkarak, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Drake suratına acınacak bir ifâde vererek «galiba biraz ileri gittim» dedi. «Kızcağızın bize ödeyecek pek fazla parası yok. Halbuki çektiğimiz telgraflar ve adamlarıma ödediğim para epey kabarık bir yekûn tutuyor.»

— «Spinney'i bulamadınız mı?»

— «Şimdilik yapılacak bir şey yok. Adam bir geliyor, bir gidiyor. Bir görünüyor, bir kayboluyor. Bir kaç gün önce telgraf almış.»

— «Telgrafın metnini öğrenemediniz mi?»

— «Böyle bir şey kanuna aykırı...»

— «Şşşt!. Kolayını bulamadımız mı?»

— «Deneyeceğim.»

— «Muvaffak olacağınızı zannediyor musunuz?»

— «Bilmiyorum. Sahtekârlığa sapmak lâzım. Adamım postahâneye gidecek, kendini Spinney olarak tanıtacak ve...»

Kapıya vuruldu ve Della Street içeriye girdi:

— «Hey! Paul! Rahatsız etmiyorum ya? Size bir haber var. Yazıhânenizden gönderdiler.»

Genç kız Drake'a dörde katlanmış bir kâğıt uzattı. Dedektif onu açıp okuduktan sonra, Mason'a uzatarak, mâsum bir tavırla «telgrafın metni» diye mırıldandı.

los angeles café rigley'de iş buldum stop onunla görüşmek istiyorum stop gördüğünüz zaman söyleyin stop lois.

Mason kâğıdı parça parça ederek sepete attı. Sonra Della Street'e doğru dönerek «Rigley'in personel şefini telefonla arayın» dedi, «Çok mühim olduğunu söyleyin.»

Sekreter peki mânâsında başını sallayarak, derhal dışarıya çıktı.

Drake, «Hiç alâkası olmadığı halde kızcağızın cinâyetle suçlanmasına üzülüyorum doğrusu» diye mırıldandı.

Mason hafifçe gülümseyerek «saldırmanız için bütün kapılar açık» diye cevap verdi.

— «O halde işi üzerinize alıyorsunuz?»

— «Kurtulması ve aslında sinemacıya âit olan cezâyı çekmemesi için elimden geleni yapacağım.»

— «Gidip onu bir kere görseniz iyi olur, Perry. Morali çok bozuk çünkü.»

— «Tevkif edildi mi?»

— «Bugün edilecek. Nezarete aldılar.. Savcının bütün adamları büyük bir telâş içinde. Bu işgüzarlık da nereden çıktı anlıyamıyorum. Sakın bunun altında gizli bir takım sebepler olmasın?»

Della Street başını kapıdan uzatarak «aradığınız şahıs telefonda» dedi. «Mister Kimball.»

— «Ben, Perry Mason, avukat, Mister Kimball. Lokalinizde çalışmaya başlayacak genç bir kadın hakkında mâlûmat rica edecektim.»

— «Ah! Mister Mason, emrinizdeyim. Son dâvânızı takip ettim. Tam bir zaferdi. Harika bir müdafaa! Sizin için ne yapabilirim?»

— «New Orleans'dan gelecek olan Misis Warfield hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?»

— «Oh!»

— «Ne var?»

Kimball sıkıntılı bir gülüşle «size fazla bir yardımda bulunabileceğimi sanmıyorum» dedi. «Bahis konusu hanımın burada bir arkadaşı var ve onun iyi bir insan olduğunu söylediği için zannettim ki... Yâni kendisini bizim lokale almayı düşündüm...»

— «Ne zaman geliyor?»

— «Gelmiyor.»

— «Gelmiyor mu?»

— «Hayır.»

— «Neden?»

— «Fikrimi değiştirdim...»

— «Sebebini öğrenebilir miyim?»

— «Maalesef, Mister Mason... Sualiniz beni güç bir durumda bıraktı. Bunun dışındaki bütün suallerinize açıkca cevap verebilirdim. Personelimiz arasında bir yer boşalacağını ümit ediyordum, fakat olmadı ve bahis konusu hanıma, artık bana güvenmemesini bildirdim. Bütün öğrenmek istediğiniz bu kadar mı? Hem bu işle neden alâkadar olduğunuzu sorabilir miyim?»

Mason gülerek «Siz de bu sualinizle beni güç duruma soktunuz» dedi. «Müşterilerimin işlerinden başkalarına bahsetmem imkânsızdır. Bana hakikaten başka bir şey söyleyemez misiniz?»

— «Hayır, Mister Mason, çok üzgünüm.»

— «Acaba bahis konusu hanım hakkında iyi olmayan bâzı şeyler mi duydunuz?»

— «Hayır, Mister Mason... Zannederim en doğrusu artık bundan bahsetmemek olacaktır. Şimdilik herhangi bir işçiye ihtiyâcımız yok.»

Mason, «pekalâ, teşekkür ederim» diyerek, telefonu kapattı.

Drake, üzüntülü bir tavırla «Olmadı mı?» diye sordu.

— «Hayır, Herhangi bir sebepten dolayı adam kızcağızı ortada bırakıvermiş.»

— «Bu herhangi sebep, Hollywood'dan gelen bir fısıltı olmasın sakın?»

Mason, askıdan paltosunu ve şapkasını alarak «siz herhalde benim düşüncelerimi okuyorsunuz» dedi. Sonra sekreterine doğru dönerek ilâve etti: «Haydi, Della. Şu Stephane Claire'i bir görelim bakalım. Böylece Drake'in onun hakkındaki kanaatinin doğru olup olmadığını da anlarız.»

Drake, «kaymak gibi kız» diye atıldı... Sonra bir müddet sustu ve arkasından ilâve etti; «arkadaşının da hatırı sayılır tabî.»

Della Stereet eliyle, dedektifi mühimsemediğini belirten bir işâret yaptıktan sonra, patronuna dönerek «söylediklerini pek fazla ciddiye almayın» dedi. «Kızın plâtin rengi saçları var ve siz de Paul'ü tanır-sınız.»

Mason hafifçe gülümsedi.

Fakat dedektif ısrar ediyordu; «Ciddi söylüyorum. Della. Hakika-ten iyi bir kız.»

Della, «bunu bizzat görmeliyim» dedi.

Mason, «sizin bir kadın işçiye ihtiyâcınız vardı galiba, değil mi, Paul?» diye sordu.

— «Benim mi?»

— «Even, sizin tabî.»

— «Siz neden bahsediyorsunuz? Mîiracaat memurumun...»

Mason onun sözünü kesti: «Bir yardımcıya ihtiyâcı var. Hiç olmazsa şimdilik. New Orleans'daki adamınıza, Lois Warfield'le temâsa geçmesini ve bir vazifenin kendisini burada beklediğini ona söylemesini bildirin. Ayrıca otobüs parasını da kadına versin. Bu son zamanlarda oto-stop hikâyeleri canımı sıkmaya başladı çünkü.»

— «Yâni işi üzerinize alıyorsunuz... Para bakımından demek istiyorum?»

— «Tamam. Nasıl olsa neticede parayı Hollywood ödeyecek.»

— «Şu zavallı Horty'nin parası da zâten bu işe yetmez.»

— «Ama benim yeter. Böyle bir sahtekârlık yapmaya kalkıştığı için Hollywood'daki birisinin burnundan getirmezssem, barodan ayrılırım.»

Drake rahat bir nefes alarak, içine gömüldüğü koltuktan kalktı. «Ah! işte bunu bekliyordum» dedi.

Mason perdesüsünü giyerken «Jules Carne Homan'ın bir resmini bulmanız lâzım» diye mırıldandı.

— «Tam yirmi dört sattır bu iş için uğraşıyorun. Maalesef bulamadık.»

Mason âniden duralıyarak, dedektife baktı :

— «Yâni bütün tanınmış sinemacıların Hollywood'un her sokağında bir sürü resmi asılıyken, bununki yok mu, demek istiyorsunuz?»

— «Onun gibi bir şey. Homan fotoğrafçılardan nefret edermiş.»

— «Photoplay mecmuasına gidin. Orada tanıdığım en iyi fotoğrafçılardan biri çalışıyor. Resminizi çekmeyi kafasına koydu mu, objektifinden asla kaçamazsınız.»

— «Doğru. İyi fikir!»

Mason, «haydi, Della» dedi «Şu küçüğü bir ziyâret edelim.»

VEDİ

Kocaman şehirlerarası otobüsü kuvvetli bir homurdanmayla terminale girdi. Yorgun yolcular kapıdan geçerek bagaj deposunun önünde beklemeye başladılar.

Drake, sanki hiç bir şeyle alâkalanmıyormuş gibi görünmekle beraber, meslekî bir tecessüsle bütün yüzleri tetkik ediyordu. Nihâyet avukatın kulağına «işte aradığımız kadın, Perry» diye fısıldadı. «Kahverengi şapkası ve mantosu olan.»

Mason, kadına doğru yaklaşırken, bir yandan da onu tetkik etmekteydi. Otuz yaşlarında olmalıydı. Zayıftı. İnce kemikli ve adalesiz bir vücudu vardı. Yanakları biraz fazlaca kırmızıydı. Gözlerinden yorgunluk akıyordu. Koyu kumral saçlarına berber eli değdiğinden bu yana herhalde epey bir zaman geçmişti.

Drake, sigara satıcısına bakarak, «ne yapıyoruz şimdi?» diye sordu.

Mason, «Pekalâ» dedi. «Ben oyuna giriyorum.»

— «Tamam!»

Mrs. Warfield, sanki birisini arıyormuş gibi etrâfına bakınmaktaydı.

Drake, «biraz daha iyi yemek yiyebilse ve iki saatini bir güzel-

lik enstitüsünde geçirse hiç de fenâ kadın olmayacak» diye mırıldandı.

Mason gülümseyerek, «hiç olmazsa biraz dik dursa» dedi. «Perişan bir hâli var. Haydi, Paul. Bize bakıyor.»

Avukat inatçı bir şekilde yolcuların yüzlerini tetkik ederek, ilerledi. Sonra bakışları Lois Warfield'in üzerinde durdu, sonra başkalarına doğru gitti ve tekrar geriye döndü. Nihâyet düşünür gibi bir tavır takınarak, tereddüt içinde bir hareketle elini şapkasına götürdü.

Kadın gülümsedi.

Mason yaklaşarak, «Misis Warfield misiniz?» diye sordu.

Kadın başını evet mânâsında eydi ve mâvi gözleri canlandı.

— «Çalışmam için bir yer olduğunu bildiren siz misiniz?»

— «Belki.»

Kadının yüzünün ifâdesi âniden karanlıklaştı.

— «Fakat... Ben bu konuda... Anlaştığımızı zannediyordum?»

Mason, teskin edici bir tavırla «endişelenmeyin, misis Warfield» dedi. «Zannederim her şey yolunda gidecek. Aksi taktirde size dönüş masrafinızı öderim.»

— «Ama... Bunun bana bir faydası yok. Buraya gelebilmek için işimden ayrıldım. Çalışmam lâzım. Büyük mes'uliyetlerim var.»

Mason, «müsaade ederseniz, sizi Mister Drake'le tanıştırayım» diye atıldı... «Hey! Paul! İşte aradığımız hanım.»

Dedektif ilerledi ve selâm verdikten sonra bir kaç nezâket kelimesi mırıldandı.

Avukat birdenbire araya girdi; «Yemek yediniz mi?»

— «Şey... Ben...»

Mason gülümseyerek, «O halde gelin» dedi. «Yemek yerken konuşuruz.»

Genç kadın kısa bir tereddütten sonra, «pekalâ» diye mırıldandı. «Bir büfeye gidebiliriz.»

Mason ise Drake'e doğru bakıp gülümseyerek, «biz erkekler uzun bacaklı olduğumuz için daha fazla yere ihtiyâcımız var. Ben şahsen bir tahtanın dizlerime temâsını hissederek yemek yemekten hiç hoşlanmam. Bu civarda bildiğiniz bir lokarita var mı, Drake?»

— «Gayet tabîî. Hemen karşıdaki sokağı dönünce.»

— «Biraz yürümekte bir mahzur görür müsünüz?»

Lokantaya doğru yürüdüler. Salonun oldukça sâkin bir köşesine oturdukları zaman, Mason kadına doğru eğildi:

— «Size bir iş vermesi için Mister Drake'e ben teklifte bulundum.»

— «Nasıl bir iş? Eğer yanlış anlamadıysam, müracaat memuresi olarak çalışacakmışım?»

— «Doğru.»

Kadının yüzü aydınlandı. Telâşlı bir tavırla «ve yine yanılmıyorum, teklife göre, ayda seksen dolar alacakmışım» diye ilâve etti.

Mason başını sallayarak, «hayır» dedi. «Korkarım, yanıyorsunuz.»

Kadının gözlerinde önce bir öfke ışığı parladı, sonra üzüntüsünü açığa vuran bir gölge yerleşti.

İstismar edilmeye alışık kimselere mahsus bir tavırla, «anlıyorum» diye mırıldandı. «Halbuki gayet iyi duymuştum. Neyse... Mühim değil. Ne kadar vermek istiyorsunuz?»

Mason, gözlerini genç kadının üzerinden ayırmadan «alacağınız para yüz dolardır» dedi. «Drake, müracaat memuresinin iyi giyinmesini istiyor. Halbuki seksen dolarla bu iş mümkün değil.»

Mrs. Warfield'in gözleri hayretle açıldı.

Mason, «fakat» diye ilâve etti, «geçmişinize âit biraz malûmat edinmemiz lâzım.»

— «Benim hakkımda yeteri kadar mâlûmat aldınız sanıyordum.»

— «Sâdece becerikli, çalışkan olduğunuzu ve bu şehirde iş bulmak istediğinizi biliyoruz. Tabî evlisiniz, değil mi?»

— «Evet.»

— «Kocanız hayatta mı?»

Kadın belirli bir tereddütten sonra, «evet» diye mırıldandı.

— «Boşandınız mı?»

— «Hayır.»

— «Ayrı mı yaşıyorsunuz?»

— «Şey... zaman zaman.»

Mason, dudaklarını ısırarak Drake'e baktıktan sonra, mırıldandı :

— «Bu kötü bir haber. Ben sizi dul veya boşanmış sanıyordum. Kocalar bâzen can sıkıcı hâdiseler yaratıyorlar.»

— «Benim kocam yaratmıyacaktır.»

— «Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde. Farzedin ki, gece geç vakte kadar çalışmanız icâbetti...»

Genç kadın avukatın sözünü kesti :

— «İşimi kaybetmemek için ne lâzımsa yaparım.»

— «Sizinle bir mukavele yapmamız gerekiyor. Ancak vergi dâiresi kocanızın ne işle meşgul olduğunu öğrenmek isteyecek.»

— «Onun benim işimle ne alâkası olabilir?»

Avukat neş'eli bir tavırla, «ne bileyim ben» dedi. «Fakat vergi dâiresi burnunu mutlaka hususî hayâtınıza sokacaktır.»

Drake araya girdi: «Fakat insan düşünürse, bu tanıâmen saçmalık, Perry. Bu iş onları alâkadar etmez ki.»

Mason «Bence duruma bağlı» diye cevap verdi. «Kocanız nerede, Misis Warfield?»

Tam bu esnada garson kız geldi.

Avukat nazik bir tavırla misâfirine sordu:

— «Önce bir içki içer misiniz?»

Kadın tereddüt ediyordu.

— «Zannederim buna ihtiyâcınız var. Bize üç tâne Martini getirin lûtfen.»

Garson kız başını sallayarak gitti.

Mason, tekrar misâfirine dönerek, «Evet?» diye sordu.

— «Kocam mı?»

— «Evet.»

— «Sanırım, nerede... Nerede olduğunun bilinmesini istemiyor.»

Mason'un yüzünde hayal kırıklığının ve sitemin ifâdesi açıkca okunuyordu.

— «Biz size itimat etmiştik, misis Warfield, bunu unutmayın. New Orleans'daki arkadaşımız sizden çok bahsetti ve ancak onun ısrarla tavsiye etmesinden sonra, size iş vermeyi...»

— «Hakikaten çok müteessirim... Fakat maalesef...»

Mason, gayet soğuk bir tavırla, «pekalâ» diye onun sözünü kesti. «Mâdem ki bu şekilde davranmakta ısrar ediyorsunuz...»

— «Fakat benim hiç bir şeyde ısrar ettiğim falan yok. Biraz anlamaya çalışın. Bu hakikaten size açıklayamıyacağım bir husus.»

Mason, nâzik fakat soğuk bir tavırla, «nasıl isterseniz» diye kesti. «Sigara?»

Kadın ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

— «Hayır, teşekkür ederim!»

Drake'in yüzünde bir merhamet ifâdesi okunuyordu. Mason ona sert sert baktı.

Uzun süren sıkıcı bir sessizlik oldu. Nihâyet Misis Warfield «zannederim bu benim işime mal olacak, değil mi?» diye sordu.

Mason bakışlarıyla Drake'i aradı, omuzlarını silkti ve cevap vermeden sigarasını içmekte devânı etti.

Kadın birden boğuk bir sesle «pekalâ» dedi, «nasıl isterseniz. Bu pis hikâyeden bıktım artık. Çalıştığım zamanlar, kazandığım parayı dâimâ hak ettim. Halbuki ne zaman iş aramaya çıksam, sanki bir dilenciymişim gibi muamele gördüm. Ben sadaka istemiyorum ki. Bu tanıâmen ticârî bir alış veriş. Hesâbına çalıştığım patron da benim sırtımdan para kazanıyor. Pekalâ; vereceğiniz iş sizin olsun!»

Garson kız Martini'leri getirirken, o da sandalyesini iterek kalktı.

Mason, hemen atılarak, «her şeye rağmen size yemek ikram etmememiz için ortada hiç bir sebep yok» dedi. «Önce içkinizi için. Sonra kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.»

— «Hayır. Teşekkür ederim!»

Mason, «biraz bekleyin» diye ısrar etti. «Durumun böyle bir şekil almasına çok üzüldüm. Ayrıca New Orleans'a dönebilmeniz için, yol parası konusunda da anlaşılmamız lâzım.»

Garson kız, hepsinin yüzlerine ayrı ayrı baktıktan sonra, aperatifleri masanın üzerine bıraktı. Mrs. Warfield kısa bir tereddüt geçirdi ve nihâyet içkisini alarak bir yudumda bitirdi.

Mason, «hakikaten üzüldüm» diye mırıldandı. «Burada size iyi bir iş temin edebilirdik.»

Genç kadın, gözlerinden yaşlar akarak ona doğru döndü:

— «Pekalâ! Mâdem ki bilmek istiyorsunuz... Kocam hapiste. Hangi cezâevinde olduğunu bile bilmiyorum. Bana söylemekten kaçındı. Kendisinin iyi bir insan olmadığını kabul ederek, ondan ayrılmamı istiyor. Bir arkadaşı vasıtasıyla mektuplaşıyoruz. İşte anlatmak istemediğim şeyler bunlardı. Tabîî vergi dâiresi başıma bir sürü...»

— «Anlattığınız şeyler doğru mu?»

Genç kadın başını salladı.

Mason, Drake'e baktıktan sonra, ona bir göz işâreti yaptı. Dedektif derhal cebinden cüzdanını çıkardı. «Bu her şeyi değiştiriyor. miss Warfield» dedi. «Kocanızın hatâlarından dolayı sizi suçlamak imkânsız. Hattâ onu kurtarmak için gösterdiğiniz gayret, son derece takdire değer.»

Genç kadın, konuşamıyacak kadar şaşkın bir vaziyette dedektife bakıyordu.

Drake cüzdanından elli dolar çıkardı.

— «Sizi yerine alacağımız hanım henüz işten çıkmadı. Muhtemelen sekiz gün içinde ayrılmış olacak. Fakat siz şu andan itibaren hizmetime girmiş bulunuyorsunuz. İşte iki haftalık ücretiniz.»

Mason birden atıldı; «Sakın kocanız şu San Francisco'da çek sahtekârlığı yapan Warfield olmasın?»

— «Hiç bir şey bilmiyorum. Bana sâdece başının belâda olduğunu, doğrudan doğruya mektuplaşamayacağını ve ancak Mister Spinney adındaki bir arkadaşı vasıtasıyla haberleşebileceğimizi bildirdi.»

— «Mutlaka odur; bundan eminim. Plânlanmış pis bir oyunun kurbanı olmuştu. Size bu konuda hiç bir şey anlatmadı mı?»

Kadın yüzünün pudrasını tâzelerken, «asla» dedi.

Mason, çantasını açtı.

— «Çok garip! Bu meseleyle meşgul olmuştum. Ben avukatım, Misis Warfield. Ve son edindiğim bilgiler, doğruysa, kendisini bir aydan daha kısa bir zamanda hâpisten kurtarabilirim. Bu, kocanızdır, değil mi?»

Mason, Jules Carne Homan'ın bir resmini kadına doğru uzattı. Fotoğrafta Homan, yanında bir takım arkadaşları olduğu halde objektife doğru gülümsüyordu. Resmin altında ise şunlar yazılıydı: **Meşhur prodüktör, artistleriyle yeni filmi hakkında görüşürken.**

Mrs. Warfield, heyecanla «kendisiyle meşgul olacağınız için çok memnunum» dedi. «Zâten...»

Aniden duraladı.

Mason, endişeli bir tavırla «ne var?» diye mırıldandı.

— «Fakat bu... O değil. Ben bu adamı tanınıyorum!»

Avukat kadının yüzünü tetkik ediyordu. Bu yüzde acı bir hayal kırıklığından başka bir şey okunak mümkün değildi. Mrs. Warfield, bir müddet daha fotoğrafı tetkik ettikten sonra Mason'a iâde etti.

Mason, «belki de bu Spinney'in resmidir» diye mırıldandı.

— «Onu şimdiye kadar hiç görmedim.»

— «Kocanız mektuplarında ondan hiç bahsetmiş miydi?»

— «Evet. Merwin doğrudan doğruya kendisine yazmamı istemişti. Fakat kocamın, nerede olduğunu bilmemi neden istemediğini bir türlü anlayamıyorum. Bir mahkûnun mektup alması yasak mıdır. Mister Mason?»

— «Bâzi şartlar olmakla berâber, yasak değildir. Belki de hâpiste olduğunu bilmenizi istemiyordu?»

— «Hayır, çünkü arkadaşı bana bunu açıkca söyledi. Marwin'in Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum. Folsom ve Saint - Quentin hâpishânelerine yazdım. Fakat mektuplarım geri geldi.»

— «Neden Kaliforniya'da olduğunu sanıyordunuz?»

— «Çünkü arkadaşı... Müteessirim ama, artık bundan bahsetmeyelim daha iyi.»

Mason, «haklısınız» diye tasdik etti. «Bu konu iştihamızın kaçmasına sebep olacak ve işte zâten yemeklerimizi de getiriyorlar.»

Yemek esnasında Mrs. Warfield, yeni işi hakkında bilgi edinmek istedi. Drake de onun suallerini karşılamaya çalıştı. Şimdiki müracaat memuresi ayın yirmisinde evlenecekti. Ancak paraya ihtiyâcı olduğu için son güne kadar çalışmak istiyordu.

Mason, Mrs. Warfield'in geceyi Gateview otelinde geçirmesini tavsiye etti. Ertesi gün kendisine küçük bir dâire arayabilirdi. Yemekten sonra her iki adam da otele kadar ona refakat ettiler ve rahat bir oda tutmasını sağladılar.

— «Size adresini nasıl bildireceğim?»

Drake, «yazıhançeye telefon etmeyin» diye cevap verdi. «Çünkü şimdiki kız, yerine birisini bulduğumu anlarsa, derhal işi bırakır. Halbuki uzun bir zamandan beri yanımda çalışıyor ve mümkün olduğu kadar fazla kalmasını ben de isterim. En iyisi şöyle yapalım: Kendinize bir yer bulur bulmaz, adresi bir kâğıda yazıp, Paul Drake'e verilmek üzere G a t e v i e w oteline bırakın. Ben geçerken onu oradan alır ve size ne zaman işe başlayacağınızı bildiririm.»

Genç kadın ona elini uzattı.

— «Bana karşı çok iyi davrandınız, Mister Drake.»

Dedektif ise bakışlarını kaçırarak, «bundan hiç bahsetmeyelim» diye cevap verdi.

Sonra iki arkadaş. kadına iyi geceler temenni ederek arabalarına döndüler.

Dedektif, «ben ciğeri beş para etmez bir adamım» diye homurdandı.

Mason, «Onun iyiliği için bu oyunu oynadık» diye arkadaşını teskin etmeye çalıştı.

— «Fakat ona iş bulacağımıza dâir teminat verdik?»

— «Telâş etmeyin. Parasını ödediniz, şimdi bırakın biraz istirahat etsin. Zavallının buna çok ihtiyâcı var! Güneş banyosu yapmasını, plâja gitmesini, yani tanı mânâsıyla bir tatil geçirmesini söyleyin ona.»

Dedektif, «kadıncağıza daha ne kadar zaman para ödemeyi düşünüyorsunuz?» diye sordu.

— «Bir şeyler buluncaya kadar. Bu ona bağlı artık.»

Drake'in yüz hatları gerildi.

— «Aman ne güzel!»

Mason, onun bu kinayeli lâfına aldırış etmeyerek, sordu:

— «O fotoğraf hakkında yalan söylemiş olabileceğini sanıyor musunuz, Paul?»

— «Hayır. Eğer öyleyse çok şaşırıyorum. Perry. Hakikaten hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.»

— «Keşke Della da bizimle berâber gelmiş olsaydı. Kadının, çantamdan ne çıkaracağımı önceden tahmin ettiğini sanıyorum.»

— «Yâni sizce yalan mı söyledi?»

— «Her şey kocasının Homan olduğunu gösteriyor. Hâdiseleri bir

düşünün; Kadınla anlaştığı halde, sonradan vazgeçerek onu yüzüstü bırakan şu bar meselâ. Bunun altında gizli bir tehdit var, Paul. Savcı yardımcısı o barın personel şefine gidip, Misis Warfield'i işe almamasını söylemiş olmalı. Ve ben böylesine kuvvetli bir nüfuzu olan ancak bir yer biliyorum.»

— «Hollywood.»

— «Eğer kadının kocası Kaliforniya'da mahkûm olmuşsa, evrakları incelemek kâfi...»

— «Kadın zâten Folsom ve Saint - Quentin'e yazmış ve bir netice alamamış. Hayır, hayal kurmayın, Paul. Farzedelim ki Warfield buraya gelmiş olsun. Herhalde bir film stüdyosunda iş bulmuştur. Sonra da muvaffak olmuş, para yapmış ve etrâfı güzel kadınlar tarafından çevrilmiştir. Bu işi meslek olarak seçen kadınların dahi, beyaz perdede görünebilmek için şahsiyet sahibi, çok hareketli ve akıllı olması lâzımdır. Hollywood'da, hattâ o zavallı figüranlar arasında dahi, kaderine rızâ gösteren yoktur. Hepsi de parmaklarının üzerinde yükselmeye çalışırlar. Tabîî Warfield de bunlardan birine âşık olmuştur. Hayallerini gerçekleştirmek ister. Birinci karısından boşanıp, sevgilisiyle evlenmeyi düşünür. Fakat kadın onu hâlâ seviyor ve ayrılmayı da aklına getirmiyordur. Sonuna kadar mücâdele edecektir! Halbuki kocası şirâdi büyük adam olmuştur ve son derece titizlikle sakladığı geçmişi onu rahatsız etmektedir.

«Mahkûm olduğu haberini göndererek mes'eleyi halletmek istemiş ve kendisini alıp görmesinin imkânsız olduğunu da ona yazmıştır. Hattâ işin daha da sağlama bağlanması için, karısının zavallı maaşından biriktirip kendisine para göndermesine de ses çıkarmıyordur.»

Drake, «Eu derece âdî bir insan olacağını sanıyor musunuz?» diye bağırdı.

— «Ama kadıncağz bu maksatla Spinney'e para makbuzlarını gönderiyordu.»

— «Peki adamın Homan olduğunu nereden biliyorsunuz?»

— «Spinney sâdece bir aracıdır» diye izâh etti Mason. «Adamın, sır saklıyacağından emin olduğu bir arkadaşı. San Francisco'ya sık sık gidiyor, mektupları alıyor ve herhangi bir anormal durumda Los Angeles'e, kadının kocasına telefon ediyor.»

— «Mâkul.»

— «O halde, Homan'a telefon eden de Spinney'dir!»

— «Hay Allahım! Bu gözle bakılınca, her şeyin izâhı mümkün. Haklısınız, Perry. Homan, Warfield olmalı. Berâber oturduğu, kendisinden küçük bir kardeşi var ama, hâdise günü evde değilmiş.»

— «Bu bir şey ifâde etmez. Kendisiyle daha yakından ilgilensek iyi olur. Bana ondan bahsedin.»

— «Adı Horace ve ağabeyi Jules'den yedi veya sekiz ay daha küçük. İyi bir balık avcısı ve kuvvetli bir golf oyuncusu. Adetâ bir profesyonel.»

— «Nerede çalışıyor?»

— «Hollywood usûlü. Sırada, burada. Devamlı bir işi yok. Jules ona arada sırada bir iş buluyor. Sinemacının bir yatı ve bir yarış atı var, ayrıca golf kulübünde âzâ, yâni kısacası bütün Hollywood sâkinlerinin sahip oldukları şeyler onda da mevcut. Horace biraz çalışıyor, ağabeyinin oyuncakları ile oynuyor, ava çıkıyor...»

— «Bir dakika» dedi Mason. «Horace, kazanın olduğu gün Hollywood'da değil miymiş?»

— «Hayır. Balık avlamak için denize açılmış.»

— «Kendisi Spinney olabilir.»

— «Evet, mümkündür.»

— «Yahut belki de Horace kadının kocasıdır ve Jules de onu koruyordur?»

— «Bu hiç akıma gelmemişti» dedi Drake, gözlerini kırpıştırarak. «Fakat hayır, olamaz. dizginleri elinde tutan Jules. Şâyet bahis konusu kimse Horace olsaydı, mutlaka şöyle bir mektup yazardı : Sevgili karıcığım, ben Hollywood'dayım, fakat işler iyi gitmiyor. Ağabeyinin sayesinde, geçiniyorum, fakat evli olduğumu öğrenirse asla yardım etmez. Bundan sonra ikimiz de yollarımızı ayırsak, daha iyi olmaz mı. Kendini toparlayıncaya kadar, sana biraz para da gönderirim.»

Mason düşünüyordu.

— «Pekalâ. Fakat kadın resmi görünce hakikaten şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı. Fotoğrafın Homan'a ait olduğundan emin misiniz?»

— Eminim tabî. Onu tanıyorum. Bu fotoğraf ona âit ve üstelik gayet iyi çekilmiş.»

— «Neyse bunu bir yana bırakalım» diye mırıldandı Mason. «Şimdilik Homan'ın kendisini görmek istiyorum.»

— «Saat çok geç oldu ve şimdi ona yaklaşmak zordur.»

— «Gündüz vaktinde pek farklı olacağını sanmıyorum, Paul.»

— «Mümkündür.»

— «Nerede oturuyor?»

— «Beverly Hills'deki hakikî bir şatoda.»

— «Telefon numarası rehberde var mıdır?»

— «Hiç zannetmiyorum.»

— «Ama bu numara sizde olmalı. Telefon idâresinden makbuzları isterken, numarayı da söylemek mecburiyetindeydiniz çünkü.»

Drake, bir müddet ceplerini karıştırdıktan sonra bulduğu not defterini Mason'a uzattı. Avukat numarayı kendi defterine yazdı.

— «San Francisco'daki kenar mahallede bir oda sahibi olan Spinney'in, dâhi bir sinemacıya telefon etmesi garip değil mi?»

— «Oh! Dâhî bir sinemacı! Biraz fazla mübâlâğa ediyorsunuz. Aslında, haftada üç bin dolar maaşı olan zavallı bir işçiden başka bir şey değil...»

Mason yüzünü buruşturdu.

— «Mühim değil. Onunla bir konuşayım.»

— «Fazla bir şey elde edemiyecceksiniz. Herif midye gibi içine kapanmış.»

— «Ya ben aldanıyorum, Paul, yahut da bu adam iki yüzlü bir hayat sürdürmeye çalışıyor. Dolayısıyla biraz sinirli olmalı ve ben de bundan faydalanmak istiyorum.»

SEKİZ

Bahçe lâmbaları, İspanyol stilindeki binânın beyaz cephesini aydınlatıyordu. Daha yukarılarda ise, karanlıkta siyahmış gibi görünen kırmızı kiremitler göze çarpıyordu.

Mason'un zil çağırılmasına, beyaz yelek giymiş, Filipinli bir uşak cevap verdi.

— «Mister Homan'la telefonda görüştüm» diye başladı avukat. «Ben...»

Hizmetkâr atıldı :

— «Evet, Mister Mason. Bu taraftan buyurun, efendim. Şapkanızı ve paltonuzu, lûtfen?»

Mason uşağa istediği şeyleri verdikten sonra, kırmızı halıyla kaplı bir koridordan ve daha sonra da muazzam bir salondan geçerek, büyük terası olan bir çalışma odasına girdi. Homan, bir masanın başına oturmuş, daktiloyla yazılmış bir takım sayfeleri tetkik ediyordu. Elinde kalem olduğu halde gözlerini ziyâretçisine doğru kaldırdı :

— «Oturun ve konuşmayın, lûtfen.»

Mason, alaycı bir tavırla, masanın üzerine eğilmiş olan suratı tetkik etmeye koyuldu. Sonra, avını gözleyen bir avcı gibi bakışlarını adamdan ayırmadan, âdetâ kendisini dâvet eden derin koltuklardan birine çöktü.

Palmiyeler içindeki bahçenin, aydınlık çeşmenin ve yüzme havuzunun rahatça görülebilmesi için perdeler ardına kadar açılmıştı. Evin her tarafı para kokuyordu; içerisi rahat bir evden çok, bir dekoru andırıyordu.

Homan kâğıtlarına belki samimî, belki de yapmacık olarak öylesine dalmıştı ki gittikçe Mason'un meraklanmasına sebep oluyordu. Nihâyet başını kaldırmadan, mırıldandı :

— «Bir dakikanızı daha ricâ edeceğim. Senaryonun şu kısmını dayofuna koyayım, ondan sonra emrinize âmâdeyim.»

Her türlü mânâdan yoksun ses tonuyla, yarattığı intibai kuvvetlendirmek istiyordu Homan.

Her hâliyle kendini beyennmiş bir adamdı. Kısa kesilmiş saçları, bir nev'i saçak gibi, tepesi açık kafasını çevreliyordu. Adam dazlaklığını saklamak için herhangi bir gayret sarfetmemekteydi. Burnunun üzerindeki kocaman gözlüğün geniş sapları, grileşmiş şakaklarını kısmen örtüyordu. Başını hafifçe önüne eğmiş, gözlerini ısrarlı bir şekilde elindeki kâğıtlara dikmişti. Birden bir kalem yakalıyarak, bâzı kelimeleri şiddetle çizdi ve üzerine başkalarını yazdı. Bütün bunları zerre kadar tereddüt etmeden yapıyordu. Bu ânî ataklar neticesinde sahife gittikçe siyahlaşmakta ve üzeri düzeltmelerle dolmaktaydı. Nihâyet eline aldığı kadar şiddetli bir hareketle kalemi fırlatıp, önündeki kâğıtları ittikten sonra, kırmızıya çalan kahverengi gözlerini Mason'a çevirdi.

— «Sizi beklettiğim için üzgünüm. Bu kadar erken geleceğinizi tahmin etmiyordum. İlham perilerim kaybolmadan önce senaryonun bu kısmını bitirmenî lâzımdı. Ziyâretinizin bütün çalışma zevkimi kaçıracağını hissediyorum. Zâten o dedektif kâfi derecede beni rahatsız etti. Fakat yine de arzunıza karşı koymayı düşünmedim. Benden ne istiyorsunuz?»

Mason, mevzua girmeden önce bir zemin hazırlamak gayesiyle, «Geç vakte kadar çalıştığınızı bilmiyordum» dedi.

— «Ben aralıksız ve dâimâ geç vakte kadar çalışırım. Bir insan ancak diğer insanlar uyurken tam mânâsıyla randıman verebilir.»

Kısacık kolunu uzatarak, geniş bir dâire çiziyormuş gibi yaptı.

— «Tabiî bu şehirde yaşayan insanlardan bahsediyorum. Benden ne istiyorsunuz?»

— «Acaba istemiyerek ilham perilerinizin kaçmasına mı sebep oldum?» diye sordu, Mason.

— «Hayır. Bu senaryoya karşı fazla bir yakınlık duymuyorum. Bütün hikâye boyunca, şahıslar dâimâ en acıklı anlarda meydana çıkıyorlar. Kat'i bir şekilde hakikati ifâde etmedikçe, onları beyaz perde de canlandırmak imkânsız. İnsan senaryoya yakınlık duymadı mı, tipleri de yaratmak çok güç oluyor tabiî. Oysa kapıyı açıp, hayatlarına girmek lâzım. Aksi takdirde vak'a sathî kalmaya mahkûmdur. Mesele siz şimdi birdenbire geldiniz. Bu işte sözüm ona bitaraf olmalısınız.

Mâlûmat almak istediğinizi söylüyorsunuz ama, aslında maksadınız bana tuzak kurmak. Sizden sakınmam lâzım.»

Mason, doğrudan doğruya mevzu girme fırsatının çıktığına sevinerek, «Neden?» diye sordu. «İhtiyatsızca davranıp bâzı hakikatleri açıklamaktan çekindiğiniz için mi?»

— «Hayır. Ne olursa olsun, ilerde aleyhimde kullanabileceğiniz herhangi bir şeyi söylememek için.»

— «Ben o kadar kötü bir insan değilim, Mister Homan!»

— «Fakat gönderdiğiniz dedektif öyleydi. Bütün günümü berbat etti. Benden ne istiyorsunuz?»

— «Arabanızın kazâlara karşı sigortalı olmadığı doğru mudur?»

— «Evet... Şâyet sizi alâkadar eden buysa...»

— «Şimdi anlıyacaksınız... O halde, arabanız sarîh veya zimni bir müsaadenizle kullanılmışsa, mes'uliyeti de size âit oluyor.»

— «Ama durum böyle değil.»

— «Bilâkis. Hiç olmazsa kanûnî bakımdan.»

— «Öyle olduğunu farzedelim. Netice?»

Mason devam etti :

— «Ve arabayı kullanan şahıs da sizin adamınızsa...»

— «Adanım mı? Benim adamım yok ki.»

— «Buna çok kimse inanabilir. Ancak, kendisine vereceğiniz mektubu arabanızla posta-hâneye giderek, atmasını söylediğiniz bir kimse de o anda sizin adamınız sayılır.»

— «Anlıyorum, teşekkür ederim. Bu ihtarinızı unutmayacağım. Sonra?»

— «Dolayısıyla arabanızı verip San Francisco'ya gönderdiğiniz kimse de, sizin adamınızdır.»

— «Netice?»

— «Ve bu adam yolda bir kazâ yaparsa, sanki arabayı siz kullanmışsınız gibi mes'ul duruma düşersiniz.»

— «Maksadınız nedir?»

— «Ben avukatım, Mister Homan ve Stephane Claire'i temsil ediyorum. Maksadım lehindeki bütün delilleri toplamak ve onu temize çıkarmaktır.»

— «Bu söylediğiniz normal.»

— «Siz de tabî kendi bakımınızdan, kanunî mes'uliyetinizi mümkün olduğu kadar azaltmaya çalışacaksınız. Arabanız hakikaten çalışmış olabilir. Diğer taraftan herhangi bir kimse sizin müsaadenizle arabayı kullanmış da olabilir ve bu da her şeyi değiştirir. Böyle bir halde, siz her şeyden evvel mes'uliyetten kurtulmak istersiniz.»

— «Gayet tabî.»

— «Dolayısıyla menfaatlerimiz çarpışacaktır.»

— «Muhakkak ve zâten ben bunu ziyâretinizden önce de biliyordum. Hepsi bu kadar mı?»

Mason, kelimelerin üzerine basa basa, «aklıma şöyle bir fikir geldi» diye mırıldandı.. «Son derece soğukkanlı davranabileceğiniz gibi, hatâlı bâzı çıkışlar da yapabileceğinizi düşündüm.»

— «Ne gibi?»

— «Meselâ bir kaç bin dolardan kurtulmak için çabalarken, göğsünüze öldürücü bir darbe de yiyebilirsiniz.»

— «Kimin tarafından?»

— «Benim.»

Homan, altın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki dikkatli bakışlarını Mason'a çevirmişti.

Nihâyet «Devam edin» diye mırıldandı...

— «Stephane Claire'in arabayı kullanmadığını ispat etmek istiyorum. Dolayısıyla direksiyonda kimin olduğunu bilmem lâzım. Bu yoldan gidersem de işlerinize burnunu sokacağım. Şimdiden haber vereyim.»

— «Şantaj mı?»

— «Hayır. Sâdece basit bir ihtar.»

— «Söyleyecekleriniz bitti mi?»

— «Daha henüz başlıyorum.»

Homan koltuğunun içinde kıpırdandı.

Sinirli bir tavırla, güldük parmaklarını masanın üzerine vurarak, «tahmin ettiğimden daha da beter bir insaniyissiniz» dedi.

— «Gayem, kazâ sırasında arabanızı yine sizin adanlarınızdan birinin kullandığını ispat etmektir.»

— «O halde polise arabamın çalındığını bildirdiğim zaman, yalan söylemiş olmalıyım.»

— «Ben avukatım ve karşı tarafın, elindeki bütün imkânları kullanarak işleri karıştırmaya çalışacağından şüphelenmek mesleğin icâbıdır.»

— «Sizi ayıplamam imkânsız. İşiniz bu çünkü. Devâm edin, lûtfen.»

Mason, parmağını sinemacıya doğru çevirerek, «Mister Spinney'ine işle meşgul olduğunun bilinmesi sizi güç bir durumda bırakacaksa, bunu derhal itiraf etmeniz menfaatiniz icâbıdır» diye hücûna geçti.

Homan hareketsiz duruyordu. Hattâ kirpikleri bile oynamamaktaydı.

— «Spinney mi? Tanımıyorum.»

— «San Francisco'da oturuyor.»

— «Böyle bir kimseden bahsedildiğini şimdiye kadar hiç duymadım. Dolayısıyla bu yoldan giderek bana şantaj yapmanız inikânsız.»

— «New Orleans'daki bir lokantada çalışan bir kadını da tanımıyorsunuzdur herhalde?»

— «Ah! işte tehditler başladı. Tabii yine kadınlar...»

— «Sâdece bir kadın.»

— «Haydi, devam edin, durmayın! Hepsini buraya getirin! Zerre kadar alâkadar etmez beni! Bekârim. Çapkın, sefil bir insan olduğumu söyleyebilirler. Fakat bütün bunlardan bana ne? İsterseniz hakkımda konuşacak yüzlerce kadın bulun. Ben kendimi hiç bir zaman saklamaya çalışmadım...»

— «Beni yanlış anladınız» dedi, Mason. «Çapkınlıklarınızdan bahsetmek istemedim.»

— «Ya neden bahsetmek istediniz?»

— «Uzun bir zamandan beri ayrı yaşadığı halde kocasına sâdik kalan bir kadın var. Fakat adam şimdi ne iş yaptığını, ne olduğunu karısının öğrenmesini istemiyor ve onun New - Orleans'dan ayrılmasına mâni olmaya çalışıyor.»

— «Neden?»

— «Çünkü adamın niyeti karısından boşanmak.»

— «Neden?»

— «Bir başkasıyla evlenebilmek için.»

— «Mükemmel bir düşünce» dedi Homan, dalgın bir tavırla. «Evet, hakikaten mükemmel! Yapılacak bâzı şeyler olmalı... Bir hayat hikâyesi. Harcanmak istenen fedakâr bir kadın. Tam bir dram. Hârika! Şunu bana bir genişletsenize...»

— «Zâten benim de niyetim bu ya.»

Homan, parmakları yüzüklerle dolu elini sallayarak gülmeye başladı.

— «Film senaryosu bu!» dedi. «Özür dilerim, Mason. Fakat senaryoları hakkında ne düşündüğümü soran o kadar çok yazar var ki, artık duyduğum bütün vak'aları ister istemez bu gözle görüyorum. Hakikaten güzel fikir...»

— «Ama benim söylediklerim hakikat.»

— «Hakikat mı? Aslında hiç bir şey ifâde etmez. Sonra?»

— «Çok basit. Mahkeme heyetinin karşısına çıkmanız gerekecek ve orada şahitlerin huzurunda bana her şeyi anlatmak mecburiyetinde kalacaksınız. Yalnız orada yalan söylememeye bilhassa dikkat edin! Çünkü belki de polise iki kelime söylemekle bu işten kurtulacağınızı san-

mişsinizdir. Artık buna güvenmeyin. İmkânsız. Bir mâsumu hapse atırmaya çalışıyorsunuz. Fakat yalanınızı yakaladığım an, bu sefer ben sizi içeriye tiktiririm. Anlaşıldı mı?»

— «Bir dakika» dedi Homan. «Müsaade edin de düşüneyim.»

Mason, hiç bir hareket yapmadan, Homan'ı tetkik ediyordu. Sinemacı ise sâbit bir şekilde masasının köşesine bakmaktaydı. Yüzünün ifâdesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Bununla berâber parmaklarını masanın üzerinde tükürdüşü, sinirli olduğunu da meydana koymaktaydı.

Birden tıklamalar kesildi ve Homan başını kaldırdı.

— «Hikâyemin sakat bir tarafı yok» diye mırıldandı nihâyet. «Ben hâkikati anlattım, dolayısıyla bana hiç bir şey yapamazsınız. O kıza acıyorum. Arabanı çaldılar, bu doğrudur. Kim çaldı? Bilmiyorum. Size de zerre kadar aldığımı yok, Mason! Bahis konusu kız da, düşünmeye fırsat bulduğum sürece merhametimi uyandırabilir. Bir hastahâne yatağına çakılıp kalmış, yaralı, belki de hayâtı boyunca kazânın izlerini vücudunda taşıyacak, parasız, işsiz, herhangi bir dayanağı yok, ayağa kalkar kalkmaz ölüme sebebiyet suçundan muhakeme edilecek, mahkeme heyetinin karşısına çıkacak, gazeteciler tarafından hırpalanacak; gayet tabî bunların hepsi acı şeyler. Hâdisenin insânî, acıklı tarafını ben de görüyorum. Fakat bütün bunları uzun boylu düşünecek vaktim yok, beyefendi. Şu sıralarda da bütün dikkatimi önümdeki senaryoya teksif etmem için, bağlı olduğum şirket bana para ödüyor; evli bir kadına âşık olan adamın problemi. Kadının kocası boşanmak istemiyor. Askıntı oluyor. Dram büyüyor, genişliyor ve nihâyet bir gün adam, karısını âşığının kolları arasında yakalıyor. Öfke, intikam arzusu... Fakat beni asıl meşgul eden, kadının durumu ve davranışları. İçinde yaşadığı hayal ve yalanlar dünyâsı...»

Mason koltuğunu geriye doğru itti:

— «Şahsî meseleleriniz beni alâkadar etmez, Homan. Bana da, bir genç kızı hapisten çıkarmam, onu kurtarmam için para ödüyorlar. Ve her halde bunda muvaffak olacağım.»

— «Sizi gayet iyi anlıyorum. Ve hissettiğime göre ilham perilerim tekrar geliyor, Mason. İyi geceler. Hem bir daha da buraya ayak basmayın.»

— «Ben sâdece bir kere ihtar ederim!»

— «Tamam, bu kâfi geldi. Anladım.»

Ve Homan tekrar işine döndü.

Mason ise tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, birden başını çevirerek seslendi:

— «Merak ettim, Homan... Hazırladığınız yeni filmin ismini söylemenizde bir mahzur var mı? Çünkü filmi seyretmek ve ziyâretim, hafif de olsa üzerinizde bir tesir yapmışsa, bunun izlerini filmde görmek isterdim.»

Homan, canının sıkıldığını belli eden bir tavırla senaryonun ilk sahifelerini eline aldı.

— «Bu senaryo, iki sene önce stüdyolarımızın telif hakkını satın aldığı bir romandan çıkartılmıştır. Romanın ismi şöyle : Maske Düştüğü Zaman! Saçma bir isim. Belki bir romana yakışır ama, film ismi olarak kullanılamaz. Sinema başlıkları, tıpkı gazete manşetleri gibi, daha ilk bakışta anlaşılacak cinsten olmalıdır. Aynı zamanda... Hay Al-lalı, bütün bunları size neden anlatıyorum sanki!»

Mason kapıdan çıkarken. «Ben de şimdi kendi kendime bunu soruyordum» dedi.

Filipinli uşak dışarıda onu bekliyordu ve heinen karşısına çıkarak paltosuyla şapkasını uzattı.

Mason uşağın yardımını kabul etti ve paltosunu giydikten sonra, antrenin bir köşesine kurulmuş olan muazzam telsiz âletini farkederek, duraladı. Âletin ekranı hafifçe aydınlıktı ve hoparlörlerinden tatlı ve son derece net bir müzik sesi duyuluyordu.

Mason, uşağa. «Homan bu âleti kullanmanıza müsaade ediyor mu?» diye sordu.

Adamın gülümsemesiyle, iki sıra inci gibi diş meydana çıktı.

— «Hayır, efendim. Fakat çalıştığı zamanlar, Mister Homan'ın kulakları hiç bir şey duymaz. Ve ben de bundan faydalanırım. Şimdi de sizin çıkmanızı bekliyordum. Bu müziği de çok sevdiğimden...»

— «Hakikaten güzel müzik» dedi Mason, âlete yaklaşarak. «Telsizin markası ne acaba?»

— «Tanınmış bir markadır, efendim» diye cevap verdi, uşak. hafifçe telâşlanarak. «Fakat sakın düğmeyi çevirmeyin. Mister Homan çok kızar sonra.»

Mason müziği dinliyordu.

Birden cızırtılı bir takım sesler, müziğin kesilmesine sebep oldu. Ve hemen arkasından da hoparlörler, sanki evden birisi otomatik telefonu açmış gibi, muntazam olmayan aralıklarla 6 defâ tıkırdadı.

Mason sokak kapısına doğru ilerledi.

— «Teşekkür ederim. İyi geceler.»

Uşak gözleriyle onu takip ediyordu.

— «Lûtfen, Mister Homan'a bir şey söylemeyin, efendim!»

— «Neyi söylemiyeyim?»

— «Yanından ayrıldıktan sonra herhangi bir yere telefon edip etmeyeceğini anlamak için beklediğinizi.»

— «Tamam, anlaştık» dedi avukat, gülümseyerek.

Uşak, bakışlarında müteşekkire bir ifâde olduğu halde tam ona kapıyı açıyordu ki, dışarıdan telâşlı ayak sesleri duyuldu ve hemen arkasından da Mason, âdetâ koşarak gelen genç bir adamla çarpıştı.

Yeni gelen. «Pardon» dedi. «Kabahat beniindi!»

Adamın yüksek ve geniş bir alnı, çukurları epey derince olan koyu renk gözleri, arkaya doğru taranmış simsiyah saçları vardı.

— «Yoksa beni ni arıyordunuz?»

— «Siz Horace Homan mısınız?»

— «Ta kendisi!»

— «Size bir kaç kelime söylemek isterdim.»

— «Şimdi çok aceleni var. Bu görüşmeyi daha sonraya bıraksak olmaz mı?»

— «Hayır. Adım Perry Mason. Avukatım ve Stephane Claire'i temsil ediyorum.»

— «Hay Allah! Yine evlenmek vaadiyle kandırdıklarımın birisi mi? Pekalâ. Ona söyleyin, mahkemeye gitmekten vazgeçtiği takdirde kendisiyle evlenmeye râzıyım. Böylesi daha... Oh! Bir dakika. Stephane Claire. Tamam, buldum.»

— «Hani şu ağabeyinizin arabasını çalmakla itham edilen genç kız.»

— «Evet, tamam.»

— «Bana söylediklerine göre, kazâ esnasında siz balık avlamakla meşgûlmüşsünüz?»

— «Evet, denizdeydim.»

— «Biraz önce ağabeyinizle durumun ciddiyeti hakkında konuştun. Bunun, polise bir kaç kelimelik bir hikâyeye anlatarak kurtulmak istenilen hâdiselerden olmadığını söyledim. Şimdi kendisinin mahkemeye çıkması ve bütün bildiklerini anlatması gerekiyor.»

— «Bu b akımdan sizi suçlamam imkânsız. Fakat herhalde ağabeyimi kızdırmışsınızdır. Hele çalıştığı bir sırada sizi dinlemek mecburiyetinde kaldıysa.»

— «Her şeye rağmen beni dinledi. Fakat söylediklerimi iyi anlayıp anlayamadığı konusunda tam bir kanaat edinemedim.»

Genç Homan gülümsedi.

— «Anlamıştır. Zâten siz vazifenizi yaptınız. Jules için tasalanmayın. O kendini korumasını bilir ve üstelik kolay kolay da yenilmez.»

— «İnat etmeye ne lüzum var?» diye mırıldandı Mason. «Lüzum-

suz yere riske gireceğine, mes'uliyetini kabul etsin. Yâni arabanın kendi adamı tarafından kullanıldığını açıkça söylesin.»

Horace Homan saatine bir göz attı.

— «Hakikaten çok acelem var, ama size bir beş dakikamı ayırabilirim. Yalnız biraz çabuk olun. Felipe, sen de cehennemin dibine git.»

— «Peki, efendim. Mister Mason'u uğurlamak için kapının dışında bekleyeceğim.»

— «Ben uğurlarım.»

— «Özür dilerim, efendim, fakat beyefendinin emri böyle.»

— «Pekalâ. Nasıl istersen öyle yap. Konuşmamız bittiği zaman seni çağırırım. Oturmak istemez misiniz?» diye sordu genç adam avukatı.

— «Vakit kaybetmeyelim. Burada ayakta da konuşabiliriz.»

— «Mükemmel.»

— «Spinney hakkında ne biliyorsunuz?»

— «Spinney?» diye tekrarladı. Horace, gözlerini kırıştırtarak. «Durun bakayım: ben bu ismi bir yerden duydum galiba. Spinney? Hayır, çıkaramıyorum.»

— «Peki, ya New-Orleans'da oturan bir kadını hatırlıyor musunuz?»

— «Hayır. Ne alâkası var bunun? Ve şunu da derhal söyleyeyim ki, bir takım kadınlar öne sürerek, ağabeyime şantaj yapılmasını hiç de hoş karşılamam.»

— «Benini böyle bir niyetim yok.»

— «Eğer iyi anladıysam, bütün mes'ele arabayı kimin kullandığını meydana çıkarmaktı.»

— «Evet.»

— «O esnada arabanın direksiyonunda bulunmadığım için Allah'a dua ediyorum! Bunun ne demek olduğunu bilirsiniz, Mason. Çünkü ben de de maalesef aynı hastalık var. Yâni içkili araba kullanma hastalığı. İçtiğim zamanlar, pekalâ araba kullanabileceğimi, hayâtın kısa olduğunu ve mümkün olduğu kadar çok eğlenmek lâzım geldiğini düşünüyorum ve gerisini de boş veriyorum! Bu huyumdan vazgeçmek isterdim, fakat nasıl?»

— «Bundan sonra artık içmeyin» dedi Mason.

— «Bu teklifiniz hiç de ciddî olamaz! Nasıl böyle bir şey...»

— «O halde içmeye başlamadan önce kontak anahtarınızı postabâneye bırakıp, adresinize postalanmasını isteyin.»

— «Eğlence yerinden çıkıp da sâdece bakacak olduktan sonra, oraya arabayla gitmeye ne lûzum var?»

Mason gülmeye başladı.

— «Anlaşılan size hiç bir yardımını dokunmayacak ve galiba siz de bana faydalı olamayacaksınız.»

— «Size ne bakımından yardımını dokunabilirdi acaba?»

— «Stephane Claire'in arabayı hiç kullanmadığından eminim. Hatta arabanın çakmış olduğuna bile inannıyorum.»

— «Ama Jules öyle söylüyor. Oldukça prensip sahibi ve titiz bir adamdır. Herhalde mahkenin hey'eti önünde onu sıkıştırmayı düşünüyorsunuz?»

Mason, evet manâsında başını salladı.

— «Bu onun çok canını sıkacak. Üzerine varıldığı zaman müthiş sinirlenir. Bu işin nasıl başladığına şahit olmadığım için çok memnunum... Hem doğrusunu isterseniz, Mason, şu kızcağıza da acıyorum. Başına gelenlerden dolayı çok üzüldüğümü söylemek için onu hastahânedeki ziyâret etmek isterdim. Çünkü arabayı çaldığına ben de inanmıyorum.»

— «O halde kim çalmış olabilir?»

— «Mutlaka Jules'ün arabayı bıraktığı yerde tesâdüfen bulunan bir serseri yapmıştır bu işi.»

— «Peki, bu serserinin kim olabileceğine dâir hiç bir fikriniz yok mu?»

Horace gözlerini kapayarak, kısa bir müddet düşündü.

— «Eğer mes'eleye bu gözle bakarsanız... (Âniden bir kahkaha attı.) Bir dakika! Siz önüne çıkan her şeyi silip süpürmek isteyen hâin bir kurtsunuz. Hay Allah! Ne kadar da büyük dişleriniz var! Hayır, Mister Mason. Hırsızı tahmin etmek gibi bir riske girmeyeceğim. Üstelik yirmi dakika sonra bir hanımla randevum var... On dakika içinde giyinmem lâzım. Özür dilerim, dostum, fakat kadınların bekletilmeye alışık olmadıklarını bilirsiniz! Her şeye rağmen, Miss Claire'i görmeye gideceğim. Herhalde benimle konuşmakta bir mahzur görmez, değil mi?»

— «Zannetmem, zâten ben de mahzur görmüyorum. Ancak kızın ağzından bir şeyler almaya da çalışmayın. Size hiç bir şey söylememesini ona tenbih edeceğim.»

— «Bu normaldir» diye cevap verdi genç adam. «Ben de size hiç bir şey söylemedim.»

— «Hiç.»

— «O halde şimdi artık ayrılalım. Allahısmarladık!»

Horace, ince parmaklarıyla Mason'un elini sıktıktan sonra, sesini yükseltti:

— «Felipe! Misâfirimiz gidiyor. Evin gümüş takınlarından da bir şey çalmamış!»

Filipinli genç uşak, bir geçidi gizlemekte olan ağır perdenin kıv-

rımları arasından çıktı. «Yanımızdan fazla uzaklaşmamasını tenbih etmiş olacaklar» diye düşündü Mason. Uşak hiç bir şey söylemeden kapıyı açtıktan sonra, kenara çekildi ve avukat da dışarıya çıkarak, gecenin serinliğinde yürünmeye başladı.

DOKUZ

Gri saçlı, zayıf, gözleri pırıl pırıl parlayan bir adam, hastahânenin müracaat kısmında bekliyordu. Hemen arkasında gri palto giymiş genç bir adam daha vardı. Geniş omuzları, kömür gibi simsiyah saçları ve köşeli çenesi Mason'un bilhassa dikkatini çekti.

— «Polisin müsaadesi olmadıkça Miss Claire'i göremezsiniz» diyordu, müracaatta duran hastabakıcı.

Mason gizlice onlara doğru yaklaştı.

Gri saçlı adam. «Hastayı hususi bir odaya koydunuz mu bâri?» diye sordu.

— «Siz Mister Olger misiniz?»

— «Ta kendisi.»

— «Evet, efendim, aynen verdiğiniz tâlimata göre hareket ettik. Telefonda amcası olduğunuzu söylemiştiniz galiba, değil mi?»

— «Evet.»

— «O halde zannederim kendisiyle görüşebilirsiniz. Özür dilerim, şimdi geliyorum.»

— «Mister Sterne için de müsaade alın» diye atıldı Olger. «Yâni şu yanındaki bey için demek istiyorum.»

— «Mister. Sterne de bir akraba mıdır?»

— «Bir bakıma, evet.»

Hastabakıcı gülünmedi.

— «Kusura bakmayın, fakat bilmeni lâzım. Kendisi Miss Claire'in akrabası mıdır, değil midir?»

Genç adamı sıkıntılı bir tavırla yerinde kıpırdandı.

— «Bence görünmemek daha iyi olacak, Max» dedi.

— «Neden?» diye şiddetle sordu Olger.

— «Çünkü kafası karışacak. Durumundan istifâde ettiğimi zannedecek... ne bileyim ben! Belki de böylesi daha iyi... Ben sizi burada beklerim.»

— «Saçma!»

— «Oh! Zâten siz de yanında fazla kalmayacaksınız. Sâdece Claire'in ne halde olduğunu görmek istediğinizi söylemiştiniz.»

— «Bu bey, Miss Claire'in akrabası değil mi» diye sordu hastabakıcı.

Olger, «Nişanlısıdır» dedi.

— «Oh!»

— «Nişanlısıydım...»

— «Kapat çenenini!»

Olger bakışlarını hastabakıcıya dikmişti. «Hareketlerindeki kat'iyet ve çabukluk, insana kuşları hatırlatıyor» diye düşündü Mason. Altmış yaşını çoktan geçmiş ufak tefek bir adam olmasına rağmen, genç Sterne'den daha dinamik ve kuvvetli görünüyordu. Bu sonuncusu ise, geniş göğsü ve sert çizgileriyle her türlü kararı vermekten âciz bir atlete benzemekteydi.

Bu arada hastabakıcı da Mason'u farketmişti.

— «Siz çıkabilirsiniz, Mister Mason. Hakkınızda hususi talimat aldım.»

Mason bir baş hareketiyle teşekkür etti. Görünüşe göre, Mason ismi, telefonda bir numara çevirmekle meşgul olan hastabakıcıyı seyreden iki ziyâretçinin üzerinde hiç bir tesir yapmamıştı.

Avukat, muşamba kaplı, antiseptik kokan koridordan geçtikten sonra, nöbetçi hemşirenin odası önünde durdu. Aynı anda da yanına bir hastabakıcı gelerek, Mason'a gülümsedi:

— «Hastanız 62 numaralı odada, efendim. Buyurun, sizi götüreyim.»

Avukat hiç sesini çıkarmadan genç kızı tâkip etti. Kauçuk ayakkabılarının üzerinde âdetâ kayıyormuş hissini uyandıran hemşirenin arkasından yürürken, kendi ayakkabılarının topukları zemine çarptıkça akisler yaparak uzaklaşan bir gürültünün çıkmasına sebep oluyordu.

Nihâyet genç hastabakıcı, bir kapıyı hafifçe tıklattı. İçerden Stephane Claire'in sesi duyuldu ve Mason, gülümsüyerek, kendisine yol göstermiş olan hemşireye teşekkür ettikten sonra, odaya girdi.

Stephane yatağının içinde oturuyordu.

— «Beni hususi bir cdaya aldılar, çiçekler getirdiler... Bütün bunları yapan Noel baba da kim?» diye sordu.

— «Ben de bilmiyorum. Olanları bir anlatsanız?»

— «Bir kaç dakika önce, şimdiye kadar bir sürü hastayla berâber paylaştığını odadan alarak buraya getirdiler beni. Ayrıca üzerimdeki patiska geceliği de çıkararak, bu hârika şeyi giydirdiler.»

Mason geceliğin yakasını süsleyen dantellere, genç kızın biçimli göğüslerini saran soluk mâvi renkli ipek kumaşa bakarak gülümsedi.

— «Çok nâzik bir hareket.» diye mırıldandı. «Ya çiçekler?»

— «Onları da şimdi getirdiler.»

— «Noel baba, Max Olger adında birisi olmalı. Kendisi şu anda...»

Ancak genç kızın yüzünde beliren ifâde, avukatın sözünü tamamlamasına mânî olmuştu.

— «Ne var?» diye sordu.

— «Max amca ha! Fakat beni burada nasıl bulabildi?»

— «Hikâyenizin bütün gazetelerin ilk sayfelerini işgal ettiğini unuttuyorsunuz. Araba Hollywood'da oturan bir sinemacıya âitmiş. Hırsızlıkla itham edilen güzel bir sarışın. Sâdece oto-stop yaptığını iddia ediyor. Esrârengiz bir adam onu arabaya alıp kazâyı yaptıktan sonra, ortadan kayboluyor. Amcanızdan ne istiyorsunuz?»

— «Hiç, sâdece hâlâ bütün arzularına boyun eğeceğimi zannediyor. Çocukluk çağını çoktan geride bıraktığımı bir türlü anlıyamadı.»

— «Onu en son ne zaman görmüştünüz?»

— «Aşağı yukarı bir sene oluyor.»

— «Eğer bir mahzur görmezseniz, biraz amcanızdan bahsedelim.»

— «Doğrusunu isterseniz, hiç de hoş bir bahis değil ama mâdem ki lüzumlu görüyorsunuz...»

Mason yatağın ayak ucuna ilişti.

— «Neredeyse buraya gelir» dedi. «Acele etmemiz lâzım. Aşağıda, müracaatın önünde bekliyor çünkü.»

— «Yalnız mı?»

Mason genç kıza gülümsedi.

— «Yanında geniş omuzlu, sert erkek görünüşlü genç bir adam var. Fakat kanaatimce bu adam herhangi bir karar vermekten âciz...»

— «Jackson!» diye onun sözünü kesti Stephane. «Onu buraya getirmek de tam amcamın yapacağı bir iş!»

— «Önce amcanızdan bahsedelim» dedi Mason.

— «Babamın küçük kardeşidir. Annemle babamın ölümünden sonra beni yanına aldı. Son derece zengin bir adamdır. Benim ise hiç bir gelirim ve ondan başka da hayatta hiç kimsem kalmamıştı. Amcamın himâyesine geçtikten sonra, ilk işi bana, evde bir sığıntı olduğumu açıkça anlatmak oldu.»

— «Epey sıkılmışsınızdır »

— «Hayır, bilâkis. Evde bana bir oda vermişlerdi ve hiç kimse de işime karışmıyordu. Fakat sonra herşey değişti. Birdenbire amcamın babalık hisleri kabarmaya başladı ve beni altınlara boğdu. Sanki kraliçeymişim gibi bana hizmet ediliyor ve vaktimin büyük bir kısmını sâdece terzilerde geçiriyordum. Sonra beni yanına alarak Palm Beach'e götürdü. Hayâtımı, onun tanzim ettiği şekilde yaşamamı istiyordu.»

Mason, «Ya Jackson Sterne?» diye sordu.

— «Ah! Jack...» dedi genç kız, gülümseyerek. «Max amcanın kurduğu hayallerden biri de o. Bütün...»

Kapıya vurulmuştu.

Stephane, üzüntülü bir tavırla Mason'un yüzüne baktıktan sonra, sssslendi:

— «Giriniz!»

Mâvi beyaz üniformasının içinde gayet ciddî görünüşü olan iri yarı bir hastabakıcı kapıyı açtı ve Max Olger tıpkı bir kuş gibi sekerek ve gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin içi gülerek odaya girdi.

— «Ah, ah! işte bizim küçük kaçağı nihâyet yakaladık!»

— «Evet,» dedi Stephane.

— «Nasılsın, yavrum? Tehlikeli bir şey yok, değil mi? Kendini...»

— «Gayet iyiyim» diye onun sözünü kesti genç kız. «Biraz halsizim, o kadar. Vücudumun muhtelif yerlerinde morartılar var, iki yere de dikiş yaptılar, fakat icâbederse bugün dahi hastahânden çıkabilirim.»

— «O halde neden hâlâ burada kalıyorsun?»

— «Polisin arzusu böyle olduğu için.» dedi Stephane. «Max amca, size Perry Mason'u tanıtayım. Kendisi benim avukatımdır.»

— «Mason?» diye tekrarladı küçük adam, bir elini havaya kaldırıp, gözlüklerinin üzerinden avukatı tetkik ederek.

Sonra el sıkıştılar.

— «Sizin canınızı sıkmak istemem ama» diye başladı Max Olger «şu andan itibaren yeğenimin avukatlığını bırakmanızı istiyorum, Mister Mason. Şimdiye kadar yaptığınız masrafları ve ücretinizi bana bildirin. Size derhal bir çek yazacağım.»

— «Amca!» diye bağırdı Stephane.

Avukat, «İşi neden bırakmamı istiyorsunuz?» diye sordu.

— «Açık konuşacağım, Mister Mason. Hattâ davranışım belki de kabaca olacak. Fakat Stephane'in her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyorum. Avukat ücretlerini iyi bilirim. Ve hiç bir geliri olmayan zavallı bir kızın avukatı da ona göre...»

— «Lütfen susar mısınız, amca? Hiç bir şey bildiğiniz yok. Üstelik anlamadığınız...»

— «Sen karışma, yavrum. İşlerin idâresini ben ele alıyorum. Benim için çok kıymetlisin ve önüne gelen her aptalın seni müdafaa...»

— «Fakat, amca, Mister Mason çok tanınmış bir avukattır. Kendisinin, bu bölgedeki en iyi avukat olduğu herkes tarafından biliniyor.»

Max Olger başını önüne eydi —bu hâliyle hakikaten tıpkı bir kuşu andırıyordu— ve bir müddet Mason'u tetkik ettikten sonra, yatağın baş ucundaki komodine yaklaşarak, telefonun âhizesini eline aldı.

— «Ben, Max Olger. Chicago'daki Pitcairn, Roxy ve Hungerford firmasını ödemeli olarak arayın. Acele olacak. Hayır!... Bir dakika. Yazihâne bu saatte kapalıdır. En iyisi avukat Mistır Pitcairn'i evinde arayın. Gizli ve hususi bir görüşmedir.»

Telefonu kapattı.

— «Sıkı durun, Mister Mason» dedi Stephane. «Amcam böyledir işte. Önce karşısındakini yerden yere vurur, ondan sonra da hatâsını tamir etmek için ne yapacağını şaşırır. İnşallah canınız fazla sıkılmamıştır?»

— «Asla» diye mırıldandı Mason, tekrar yatağın ayak ucuna ilişirken.

Sonra yaşlı adama doğru dönerek ilâve etti:

— «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz, Olger? Kendi avukatınızı buraya çağırıp, işi ona devretmeyi mi?»

— «Evet. Çünkü mesele ciddî olabilir ve yeğenimi hapiste görmeyi de asla arzû etmem.»

— «Böylesine zâlimce bir kararı kimse arzu etmez.»

— «Stephane için şimdiye kadar yapmış olduklarınızdan dolayı size çok teşekkür ederim. Bana da kızmamanızı istiyorum. Ücretinizi söyleyin. Pazarlık yapmıyacağınızdan emin olabilirsiniz.»

— «Benim pazarlığa ihtiyâcım yok» dedi Mason, alaycı bir tavırla.

— «Hınnı!» diye mırıldandı küçük adam. «Fakat beni kolay kolay yenemiyeceksiniz.»

— «Siz de beni. Bu mesele beni çok alâkadar ediyor, dolayısıyla dâvâyı bir baro fâresine bırakmak işime gelmez.»

— «Ama parayı ben ödüyorum» dedi Olger «ve bu da bana istediğim avukatı seçme hakkını...»

— «Benim ücretini siz ödemiyorsunuz!»

— «Öyle mi? Ah! O halde kim ödüyor?»

— «Arabayı kullanan ve kazâyı yapan adam ödeyecek... tabî onu ele geçirdiğim zaman.»

Yaşlı adam gözlerini kırıştırdı.

— «Evet, şimdi işler değişiyor» diye mırıldandı. «Pitcairn'e bir sorayım da, sonra...»

Telefon çaldı ve Olger âhizeyi kaldırdı.

— «Alô! Pitcairn? Sizin buraya gelmenizi istiyecektim, ama şimdi tereddüt ediyorum. Mason, Perry Mason adında bir avukat dâvâyı üzerine almış. Ve işi bırakmayı da reddediyor. Ne yapmam lâzım? Stephane'a da böyle zamanlarda hiç güvenilmez. Onu tanırıyorsunuz; keçi gibi

inatçıdır... Ne? Emin misiniz?... Ah! o zaman başka tabîî... Ne demek istiyorsunuz? Gece yarısı mı? Hayır, canım saat şimdi daha on!... Ah! evet. Doğru. Unutmuşum. Pekalâ, konuşma ücretini hesâbıma geçiriverin. Allahısmarladık. (Yaşlı adam telefonu kapattıktan sonra Mason'a dostça gülümsedi.) Pitcairn sizi tanıyor. Ona göre, memleketin en iyi avukatlarından biriymişsiniz. Üstelik şimdiye kadar cinâyet dâvâlarından vazgeçip bâzı zengin müşteriler elde etmiş olsaymışsınız, büyük bir servet yapmanız işten bile değilmiş.»

— «Teşekkür ederim» dedi Mason, soğuk bir tavırla. «Fakat Mister Pitcairn'in bahsettiği o zengin müşteriler beni zerre kadar alâkadar etmez.»

— «Pekalâ, herkesin kendine göre bir hareket tarzı vardır. Demek ki siz de para kazanmaktansa, cinâyet dâvâlarıyla uğraşmayı daha çok seviyorsunuz. O halde devâm edin. Yalnız size para lâzım. Oldukça zenginim. İsteddiğiniz zaman gerekli parayı benden alabilirsiniz. Fakat yapacağınız masrafları liste hâlinde hazırlayıp bana göstermeniz lâzım, Mister Mason. Her şey hakkında etraflı bilgi almak isterim. Anlaşıldı mı?»

— «Ben öyle istediğiniz gibi masraf listesi hazırlıyayım» dedi Mason.

— «Hazırlanmanız lâzım. Etraflı malûmat almak için ısrar ediyorum, Mister Mason! İnanın ki üzülererek söylüyorum, fakat...»

— «İşte, buyrun!» diye inledi Claire. «Düşünün ki, böyle bir adamla günün yirmi dört saatini berâber geçirmek mecburiyetindeydim! İnsanı sanki bir limonmuş gibi sıkıyor, hayâtından bezdirir...»

— «Hiç de değil» diye atıldı Max Olger. «Her şeyden evvel sen neden ismini değiştirdin, Stephane? Resmini gazetelerde görünceye kadar, bahis mevzuu kimsenin sen olduğuna asla ihtimal vermedim. Güzel bir fotoğraftı. Hay Allah, San Francisco'daki o gece kulübünde hizmetçi olarak çalışmak da nereden aklına geldi?»

— «Bu diğer yaptıklarımın yanında hiç kalır, amca.»

— «Hım! Gazetelerin bunu yazması hiç de iyi olmadı. Doğru değil. Max Olger'in yeğeni hizmetçilik yapsın? Olacak iş mi bu? Hımm!»

— «Jacks nerede?» diye sordu âniden, Stephane.

Yaşlı adam, başını önüne eğdi.

— «Ben nereden bileyim, yavrum?»

— «Onu son olarak ne zaman gördünüz?» diye ısrâr etti Stephane, gözünün ucuyla Mason'a bakarak.

— «Dur bakayım... düşüneyim... Kafam o kadar karışık ki. Hatâta iki şeyin arasındaki farkı...»

Birden susarak Mason'a baktı ve sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

— «Tabii, sana haber vermiş olmalı. Zâten beni gördüğün zaman da hiç şaşırmadın. Evet, tamam. Aşağıda senden bahsettiğimizi duydu ve kulak kabarttı... Normaldir bu! Pekalâ, Jack'ın aşağıda olduğu doğ-ru. Bizim başbaşa kalmamızı istediği için yukarıya çıkmadı.»

— «Ve bu kararı hiç tereddüt etmeden kendisi mi verdi?»

— «O çocukla alay etme, Stephane. Sâdece senin iyiliğini düşü-nüyor. Ne yapsın? Temkinli olmak kabahat mi?»

— «Sersenin biri, amca»

— «Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, iyice düşünmeden adımını atmıyor. Fakat sevimli, terbiyeli, kültürlü, yakışıklı, sâkin bir çocuk. Ve insan bütün hayâtı boyunca ona güvenebilir.»

— «Mâdem ki buraya kadar gelmiş, onu göreceğim» dedi Step-hane. «Haydi, gidip çağırın. Yalnız bana on dakika müsaade edin de, Mis-ter Mason'la bir konuşayım.»

Bu teklif çok anî olmuştu. Max Olger'in gözlerinde şüpheli bir ışık yanıp söndü.

— «Sen benden bir şey saklıyorsun! Mutlaka yine başın belâda-dır. Sakın numara yapmaya kalkışma! Peşine dedektifler takacağım. Her şeyi öğreneceğim...»

— «Hayır» dedi Stephane. «Mister Mason'un fazla oyalanacak vakti yok. Zâten şimdiye kadar benim için çok şeyler yaptı ve ben de onun bir an evvel evine dönmesini arzu ediyorum.»

— «Pekalâ, sizi rahatsız etmek istemem. Ben aradan çekiliyorum...»

— «Siz mi aradan çekileceksiniz, amca?» diye bağırdı Stephane, bir kahkaha atarak. «Aşağıya inip Jack's'e kendisiyle görüşmek istediğimi söyleyin. Fakat sanki bu işi çok istiyormuşunu gibi bir tavır da takın-mayın.»

— «Bütün seyahat boyunca o kadar endişeliydi ki. Hep seni dü-şünüyordu. Biz uçakla geldik ve...»

— «Evet, biliyorum.»

— «Senin başına kötü bir şey geldiğini zannederek, üzüntüden ne yapacağını şaşırdı. Onu neden anlamıyorsun? Hele evden ayrıldığın za-man, onun ne hâle düştüğünü bir görmeliydin... ümitsiz... kırgın...»

— «Evet, anlıyorum.»

— «Belki anlıyorsun ama ona yakınlık da göstermiyorsun. Bu iyi kalpli çocuğun sana karşı olan bağlılığını...»

— «İyi kalpli çocuk! Hey Allahım!»

— «Ama o sâdece seni düşünüyor.»

— «Tamam, pekalâ. Siz onu çağırmaya gidin ve beni Mister. Mason'la yalnız bırakın şimdi.»

Max Olger, ayağa kalkarak, sinirli ve seri adımlarla kapıya doğru yürüdü. Sonra âniden arkasını dönerek, Mason'a baktı:

— «Pitcairn'e telefon ettiğim için özür dilerim, Mason, fakat kendisi için her şeyin en iyisini istediğimi Stephane'a göstermem lâzımdı. Bu arada hakkınızda da malûmat edinmiş oldum. Allahısmarladık!»

Yaşlı adam dışarıya çıkarak, kapıyı kapattı.

— «Hiç yanınızda bir köpek olduğu halde, yazıhânenizde oturup biraz dinlenmeyi ve gazete okumayı denediniz mi?» diye sordu Stephane, içini çekerek.

— «Her zaman böyle midir?»

— «Her zaman. İstisnâsız; bir kaç dakika için de olsa bu huyundan vazgeçmeyi asla düşünmez! Fakat şimdi bunu bırakalım. Bir şeyler bulabildiniz mi?» Genç kız arkasındaki yastığı düzeltti, bir eşarpla omuzlarını örttü.

— «... yeni bir haber var mı?»

— «Olmasını isterdim.»

Güzel yüzünü buruşturarak, bakışlarını Mason'dan kaçırdı, Stephane.

— «Ne yapalım» diye mırıldandı çabucak.

— «İyi bir yolda yürüyorum» dedi avukat. «Bunun farkındayım, fakat tâkip ettiğim yol sürprizlerle dolu.»

— «Nasıl yâni?»

— «İzah etmem imkânsız. Meselâ yolda giderken, bir mecburî istikamet levhasıyla karşılaşıyorum. O yöne saptığım zaman da gittikçe ana yoldan uzaklaştığımı farkediyorum.»

— «Durumum tehlikeli mi?»

— «Şimdilik, hiç olmazsa ümitsiz değil. Sizden asıl istediğim, bütün hâdiseyi bir kere de bana anlatmanız; fakat en ufak noktasına kadar. hiç bir şey unutmadan... Çünkü bâzı mühim noktaları atlamış olabilirsiniz. Meselâ sizi Bakersfield'e kadar getiren adamın ismine veya otomobilin numarasına dair hiç bir şey hatırlamıyor musunuz?»

— «Hayır. Sâdece adam 40 yaşlarındaydı. Araba da 1945 veya 1955 model eski bir Ford'du. Oldukça da yıpranmıştı. Meselâ koltukların döşemesi yırtılmıştı. Motörün durumu da iyi değildi zannediyorum. İkide birde öksürüp duruyordu. Ayrıca arabanın boyası da yer yer dökülmüştü.»

— «İsmi size söylemedi mi?»

— «Soyadını söylemediğini gayet iyi biliyorum. Sâdece benimkini

sordu. Ben de Stephane, diye cevap verdim. Bunun üzerine kendisini Bill diye çağırmanı istedi, hepsi bu kadar. Oto-stop'un nasıl yapıldığını bilirsiniz. Bir adam sizi arabasına alır. Ne o sizi daha evvel görmüştür, ne de siz onunla bir daha karşılaşacaksınız. Fakat yine de (bay) ve (bayan) diye hitap etmek güç gelir insana. Dolayısıyla, birisi bana arabasında yer verdiği zaman adını sorarsa, küçük ismini veririm ve o da bana kendisininkini söyler. Böylece yolculuk esnasında benimle bir dereceye kadar samimiyet kurmak, araba sâhiplerinin hoşuna gidiyor nedense.»

— «Aralarından bâzıları daha da ileriye gitmek istiyordur herhalde.»

— «Evet, bâzıları öyle.»

— «Bu bâzıları çoğunluktadır, zannederseniz?»

— «Hayır. Umumiyetle aşırı hareketlerde bulunmazlar. Bir erkek yanındaki kadınla aşırı bir samimiyet kurmak istediği zaman, konuşma esnâsında zemini yoklar. Dolayısıyla asıl niyetini anlamak güç değildir, tabî bir niyeti varsa...»

— «Biz yine sizi Bakersfield'e kadar getiren adama dönelim.»

— «İyi bir insandı. Beni Bakersfield şehrinin girişinde indirdi ve hatta karanlık olduğu için endişelenerek biraz da bekledi. Sonra ısrarım üzerine oradan ayrıldı. Nihâyet grup halinde 4 araba birden geçti —çok hızlı gidiyorlardı— ve bir beşincisi de onları tâkip ediyordu.»

— «Dönemece yakın mı duruyordunuz?»

— «Evet.»

— «O halde bu beşinci araba Bakersfield'den gelmiyordu?»

— «Evet, öyle sanıyorum.»

— «Homan pekalâ yalan söylemiş olabilir. En iyisi onu, arabasının çalındığını bildirdiği saat üzerinde sıkıştırmalı. Bana arabayı kullanan adamdan bahsedin.»

— «Otuz, otuz iki yaşlarında bir adamdı. Küstah, fakat bâzı kadınların beğendiği bir tip. Ben ise öylelerinden nefret ederim. Neyse... araba önce büyük bir hızla önümden geçti. Geçerken de beni görmüş olmalı. Sonra durduğunu gördüm ve kostunu. Bu arada geri geri gelmek lüzumunu hissetmedi ve yanına oturduğunu zaman da evvelâ bacaklarına baktı. Kadınların kendisine karşı koynmalarına alışık olmayan, zengin bir bey hâli vardı üzerinde. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum... kayıtsız tereddütsüz. hiç bir güçlkle karşılaşmadan hayâtını sürdürmeye alışmış... o tip adamları bilirsiniz.»

— «Evet» dedi Mascn, «fakat bana daha çok bilgi vermeniz lâzım. Bu esrarengiz adam hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum. Konuşma esnâsında ne işle meşgul olduğuna dâir bir şey söylemedi mi?»

— « Hayır. Hiç bir şey. Sâdece Los Angeles'te bir işi olduğunu ve bu yüzden de acele etmesi gerektiğini anlattı. Zannederim gözleri siyah hattâ daha doğrusu koyu kahverengiydi. Küçük siyah bir bıyığı vardı. Kenarına ufak yeşil bir tüy takılmış kahverengi bir fötr şapka giymişti. Siyah pardesüsünün altından ise smokini görünüyordu. Bana sarılıp kendisine doğru çekmek istediği zaman rujum yanağını boyadı. İkinci teşebbüsünde ise, yâni anahtarları aldığım zaman, küçük parmağımdaki ruj, gömleğini boydan boya çizdi; aynı anda dudaklarımı da gömleğinin ön kısmına yapıştığı için orada bir iz bırakmış olmalı.»

— « Sonra rujunuzu ne yaptınız ? »

— « Tekrar çantama koydum. Bir kadının nasıl ruj sürdüğünü bilirsiniz. Önce dudaklar boyanır, sonra da bu boya küçük parmakla dağıtılarak düzgün bir hale konur. Bir erkek ise rujun ne tadından ve ne de lekesinden hoşlanmaz. Dolayısıyla yeniden saldıracağını düşünerek, korkudan, mümkün olduğu kadar fazla ruj sürmüştüm. Bu yüzden küçük parmağım da oldukça boyalıydı.»

— « O halde rujunuzu kazâ sırasında çantanıza koydunuz? »

— « Kazadan kısa bir müddet önce.»

— « Sonra arabanın kontak anahtarını aldınız? »

— « Evet.»

— « Sonra onu ne yaptınız? »

— « Şey... çantama attım.»

— « Çantanız nerede? »

— « Bir hastabakıcı dün onu bana getirdi.»

— « O zamandan beri hiç içindekileri kontrol ettiniz mi? »

— « Sâdece pudramı aldım ve... »

— « Nerede şındı bu çanta? »

— « Komodinin çekmecesinde.»

Mason oradan oldukça yıpranmış siyah bir çantayı alarak genç kıza uzattı. Stephane ise sabırsız bir tavırla bir müddet i çini karıştırdıktan sonra, nihâyet çantayı ters çevirdi.

— « İşte » diye mırıldandı, bir anahtarlığın ucuna asılmış üç anahtar Mason'a verirken.

Avukat onları tetkik etti.

— « Şu kontak anahtarı » dedi. « Diğer ikisi de kapıların anahtarları olacak. Bunların arasında sizin anahtarınız yok, değil mi? »

— « Hayır.»

— « Polise anahtarlardan bahsettiniz mi? »

— « Onların bende olduğunu söylemedim. Sâdece olanları anlattım: adamın bana sırnaştığını, bunun üzerine kontağı kapayarak anahtarları aldığımı söyledim.»

— «Sonra onu nereye koyduğunuzu sormadılar mı?»

— «Polis müfettişi, anlatıklarımın tek kelimesine dahi inanmıyordu» dedi Stephane gülerek. «Ve sâdece kendi söylediklerini dinlememi istiyordu.»

— «Rol yapmasını becerebilir misiniz?»

— «Bilmiyorum. Neden?»

— «Eğer şimdi bu anahtarları polise teslim edersem, durum daha da şüpheli görülecek. Meselâ neden daha önce bundan bahsetmediğinizi düşünecekler...»

— «Kazânın tesirinden henüz kurtulamamıştım...»

— «Biliyorum. Fakat bu bakımdan mahkemeyi beklemek daha iyi olacak. Hâdiseyi anlatacağım, kazâyı en ufak noktalarına kadar îzah edeceğim ve nihâyet anahtarlardan bahsedeceğim. Sonra size onların ne olduğunu soracağım. Siz de son derece büyük bir şaşkınlığa uğrayarak ve belki belirsiz bir şekilde anahtarları çantanıza koyduğunuzu hatırlayacaksınız. Nihâyet çantanızın içini karıştırdıktan sonra, jüri heyetinin gözü önünde onları meydana çıkaracaksınız.»

— «Denerim. Bu mevzuda biraz da tecrübeliyim galiba.»

— «Nerede edindiniz bu tecrübeyi?»

— «Çalıştığım gece kulüplerinde. Nezâketi asla elden bırakmamakla beraber, müşterilerle aranızda dâimâ bir mesâfe koymamız gerekirdi.»

— «Pekalâ! Boş bir vaktimiz olduğu zaman, mahkemede oynayacağımız oyunun bir de provasını yaparız.» dedi Mason, anahtarları tekrar çantanın içine atarak. «Her şeyden evvel tabîî görünmek ve ânî karar vermek lâzım, bunu unutmayın. Şimdi yine bahsimize dönelim. Yol arkadaşınız hakkında başka hiç bir şey hatırlamıyor musunuz?»

— «Maalesef.»

— «Meselâ üzerinde neden smokin olduğunu size îzâh etmek lüzumunu duymadı mı?»

— «O sırada bu smokin meselesi üzerinde ben de fazla durmadım.»

— «Halbuki en mühim nokta bu. Sâdece nasıl kullanılacağını bilmek lâzım.»

— «O kadar mühim olan nesi var bunun?»

— «Saat gecenin onunda, Corniche yolu üzerindeki ilk beş bin arabayı durdurun ve bakın bakalım kaç arabanın sahibi smokin giymiş.»

— «Doğru!» dedi Stephane, düşünceli bir tavırla. «Ne demek istediğinizi anlıyorum. Alışılmış bir şey... değil bu.»

— «Tahkikat yapanın bütün kabiliyeti böyle hallerde belli olur» diye mırıldandı Mason. «Kaide dışı olan her hususu meydana çıkarmak, umumî halleri bir yana bırakmak, insana garip görünen noktaların üzerinde durmak lâzımdır.»

— «Size nasıl yardımım dokunabilir? Bana elbise hususunda hiç bir izahat vermedi.»

— «Bakersfield'den gece saat ona doğru mu ayrıldınız!»

— «Evet.»

— «Ve kanaatinizce o adam da Bakersfield'in civarındaki bir yerden geliyordu?»

— «Kat'i bir şey söyleyemem. Sâdece öyle tahmin ediyorum.»

— «Arabanın içinde bavullar var mıydı?»

— «Görmedim. Belki de arabanın bagajında vardı.»

— «Olamaz. Kazâdan sonra, arabanın bagajını açıp, bavullarını alacak kadar vakti yoktu. Üstelik anahtarlar da sizdeydi.»

— «Doğru.»

— «Parmagında alyans olup olmadığını farkettiler mi?»

— «Sâdece sağ elinde bir elmas yüzük vardı. Vites değiştirirken gözüne çarptı. Parmakları kısa, kalın ve çok bakımlıydı.»

— «Eldiveni?»

— «Yoktu.»

Tam bu esnada kapıya vuruldu.

— «Max amcayla, Jack'dır» dedi Sephane ve hemen arkasından seslendi: «Giriniz!»

Max Olger kapıyı itti. Genç adam ise arkada duruyor ve bir türlü içeriye girmeye cesâret edemiyordu.

— «Gelsenize, Jack!» diye bağırdı Stephane. «Merâk etmeyin, sizi ısırmanı.»

Jacks büyük bir tereddütle yatağa doğru yaklaştıktan sonra, genç kızın elini tutmak cesâretini gösterdi.

— «Merhaba. Nasılsınız?»

— «Gayet iyiyim.»

— «Sizin peşinizden... gelmek, sizi rahatsız etmek istediğini zannetmeyiniz, Stephane. Sâdece size yardım etmek arzusunda'yım. Aıncanız sizin için dedektifler tuttu. Halbuki ben hiç bir şey yapmadım. Tabii sizi tekrar görmeyi çok arzuluyordum, fakat harekete geçmek, herhangi bir teşebbüste bulunmak... neyse, beni anlıyorsunuz, değil mi?»

— «Teşekkür ederim, Jacks.»

— «Buraya da sâdece size yardımcı olmak ümidiyle geldim, tabii mümkün olursa. Hepsi bu kadar. Sizi rahatsız etmeyeceğim. Başka bir otelde kalacağımı da önceden Max'a söyledim...»

— «Sizi avukatını Mister Mason'la tanıştırayım» dedi genç kız, elini Jacks'ın elleri arasından çekerek.

Jackson Sterne arkasını döndü. En aşağı Mason kadar iriydi ve

yine ondan on, on beş kilo fazla olmasına rağmen, sıırım gibi bir vücudu vardı. Ayı pençesini andıran kocaman elini uzatarak, avukatla tokalaştı.

— «Sizinle tanıştığımıza çok inemnün oldum, hocam. Mister Olger bana sizden bahsetti. Stephane için elinizden geleni yapınız, lütfen. Son durumu da çok merâk ediyorum.»

— «Şimdilik hiç bir şey söyleyemem» diye cevap verdi avukat, genç adanın elini sıkıya devâm ederek.

— «Sâhi mi?» dedi Stephane. «Halbuki ıfak da olsa bir delil...»

— «Şimdilik durum kötü. Başlangıçta her zaman böyle olur zâten.»

— «Ama başlangıç kısmını epey geçmiştik.»

— «Son kısmına da epey uzak olduğumuzu unutmayın.» diye cevap verdi Mason. «Miss Claire'in mahkeme hey'eti karşısına çok iyi hazırlanmış intibaini uyandıracak bir şekilde çıkmasını istemiyorum, beyler. Dolayısıyla ve eğer sizce de bir mahzuru yoksa, hâdiseyi bir kere daha anlatmasını kendisinden istemeyin.»

— «İyi fikir» diye atıldı Max Olger, heyecanlı bir tavırla. «Mükemmel bir düşünce. Ben şahsen mahkemelerde, önceden ezberlendiğine herkesin inandığı ifâdelerin verilmesine pek çok kere şahit oldum.»

— «Ve hiç şüphesiz de öyleydi. Pekalâ, şimdi ben gidiyorum.»

Max Olger, «Yeğenimi hastahânedan çıkarabilir miyim?» diye sordu.

— «Evet. Ancak bunun için ya nakit olarak on bin dolar ödemeniz, yahut da yirmi bin dolarlık bir çek inzâlamanız gerekecek.»

— «Hay Allah, Mister Mason!» dedi Stephane. «Ben bu derece korkunç bir cânî miyim? Bu karar da ne zaman alındı?»

— «Bugün, öğleden sonra.»

— «Yarın saat içinde istenilen para ödenmiş olacak» diye mırıldandı Max Olger. «Her türlü ihtimali göz önünde tutarak, yanıma beheri on bin dolarlık çekler almıştım.»

— «Kefâlet ücretinin bu kadar yüksek olacağını tahmin etmiş miydiniz?»

— «Her türlü şeyle karşılaşmaya hazırlamıştım kendimi.»

Mason, genç kıza. «Hemen bu gece hastahânedan ayrılmayı düşünüyor musunuz?» diye sordu.

— «Evet söylemek istemiyordum ama bu göz hapsi âsâbımı çok bozuyor.»

— «Pekalâ» dedi Mason. «Parayı ödeyin. Hangi otelde kalıyorsunuz?»

— «Adirondack'da. Orada bir kat kiraladık.»

— «Ben başka bir yerde kalmak istiyorum» diye araya girdi Jackson Sterne. «Stephane'ı rahatsız etmekten korkarını. Yine o civarda iyi bir otel biliyor musunuz, Mister Mason?»

— «Gateview'u bir deneyin. Adirondack'tan üç blok ötededir. Ot-
telik sâkin ve rahattır.»

— «Şu saçma çekingenliğinizi bir yana bıraksaydınız, sizi daha çok
severdim!» diye bağırdı Stephane nihâyet dayanamıyarak. «Hem beni
öpmeyecek misiniz?»

— «Hakikaten bunu istiyor musunuz? Sizi öpebilir miyim?»

Genç kız yüzünü buruşturarak, başını öbür tarafa çevirdi:

— «Hayır!»

Mason, ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı ve kapıyı da ar-
kasından kapattıktan sonra, koridorda seri adamlarla yürümeye başladı.
Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Avukat pardesüsünün önünü ilik-
leyerek, tâkip edilip edilmediğini anlamak için etrâfına bakındı, sonra
Drake'e telefon etmek üzere köşedeki eczahâneye girdi. Drake ise ya-
zihânesine henüz gelmişti.

— «Paul! Galiba bir noktada hatâlı davrandık.»

— «Hangi noktada?»

— «Misis Warfield konusunda.»

— «Yani?»

— «Kadını tâkip ettirmedik.»

— «Eğer lûzum görüyorsanız, derhal bu işi yaptıralım.»

— «Evet, daha iyi olacak. En iyi adamlarınızdan ikisini otele yer-
leştirin. Birer oda tutsunlar ve gözlerini açsınlar.»

— «Yarım saat içinde bu iş halledilecektir.»

— «Bana, evime telefon edin. Adamlarınız işe koyulmadan önce,
Misis Warfield'in odasında olup olmadığını da iyice kontrol etsinler.»

— «Tamam, anlaştık.»

Mason, evine gelince, üzerine pijamasını geçirdi, ayaklarına da
terliklerini giydi. Telefon çaldığı zaman, piposunu yakmakla meşguldü.

— «Ben Drake. Gateview'de her şey yolunda gidiyor.»

— «Kadın odasında mıymış?»

— «Evet. İçerde ışık yanıyormuş.»

— «Adamlarınız yerlerinde mi?»

— «Evet. Fakat üzerinde durulması gereken bir nokta var.»

— «Neymiş o?»

— «Kadın odasına çıktıktan kısa bir müddet sonra tekrar aşağıya,
fole inmiş. Tam bu esnâda da gazete satıcısı dükkânını kapatmak üye-
reymiş. Misis Warfield ondan Photoplay mecmuasının eski sayılarını
istemiş.»

— «Bulabilmiş mi?»

— «Hayır.»

Mason gözlerini kırptırdı.

- «Homan'ın resmi Photoplay mecmuasında çıkmıştı, değil mi?»
- «Öyle zannediyorum.»
- «Ne zaman?»
- «Geçen yaz çıkmıştı galiba.»
- «Kadın gazeteciden mecmuanın belli bir sayısını mı istemiş?»
- «Hayır.»
- «Kanaatimce bu Misis Lois Warfield'le daha ciddî bir şekilde meşgul olmak gerekecek.»
- «Mümkündür. Ve geldiği zaman kadını müdafaa ettiğimi içinde, şimdi çok utanıyorum.»
- «Her ay biriktirdiği bütün parayı Spinney'e göndermesi kadının lehinde bir husus ama.»
- «Ben bu konuda artık sizin kadar emin değilim, Perry. Bu bir göz boyama olabilir. Ayda on sekiz dolar, senede iki yüz on altı dolar eder. Pek fazla bir para değil, hele bunun altında başka bir şey yatıyorsa.»
- «Fakat New Orleans'daki kahvede çalışan bir hizmetçi için yine de çok para.» diye cevap verdi Mason. «Gözünüzü açın, Paul. Hem karanlıkta yürüyoruz ve hem de yürüdüğümüz kaldırıma muz kabukları serpilmiş gibi geliyor bana.»
- «Kadının peşine en iyi iki adamımı koydum.»
- Mason telefonu kapatırken. «Sakın ellerinden kaçırmasınlar.» dedi.

ON

Saat yedi buçukta Mason yatağından fırladı. Pencereleeri kapatıp, radyatörleri açtıktan sonra, gazetelere bir göz gezdirdi ve nihâyet ılık suyla bir duş yaptı.

Daha sonra giyindi ve tam dışarıya çıkmaya hazırlanıyordu ki, birden vazgeçerek, kütüphâneye doğru yürüdü ve oradan aldığı cildli kalın bir kitabı masanın üzerinde açtı.

Sinema ile ilgili herkes hakkındaki geniş malûmatı bu kitabın içinde bulmak mümkündü ve böylece Mason, Drake'in Homan hakkında verdiği raporun doğruluk derecesini de anlayacaktı. 32 yaşındaki ünlü rejisör, liseden sonra iki sene de üniversiteye devâm etmişti. Ayrıca kitapta, Homan'ın yaptığı filmlerin uzun bir listesi de vardı. Ancak adamın sinemacılık hayâtı henüz iki seneyi bile geçmemişti ve bu sür-

atli ilerleyiş Mason'un bilhassa dikkatini çekti. Acaba Homan'ı kim desteklemiş ve onun kısa zamanda şöhret yapmasını kim sağlamıştı?

Avukat, çantasından Jules Carne Homan'ın fotoğrafını çıkardıktan sonra, onu uzun uzun tetkik etti. Resmin arkasına bir mühür vurulmuştu: «Photoplay Magazine». Mason, masanın üzerindeki lâmbayı yakarak, fotoğrafı ona doğru yaklaştırdı. Kâğıt oldukça kalındı ve lâmbanın çok yakınına getirmediğiçe, resmin ön tarafından, arkasındaki mühürü okumak imkânsızdı.

Bir saat sonra yazıhânesinin kapısından girerken, Mason'ın yüzündeki karanlık ifade hâlâ değişmemişti. Della Street mektupları getirerek, masanın üzerine bıraktı.

— «Misis Warfield ile yaptığınız görüşmeden menının kaldınız mı?»

— «Netice alamadık.»

— «Konuşmak istemedi mi?»

— «Her halde söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Fakat aydınlatmadığım bir nokta var.»

— «Neymiş o?»

Avukat, sekreterine Homan'ın fotoğrafını uzattı.

— «Arkasını çevirmeden şu resme bir bakın. Fotoğrafın Photoplay Magazine'den alındığını nasıl anlarsınız?»

— «İmkânsız bir şey bu.»

— «Ama Misis Warfield anlamaya muvaffak oldu işte.»

— «Emin misiniz?»

— «Bu Allahın belâsı işte hiç bir şeyden emin olunamıyor. Kocaman bir cadde hâlindeki yolda yürüyorsunuz; sonra bir de bakıyorsunuz ki o geniş cadde yokolmuş ve yerine çıkmaz ve daracık bir sokak gelmiş. Canı cehenneme...»

— «Durun bakayım» diye onun sözünü kesti Della, ışığa doğru tuttuğu fotoğraftan gözlerini ayırmadan.

— «Boşuna gayret. O işi ben de denedim. Kâğıt çok kalın. Misis Warfield onu sağ elinde tuttu ve kısa bir müddet tetkik ettikten sonra bana iade etti.»

— «Fotoğrafı iki eliyle birden tutmamış olması çok garip» diye mırıldandı genç kız.

— «Makyajını tazeliyordu» dedi Mason.

— «Pudra mı sürüyordu?» diye heyecanla sordu Della Street.

— «Evet, zannederim. Neden?»

— «Hay Allah!»

— «Anlıyamıyorum, ne de...»

Sekreter bir el hareketiyle patronunu susturduktan sonra, çantasını açarak içinden pudriyerini çıkardı.

— «Şimdi gösterin bakayım şu resmi.»

Mason genç kızın önünde durdu. Della Street sağ elinde fotoğrafı, sol elinde de kapağını açtığı pudriyerini tutuyordu.

— «Şimdi anladınız mı?»

— «Yâni... oh, tamam! Pudriyerinin aynasından mühürü okumuş olmalı!»

— «Keşke sizinle berâber gelseydim» dedi Della Street, sitemkâr bir tavırla. «Kadınlar daimâ daha dikkatli...»

— «Haydi ben neyse» diye atıldı Mason. «Neticede sâdece bir avukatım. Fakat ya Paul Drake: bir hafiye! Derhal gidip onun hakkını da düşündüklerimi yüzüne karşı söyleyeceğim.»

Tam bu esnada kapıya vuruldu.

— «Gelen odur zâten» dedi Della Street.

— «Açın bakalım kapıyı. Biraz güleriz.»

Drake, hemen gidip bir koltuğa yerleşmeden önce, «Günaydın, arkadaşlar» diye mırıldandı.

Mason, alaycı bir tavırla, «Büyük hafiyenin sıhhati yerinde mi bânî?» diye sordu.

— «İstikbâl vadeden bir başlangıç» dedi Drake, suratını buruşturarak. «Esashi bir sille yiyeceğim, bunu hissediyorum.»

— «Hiç de değil. Bütün hatâ, yanımıza takviye almadan çıkını olmanızda. Ah! Şâyet dün Della bizimle berâber gelseydi...»

— «Ne kırmışız yine?»

— «Dün akşam Homan'ın fotoğrafını gösterdiğiniz zaman Misis Warfield'in ne yaptığını hatırlıyor musun?»

— «Masada oturuyordu» dedi Drake.

— «Resmin arkasına baktı mı?»

— «Hayır. Resmi biraz tetkik ettikten sonra îade etti.

— «Resme bakarken başka ne yapıyordu?»

— «Ne bileyim ben? İçkiler geldikten evvel mi yoksa sonra mıydı?»

— «Yüzünü pudralıyordu» dedi Mason.

— «Evet, doğru. Şimdi hatırladını.»

— «Keşfinizi ona da göstersenize, Della» diye mırıldandı avukat.

Mason fotoğrafı dedektifin gözünün önünde tutuyordu. Della Street pudriyerini açtı, sonra onu avucunun içine yerleştirdi ve nihâyet elini hafifçe oynatarak, görüş zaviyesini ayarladı. Drake, dişlerinin arasından bir ıslık çaldı.

— «Kadının, bütün parasını kocasına göndermekle aptallık ettiği muhakkak, ancak bizim ondan daha aptal olduğumuz da bir hakikat.

Fotoğrafın mühürünü görüyor, bundan bir netice çıkarıyor, fakat yüzünü ifâdesinden hiç bir şey anlaşılmıyor. Bravo, doğrusu.»

— «Nasıl olsa kendisiyle tekrar karşılaşacağız. Ancak bir daha sefere çok daha dikkatli davranması gerekecek!» dedi Drake.

— «Kuvvetli bir kadın»

— «Aynı zamanda akıllı da. Aradığını bulmak için Photoplay'in eski sayılarını tenin etmeye kalkışması bunu gösteriyor. Çünkü böylece artık bizi sorguya çekmesine lüzum kalmıyordu.»

— «Gidiyor muyuz?» diye sordu Mason.

— «Evet, tabii.»

— «Siz de hazırlanın, Della» dedi Mason. «Size ihtiyâcımız var.»

Genç kız mantosunu ve şapkasını giyerken de, avukat Drake'e doğru dönerek ilâve etti:

— «Bir şey daha var, Paul. Homan'ın meslekî durumunu biraz daha yakından tetkik edin... Hiç kimsenin yardımı olmadan böyle birden bire şöhret basamaklarına tırmanması normal bir şey değil çünkü.»

— «Sizce kim yardım etmiş olabilir?»

— «Bunu bulmak sizin işiniz. Kazandığınız parayı hakedin.» dedi Mason, alaycı bir tavırla.

Della Street. «Hazırım» diye seslendi.

— «Benim yazıhânenin önünden geçerken bir sâniye beklerseniz, ben de pardesümle şapkamı alırım» diye mırıldandı Drake. «Şu ayna numarası çok hoşuma gitti. Ancak bu sefer müşterimize karşı daha az ilgi duyacağım. Dün gece neredeyse onu himâyeme almaya karar verecektim.»

— «Halbuki aynı anda kadın bizi nasıl faka bastıracağını hesaplıyordu!»

— «Sizin arabaya mı yoksa benimkine mi binelim, Perry?»

— «Taksi tutalım daha iyi. Böylece vakit kaybetmemiş oluruz.»

On dakikadan daha az bir zaman zarfında Gateview otelinin önüne gelmişlerdi.

— «Bakın bakalını sizin için bir haber bırakmış mı?» dedi Mason Drake'e.

— «Bir dakika, Perry. Önce adamıyla bir konuşayım. Böylece aşağıya inip inmediğini anlarız.»

Dedektif bir gölge gibi onların yanından ayrıldı. Otelin holündeki kanepelerden birinde oturan ve bütün dikkatini elindeki gazeteye vermiş gibi görünen bir adam, başını kaldırarak, belli belirsiz bir göz işâreti yaptı.

Drake tekrar Mason'un yanına döndü.

— «Odasındaymış» diye mırıldandı.

— «Eğer beni dinlerseniz, odasına telefon etmeyin» dedi Della. «Ziyâretinizi beklemiyor, değil mi?»

— «Hayır.»

— «Ona bir sürpriz yapsanız daha iyi olmaz mı?»

Mason'la Drake birbirlerine baktılar.

— «Haydi, gidelim.»

— «Oda numarasını biliyor musunuz?» diye sordu avukat.

— «628»

Mason saatine baktı.

— «Belki de daha giyinmemiştir» dedi. «Eğer öyleyse siz öne geçersiniz, Della...»

— «New Orleans'da hizmetçilik yapan bir kadın sabahın saat dokuz buçuğuna kadar yatakta kalmaz.» diye mırıldandı genç kız.

Asansör onları istedikleri kata çıkardı ve koridorda yürümeye başladılar. Yere serilmiş olan kalın halı ayak seslerini tamâmen örtüyordu. Mason önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde kapıya vurdu.

— «Bahsi kaybettiniz» dedi Della'ya. «Daha uyuyor.»

Avukat kapının tokmağını çevirdi. Kilitliydi. Oldukça kuvvetli bir şekilde kapıyı tekrar tıklattı. Hiç bir cevap gelmedi.

— «Hay Allah, Perry, yoksa... Belki de onu korkuttuk...»

— «Beni yukarı doğru kaldırın» dedi Mason.

Drake onu dizlerinden tutarak, ayaklarını yerden kesti. Nihâyet avukat kapının üst tarafına tutunarak, camlı kısımdan içeriye bir göz attı.

— «Hiç bir şey göremiyorum, Paul, sadece lâmba yanıyor. Gidip şu müracaat memuruna bir soralım, bakalım.»

Adam, suratında şüpheli bir ifade olduğu halde kendilerine bakarken Mason onu elinden geldiği kadar yatıştırmaya çalıştı. Üvey kız kardeşi onu görmeye gelmişti. Saat sekizde yazıhânedede buluşacaklar ve bir araba gezintisi yapacaklardı. Halbuki kadın hâlâ meydanda yoktu. Üstelik kalbinden de rahatsızdı. Muhakkak ki sâdece bir gecikme olmuştu, fakat Mason yine de her ihtimâle karşı içeriyi bir kontrol edip, kadının başına bir felâket gelmediğinden emin olmak istiyordu.

Neticede müracaat memuru, temizlikçi kadını çağırdı.

— «628 numaralı odaya bir göz atın, lütfen.»

Ve Mason, kadının arkasından yürümek isteyince de, gayet soğuk bir tavırla ilâve etti:

— «Sizin burada beklemenizi ricâ ediyorum.»

Drake, müracaat bürosunun önünden hafifçe uzaklaşarak, iki defâ öksürdü. Elinde gazete olan adam, başını kaldırdı. Drake, belli belirsiz bir şekilde ona, asansörü bekleyen hizmetçi kadını işaret etti. Adam

gayet ağır hareketlerle gazetesini katladı, esnedi, sigarasının külünü silkti ve tanı asansörün kapısı açıldığı zaman da ayağa kalktı.

— «Bir dakika, ben de yukarıya çıkıyorum!» diye seslendikten sonra, sakın adımlarla yürüdü.

Beş dakika sonra hizmetçi kadın dönmüştü.

— «Kapı kilitliydi» dedi. «Maymuncuk kullanmak mecburiyetinde kaldım. İçerde hiç kimse yoktu. Yatak bozulmamış. Bavul yok. Havlular kullanılmamış. Perdeler kapalı. Lâmba yanıyordu.»

Müracaat memuru sert sert Mason'a baktı.

— «Üvey kardeşiniz hiç bir şey söylemedi mi? Ümit ederim, hesabın ödenmesi konusunda her hangi bir güçlük çıkmayacaktır...»

— «Derhal ödeyeyim» dedi Mason. «Her halde bir lokantada kalp krizi geçirmiş olmalı. Belki de şimdi hastahânededir...»

— «Gece yarısı lokantaya gitmiş olabileceğini zannediyor musunuz?» diye sordu memur.

— «Evet» dedi Mason, kendinden enin tavırla. «Lokantalardan birine gidip hafif bir şeyler yiyeceğini söylemişti çünkü. Zavallı kadın! İnşallah başına kötü bir şey gelmemiştir. Ben şimdi bütün hastahânelere telefon edeceğim. Della, siz de otelin hesabını ödeyin lûtfen... Şayet tekrar buraya gelirse, beyefendi, bana hemen haber vermek nezaketini gösterir misiniz?»

— «Memnuniyetle» diye cevap verdi memur. «Bir sâniye, lûtfen.» Telefonun ahizesini eline aldı.

— «628 numaralı odanın fişini gönderir misiniz. Bavullar mı? Evet, bekliyorum...»

Telefon ahizesi kulağında olduğu halde ve gözlerini de Mason'dan ayırmadan yerine oturdu.

— «Emin misiniz? Pekalâ. Teşekkür ederim.»

— «Üvey kardeşiniz bir valiz ve bir de şapka kutusuyla beraber gelmiş. Bunları da lokantaya götürmüş olabileceğini sanıyor musunuz?»

— «Yani kardeşimin hesabı ödemedi otelden kaçmış olabileceğini mi ima ediyorsunuz?»

— «Garip bir durum. Bunu sizin de itiraf etmeniz lâzım» dedi müracaat memuru, sıkıntılı bir tavırla.

— «Çok haklısınız» diye cevap verdi Mason, memura doğru eğilerek. «Çok garip bir durum ve sizin davranışlarınız da ondan daha garip üstelik! Tecrübesiz, basit bir kadıncağız, büyük bir şehrin otellerinden birinde âniden ve esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluyor. Ve siz bu durumu aydınlatmak için her hangi bir teşebbüste bulunmaktansa, hesabı kinin ödiyeceğini düşünüyorsunuz! Borcu ödenecektir, anladınız mı? Mes'uliyeti ben üzerine alıyorum!»

— «Benim söylemek istediğim... Oldukça şüpheli bir durum gibi geliyor bana...»

— «Şüpheli olan nedir?»

— «Her şeyden evvel, valizini aşağıya indirmiş olamaz. Personeler bu konuda kat'î emir verilmiştir. Hiç bir müşteri bavullarını kendi taşıyamaz. Eşyaları taşımakla vazifeli personelimiz vardır ve bir müşteri otelden ayrılmak istediği zaman bavulları buraya kadar getirilir. Müracaatta bulunan memur da hesabı alır ve bavulların dışarıya çıkarılmasına izin verir.»

Mason belli etmeden, dirseğiyle Drake'i dürttü.

— «Sizi iyice anlıyamadım» dedi.

— «Üvey kardeşiniz hafıza bozukluğundan şikâyetçi miydi?»

— «Bildiğim kadarı, hayı. Otelin bir servis kapısı var mıdır?»

— «Gayet tabii. Fakat oraya sadece yük asansörüyle inilir. Üstelik asansörü çalıştıran memur, indirilen bavulları müracaata bildirmek mecburiyetedir.»

— «Yani kısacası müşteriniz sokağa çıkmak için, mutlaka holden geçmek mecburiyetindedir?»

— «Bir de yangın merdiveni var.» diye mırıldandı memur, tereddüt içinde ve öksürerek.

— «Üvey kardeşimin pencereden çıkıp, yangın merdiveninden inerek kaçmak istediğini tahmin etmiyorum» dedi Mason, gururlu bir tavırla başını kaldırarak.

— «Hayır, gayet tabii. Zaten ben de bu yüzden kendisinin hafıza bozukluğundan şikâyet edip etmediğini sormuştum.»

— «Teşekkür ederim» diye mırıldandı Mason, soğuk ve kuru bir sesle; «Zannederim bu arada sekreterini hesabı ödemiştir. İyi günler.»

Müracaat memuru, şüpheli gözlerle onların uzaklaşmasını seyretti.

— «Biz amatörden başka bir şey değiliz» diye dişlerinin arasından konuştu Mason, holü geçerlerken. «Çocuklar gibi atlatıldık!»

ONBİR

Savcılık bürosundan Frank Ruscell, nazik konuşmakla beraber ısrar da ediyordu.

— «Bu Stephane Claire dâvâsının bir an evvel neticelenmesini istiyoruz, Mason. Ön duruşmanın Cuma günü yapılmasına ne dersiniz?»

— «Her halde aldığınız talimat bunu gerektiriyor» dedi Mason.

Ruscell münakaşaya girmek istemiyordu.

— «Benim vak'a hakkında hiç bir mâlûmatım yok, üstad ve öğrenmek de istemiyorum. Ancak görünüşe göre dosya tamamlanmış. İsterseniz tarihi Cuma günü saat 10 olarak tespit edelim?»

Mason tereddüt ediyordu.

— «Tabî müdafaa avukatına sormadan da bu kararı alabiliriz» dedi Ruscell. «Fakat size bir danışalım dedik. İsterseniz bırakalım kararı hâkim versin. Hem duyduğuma göre, kız kefaletle serbest bırakılmış. Zorluk çıkardığı taktirde bu kefaleti arttırmak mecburiyetinde kalacağız.»

— «Pekalâ» diye mırıldandı Mason. «Cuma günü saat 10'da hazır olacağız.»

— «Teşekkür ederim, üstad» dedi Ruscell, bütün avukatlardan rahatsız olan bir savcı yardımcısının soğuk nezaketiyle.

Mason telefonu kapattı.

— «Hollywood'daki bir kaç kodaman istedi diye, eğer bu domuzlar kızı hapse atmaya muvaffak olurlarsa, mesleğimi terkederim! Ama asla başaramıyacaklar.»

— «Düşündüğünüz bir şey var mı?» diye sordu Della Street.

Mason masasının üzerindeki, meşgul olduğu dâvalarla ilgili dosyaları kaldırdıktan sonra, koltuğuna oturarak kaşlarını çatı.

— «Bana sorarsan, şu smokin meselesi her şeyi izah ediyor, Della.»

— «Pek iyi anlıyanıdım, patron.»

— «Hiç kimse araba kullanmak için smokin giymez. Dolayısıyla o esrarengiz adam ya Los Angeles'e varır varmaz bir toplantıya gitmeye niyetliydi, yahut da arabaya binmeden önce bu şekilde giyinmesinin bir sebebi vardı. Ayrıca gece yarısından evvel buraya varamıyacağını da biliyordu. O saatte nereye gidilir? Diğer taraftan, saat 10'a kadar Bakersfield'de olduğunu farzetsek bile, hiç kimsenin evde oturmak için böyle giyinmeye lüzum göreceğini sanmıyorum.»

— «Doğru» dedi Della, «Sonra?»

— «Bakersfield çok büyük bir şehir olmadığına göre, o gece smokin giymeyi icap ettiren ne gibi toplantılar yapıldığına dair malûmat toplayabiliriz. Neticede de, bu toplantılardan erkenden ayrılan davetlilerin bir listesini ele geçirebiliriz.»

— «Mükemmel bir fikir» dedi, Della.

— «Not alın da, Paul Drake bu işle meşgul olsun.»

— «Başka düşündüğünüz bir şey var mı?»

— «Bir de Homan'ın durumu kafamı kurcalıyor. Roket gibi yükselmiş. Bu kadar çabuk şöhrete ulaşmanın...»

— «Fakat Hollywood'da bu normal değil midir?»

— «Evet, bazen böyle tiplere rastlanır. Ancak umumiyetle de, perde arkasında ipleri çeken bir kodaman vardır. Bu numaraları siz de bilirsiniz. Meselâ senelerdenberi sokaklarda dilencilik yapan bir adam vardır. Sonra birdenbire Machin Stüdyolarının falancayla uzun vadeli bir kontrat yapmak istediği haberi bomba gibi patlar. Aslında bu falanca, o dilenciden başkası değildir. Fakat yine de adam, haberin duyulduğu gün elli yerden teklif alır.»

— «Neden Homan'la bu kadar ilgileniyorsunuz? Arabayı kullanan o değildi ki.»

— «Evet. Görünüşe göre öyle. Eşkali, Stephane'ın tarif ettiği adamınkine uymuyor.»

— «Ayrıca Homan'ın Hollywood'daki başarısının bu konuyla ne alâkası olabileceğini de anlayamadım.»

— «Doğrusunu isterseniz, ben de pek bilmiyorum» diye itiraf etti Mason. «Fakat onun hakkındaki bütün her şeyi öğrenmek, karakterini tanımak ve şahsiyetini çeşitli bakımlardan incelemek istiyorum. Böylece dayanabileceğim bir temel ortaya çıkacak. Yani Homan bir tramp len vazifesi görecek. Tabii benim asıl aradığım Spinney'dir. Fakat hiç şüphesiz, ancak Homan'ın vasıtasıyla onun yakasına yapışabileceğim. Ah, şu Spinney denen herifi, saklandığı delikten bir çıkarabilseydim...»

Mason sustu. Sabit bir şekilde haliya bakmaya başladı.

— «Bir fikrim var» dedi Della.

— «Söyleyin bakalım.»

— «Faraziyenizin doğru olduğunu kabul edersek, Spinney'in, Homan'ın bütün kirli işlerini gören bir adam olduğu meydana çıkıyor.»

— «Eh... Evet.»

— «Ve Homan da sizin Spinney'i aradığınızı biliyor.»

— «Ne istediğimizden henüz haberi yok ama, şimdilik onun ortaklıkta görünmesini istemiyor.»

— «Ama Homan, başı belâya girdiği takdirde, yine Spinney'i yardıma çağıracaktır.»

— «Mümkündür.»

— «O halde neden saldırıya geçip...»

— «Bu bakımdan hiç bir teşebbüste bulunamayız, Della» diye genç kızın sözünü kesti Mason. «Hattâ onu korkutamayız bile. Bunun için, Spinney'i saklandığı delikten çıkarmaya uğraştığımızdan çok daha büyük bir güce sahip olmamız lâzım.»

— «Bir çare düşünemez misiniz?»

— «Kendimizi Homan'ın yerine koyalım. Her halde Spinney'le beraber çalıştığının duyulmasından çok korkuyordur.»

— «Ya Misis Warfield? Sizce ona ne oldu?»

— «Her halde kendi arzusuyla otelden ayrılmıştır. Ancak bavullarıyla beraber hiç kimsenin oteli terkedemiyeceğini de kat'iyetle söylediler. Bu bakımdan idarecilere hak vermemek imkânsız. Çünkü aksi takdirde herkes hesabı ödemededen kaçır. Fakat her şeye rağmen bu esrarengiz kayboluşta anlanıya muvaffak olamadığınız bir husus var.»

— «Kadın hem gidiyor, henı de dışarıya çıkması imkânsız» dedi. Della «Buna göre...»

Mason âniden ayağa fırladı :

— «Tamam! Buldunuz, Della!»

— «Neyi?»

— «Problemin çözümünü! Şimdi her şey anlaşılıyor!»

— «Sahi mı? O halde heyecanınızı benim de paylaşabilmenı için. Şu bulduğum çözümü bana da açıklayınız?»

— «Çabuk bana Drake'i çağırın!» diye bağırdı Mason, kendinden geçmiş bir halde, «Hayır, telefon etmeyin. Koşun oraya! Tamamı, bulduk! Bu defa Homan, burnunu saklandığı yerden dışarı çıkardı... Haydi, Della!»

— «Derhal gidiyorum. Hem de 100 metre dünya rekoru kıracağım. Kronometrenizi âyarlayın, patron.»

Genç kız dışarıya seğırtti ve Mason onun koridorda koştuğunu duydu.

Avukat sabırsızlıktan parmaklarını çıtlatarak, sinirli bir tavırla odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı.

Kısa bir müddet sonra ise Drake, yanında Della Street olduğu halde içeri girdi.

— «Ne oluyor, Perry?»

— «Della biraz önce Misis Warfield'in kayboluş şeklinin izahını buldu.»

— «İflâs etmiş memleketler de savunma programlarını böyle hazırlıyorlar işte» dedi Della, dedektife bakarak.

— «Hem çok basit, hem de son derece ilgi çekici» diye heyecanla konuştu Mason.

— «Söyleyin, Perry.»

— «Hâlâ anlamadınız mı Paul? Adamlarınız otelin holünde bekliyorlardı. Ayrıca talimatlara uyduğu taktirde kadının otelden dışarı çıkması imkânsızdı. Hattâ aşağıya bile inmedi. Oysa bavulları meydana da yok. Yük asansörünü çalıştıran adamı da onun kendisine görünmeden, hem de bavullarla dışarı çıkmasının imkânsız olduğunu söylüyor.»

— «Evet?»

— «O halde kadın hâlâ otelde. Anladınız mı?»

— «Hayır» diye itiraf etti Drake. «Maalesef anlayamadım! Oda sıkı bir şekilde arandı. Adamlarımın verdiği rapora göre...»

— «Hâlâ uyanamadınız dostum! Kadın şimdi başka bir odada.»

Drake bir müddet düşündükten sonra başını salladı:

— «İmkânsız. Aşağıya inip müracaat memurundan başka bir oda istemesi gerekirdi. Böyle bir şey de yapmadığına göre...»

— «Hay Allah, Paul, neden biraz kafanızı çalıştırmak istemiyorsunuz? Kadını otobüs terminalinde karşıladıktan sonra biri mutlaka bizi tâkip etmiştir. Ve biz kadına otelde bir oda tuttuktan kısa bir müddet sonra da aynı adam otele müracaat edip, bir oda da kendisine ayırtmıştır. Nihâyet biz oradan ayrılınca, Misis Warfield'e kısa bir ziyârette bulunmuştur. Ve kimbilir kendisine neler anlatıldı ki, kadın, vereceğimizi söylediğimiz yeni işini unutup bizi terkederek, rakibimizin peşinden gitti...»

— «Yâni odasını terkettiğini mi söylemek istiyorsunuz?»

— «Evet. Sâdece başka bir odaya taşınmış olacağını söylemek istiyorum.»

Drake, tanınmış bir parçanın melodisini ıslıkla çalmaya başladı.

— «Haklısınız! Bu aklımıza gelmemiştir.»

— «Fakat rakibimiz muvaffak oldu. Hazırladığı plânın güzelliğini ve basitliğini kabul etmemiz gerekir...»

— «Asıl benim arkama tekme yemem gerekir, Perry. Dün gece bu ihtimali düşünmüş olsaydım... Doğrusu kendimden utanıyorum! Fakat adam hakikaten iyi dedektifmiş! Yoksa birisi beni tâkip etsin de ben farkında olmıyayım; imkânsız bir şey bu...»

— «Yollar çok kalabalıktı. Bir düzine adam bile tâkip etseydi, yine de farkında olmazdık» dedi Mason.

— «Hiç olmazsa bu sabah otele gittiğimiz zaman böyle bir ihtimal aklıma gelmiş olsaydı. derhal harekete geçer...»

— «Belki de henüz geç kalmamışsızdır.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Misis Warfield odasını terketti. İsteyerek veya istemeyerek. Birinci ihtimâli ele alalım. Bu takdirde ancak iki kişi faaliyet göstermiş olabilir; ya kocası, yahut da Spinney. Halbuki kocasının hapiste olması lâzım veya adam öyle sanılmasını istiyor. O halde geriye bir tek Spinney kalıyor.»

— «Tahninleriniz hârika, Perry. Devâm edin» diye mırıldandı Drake, heyecanla.

— «Şimdi de ikinci ihtimâli gözden geçirelim. Yâni Misis Warfield'in istemeyerek odasını terketmiş olabileceğini. Bu taktirde herhalde kadının kapısına vurulmuş ve kendisine bir haber geldiği söylen-

miştir. Misis Warfield de kapıyı açınca, adam üzerine atılmış ve onu kısıvrak yakalıyarak kendi tuttuğu odaya taşınmıştır. Kadını oraya kilitledikten sonra, tekrar geriye dönerek bavulları da nakletmiş ve kapıyı güzelce kapatmıştır. İşte hepsi bu kadar.»

— «Bence bu ikinci faraziye daha akla yakın, Perry» diye mırıldandı Drake. «Havlulara hiç dokunulmamış olması kafamı kurcalamaya başladı...»

— «Pekalâ, Paul. O halde şimdi bize kimin tarafından tâkip edildiğimizi bulmak kalıyor, yâni otel resepsiyonuna Misis Warfield ile berâber müracaat edişimizden hemen sonra gelen müşterilerin isimlerini öğrenmemiz gerekiyor. Çünkü bütün her şey çok çabuk cereyan etmiş olmalı. Havluların kullanılmamış olması, Misis Warfield'in on dakika bile odasında kalmadığını gösteriyor... Biz oradan ayrıldıktan sonra hemen aşağıya inerek Photoplay'in eski sayılarını almak istedi. Sonra tekrar yukarıya çıktı ve...»

— «Doğru» dedi dedektif. «Adamlarım henüz otelde. Nasıl olsa hesâbı ödedikleri için tuttukları odada biraz kestirmek istemişlerdi. Şimdi telefon ederim, böylece...»

— «Hâlâ bekliyor musunuz?» diye atıldı Mason. «Derhal çalışmaya koyulun, dostum!»

— «Hemen yazıhaneme dönüyorum. Sonra...»

— «Tamam, anlaştık. Yalnız çabuk olun. Sâniyeler bile kıymetli şu anda. Bu mâlûmatı derhal istiyorum. Haydi, koşun.»

On dakika sonra Drake geri dönmüştü.

— «Yakaladık, Perry!»

— «Tebrikler. Nasıl oldu da işi bu kadar çabuk hallettiniz?»

— «Adamım daha yatmamıştı. Aşağıda, müracaat memuruyla gevezelik ediyormuş. Aradığımız adamı hemen buldu ve göreceksiniz hakikaten odur. Çünkü her şeyden evvel adam, Misis Warfield'in odasına çıkmasından beş dakika sonra gelmiş. Zâten bizim oradan ayrılışımızdan sonraki bir saat içinde gelen müşteriler sâdece iki kişi: bu esrarengiz adam ve bir de kadın. Ayrıca gece geç saatlerde bir çift daha müracaat etmiş ve onlardan sonra da...»

— «Arabayı kullanan adamın eşkâlini tarif etmiş miydiniz?»

— «Anlatıyorum işte. Onu yakaladık diyorum. Biz...»

— «Teferruatı bırakın» diye bağırdı Mason, kendini tutamıyarak. «Nerede şimdi bu adam?»

— «Odasında» dedi Drake, harp kazanmış bir kumandan edasıyla.

— «Emin misiniz?»

— «Yüzde yüz eminim. Adam kendini Walter Lossten ismiyle tanıtmış ve Los Angeles'ten buraya bir konferansta bulunmak üzere

geldiğini ve sâdece bir gece kalacağını söylemiş. Bavulu yokmuş. Hesâbı peşin ödemiş, yukarı çıkmış...

— «Oda numarası?»

— «521.»

— «Hâlâ orada olduğunu ne biliyorsunuz?»

— «Odanın kapısındaki kırmızı ışık yanıyormuş. Yâni bu müşterinin rahatsız edilmek istemediği mânâsına geliyor.»

— «Ona telefon ettirmeyi denediniz mi?»

— «Hayır. Adamıma sâdece onu gözden kaçırmamasını söyledim.»

Mason, bacaklarını açmış, ellerini cebine sokmuş, başını önüne eymiş. düşünüyordu.

— «Bütün bu anlattıklarınızda hoşuma gitmeyen bir taraf var, Paul. Şu yanan lâmba...»

— «Bunun neresi acayip?»

— «Düşünün, dostum. Lois Warfield'in de bu odada olması lâzım. Kırmızı lâmba yanıyor. Oysa Lois hâlâ meydanda yok. Pekalâ... öldürülmüş olabilir.»

— «Hay Allah kahretsin! Doğru, haklısınız.»

— «Siz çabuk otele gidin, Paul. Ben de müfettiş Tragg'la bir konuşayım. Bu son zamanlarda çok ceset bulduk.»

— «Bir dakika, Perry. Bence müfettiş Tragg'ın bu işe burnunu sokması bizim için doğru olmaz. Çünkü...»

— «Siz işi bana bırakın, dostum. Ben onu idâre ederim. Her şeye rağmen belki de odada cinâyet falan işlenmemiştir ve böylece biz de Spinney'in kim olduğunu ve arabayı da kimin kullandığını öğrenmiş oluruz.»

— «Tragg'la yine kapışacağız gibime geliyor» dedi Drake. «Misis Warfield'e o otel odasını biz temin ettik. Eğer şansımız yaver gitmezse...»

— «Endişelenmenize lüzum yok. Ben ne şekilde davranacağımızı düşündüm. Şimdi siz derhal otele gidin.»

ONİKİ

Müfettiş Tragg başını kaldırdı, ziyâretçisini tanıdı ve onu selâmladıktan sonra raporunu vermekte olan dedektifi başından savdı.

— «Günaydın, Mason. Hangi rüzgârlar attı sizi buraya?»

İki adam el sıkıştılar. Tragg aşağı yukarı aynı yaşıydı; belki biraz daha inceydi ama aralarında göze çarpan bir benzerlik vardı. Tragg'ın alnı geniş, siyah saçları kıvrıkcık, yüzünün çizgileri sevimli ve gözleri de dâimâ düşünceliydi. Kendisinden önce aynı mevkii işgal etmiş olan boğa gibi kalın enseli ve kaba müfettiş Holcomb'a ise hiç mi hiç benzemiyordu.

— «Yeni bir ceset mi?» diye sordu Tragg.

Mason yüzünü buruşturdu.

— «Beni her zaman bildiklerini kendine saklamakla, polise yardımcı olmamakla suçlarsınız. Bu sefer size her şeyi anlatacağım.»

— «Önce buyrun, oturun.»

Avukat, müfettişin tam karşısına oturarak, bir sigara yaktı.

— «Söyleyeceklerim Stephane Claire meselesiyle ilgili.»

— «Ah, evet! Ben bu vak'ayı pek fazla inceleyemedim. Fakat görünüşe göre, savcı dosyayı tamamlamış ve atışa hazır.»

— «İlk duruşma Cuma sabahı» dedi Mason.

— «Bu mes'eyle artık ilgilenmiyorum; yâni tahkikat dosyasını benden aldılar.»

— «Ne olursa olsun, adâletin yerini bulmasını istemez misiniz?»

Tragg zorakî bir tavırla hafifçe gülümsedi.

— «Doğrusunu isterseniz, dosyanın benden alınması, konuya karşı ilginin kaybolduğu mânâsına gelmez. Ancak bakanlığın bu mes'ele hakkında şahsî görüşleri var. Biz sâdece savcının kanaatini destekleyecek bir kaç delil elde ederiz ve böylece adâlete yardımcı oluruz. Aksi taktirde... Beni anlıyorsunuz, değil mi?»

— «Ya herhangi bir suçun ispatı için gerekli delillerin ancak üçte birini toplarsanız?»

Tragg, elini alnında ve saçlarının arasında gezdirdikten sonra, parmaklarının ucuyla ensesini kaşıdı.

— «Bugün hava çok güzel, değil mi? Önümüzdeki mevsim...»

— «Pekalâ, mes'ele şu» dedi Mason. «Stephane Claire arabayı kullanmıyordu. Direksiyonda bir adam vardı. Ve şimdi de bu adam Gateview otelinde ve Walter Lossten adı altında bir oda tutmuş bulunuyor. Onu orada kısıtıp, kazâyı yapanın kendisi olduğunu söyletme istiyorum. Adama her şeyi îtirâf ettirecek kadar da bilgi sahibiyini.»

— «O halde mahkemede hâkimden bu adamın duruşmaya getirilmesini isteyin. Eğer orada adama suçunu itiraf ettirebilerseniz, bütün mes'ele hallolur. Şimdilik bütün selâhiyet savcının elinde.»

— «Bu konu sizi hiç mi ilgilendirmiyor?»

— «İlgilenmek mi?» dedi Tragg gayet sâkin bir tavırla. «Doğru-

sunu isterseniz aslında meraklı bir insanımdır, Mason, fakat bu son zamanlarda başımı kaşıyacak vaktim yok. Size daha önce de söylemiştim, Stephane Claire'in dosyasını benden aldılar. Bir sürü cinâyet hâdisesi üst üste yığıldı. Ve hiç birisini de neticelendiremedik henüz. Tekrar o kızın mes'elesiyle uğraşmaya kalkışmam... Bâzı kimseleri te-dirgin... Neyse, anlıyorsunuz, değil mi?»

Mason ayağa kalktı.

— «Pekalâ» diye mırıldandı. «Hem dâimâ polise karşı çıktığımı söylüyorsunuz ve hem de en dürüst ve kanunî bir şekilde yardımcı olmayı istediğim zaman da, bu teklifimi reddediyorsunuz.»

Tragg elini yeniden saçlarında gezdirdi, burnunu kaşdı. Sıkılmışa benziyordu.

— «Bu Stephane Claire dürüst bir kıza benziyor» dedi.

— «Aynı zamanda mâsumdur.»

— «Doğrusu ben de onu sarhoş bir vaziyette araba direksiyonu başında gözümün önüne getiremiyorum... Hem bahsettiğiniz adam hâlâ Gateview otelinde mi?»

— «Evet. Üstelik bir de mühim şâhidim var. Misis Warfield. Bu kadın Lossten'le Spinney adlı birisinin aslında aynı şahıs olduğunu ispat edebilecek mâlûmata sahip. Ayrıca bu Spinney de kanaatimce San Francisco polisini oldukça ilgilendiriyor.»

Tragg ânî bir hareketle ayağa kalktı.

— «Büyük bir riske giriyorum, Mason. Fakat her şeye rağmen size bu şansı tanıyacağım. Bizim, yâni polisin aslında savcının kanaatini destekleyecek şekilde faaliyet göstermemiz gerekir. Bir müdafaa avukatıyla berâber çalışmama hiç de iyi gözle bakmayacaklardır. Herhalde bunu anlıyorsunuzdur? »

— «Kendimi savcının yerine koyuyorum» dedi Mason.

— «Pekalâ. Riski göze alıyorum. Delilleri de siz elde edeceksiniz.»

— «Aşağıda taksi bizi bekliyor» diye mırıldandı Mason.

— «Sizin araba cehennemine dibine gitsin. Vakit kazanmak için benimkine binelin.»

Tragg, Mason'u bir kırmızı ışığı ve bir de canavar düdüğü bulunan kendi spor arabasına götürdü.

— «Haydi, binin» dedi avukata «ve şapkanızı tutun.»

Bir kaç sâniye motörün ısınmasına kâfi gelmişti ve müfettiş korkunç bir sür'atle kalkarak, araba kalabalığının içine atıldı. Sonra canavar düdüğünü açıp en yakın dönemece doğru yöneldi.

Mason arabanın bir köşesine büzülmüştü.

Spor araba, siren sesini duyarak yolu açan otomobillerin arasından

âdetâ uçarcasına geçiyor ve Tragg da hakikaten bir cambaz gibi araba kullanıyordu. Elleri sanki direksiyonu tutmuyor da okşuyor gibiydi.

Tragg'ın sireni açmasından 4 dakika sonra, Gateview otelinin önüne gelmişlerdi.

— «Unutmayın» diye mırıldandı müfettiş, arabanın kapısını açarken. «Bu tamâmen sizin işiniz. Ben sâdece seyirci kalacağım.»

— «Tamam, anlaştık.»

Drake ve yardımcılarından biri otelin girişinde bekliyorlardı.

Mason «Hâlâ burada mı?» diye sordu.

Drake, rahatladığını saklamaya lüzum görmeyerek. «Evet! Artık gelmeyeceksiniz sanmıştım» dedi.

Tragg, «Bundan daha çabuk uçakla dahi gelinmez, dostum» diye araya girdi.

— «Ne bileyim ben, vakit bir türlü geçmek bilmedi işte.»

Mason «Haydi bakalım» dedi.

Dört adan kısa bir müddet sonra 521 numaralı odanın kapısı önündeydiler. İçerdeki müşterinin rahatsız edilmek istemediğini gösteren kırmızı ışık hâlâ yanıyordu.

— «Kazâ olduğu sırada, Homan'ın arabasını bu adamın kullandığından eminim» dedi Mason. «Eğer onu siz sorguya çekerseniz, daha fazla malûmat elde ede...»

— «Asla karışmam» diye avukatın sözünü kesti müfettiş. «Ben sâdece konuşulanları dinleyeceğim. Mes'elenin beni alâkadar eden kısmı kapanmıştır. Bundan sonrasını savcı bilir.»

— «Nasıl isterseniz. Fakat o halde iyi dinleyin.»

— «Buraya neden geldim zannediyorsunuz? Haydi, işe koyulun.»

Mason kapıyı tıklattı. Kısa bir müddet bekledikten sonra içerden cevap gelmeyince daha hızlı vurdu.

Müfettiş «Bu önceden hazırlanmış bir oyun olmasın, Mason?» diye sordu.

Avukat Drake'e baktı, o da başını salladı.

— «Odada olmalı, tabiî eğer...»

— «Müracaattaki memuru çağırın da kapıyı açsın. İçerdeki kendini kurnaz zannediyor.»

— «Tekrar aşağıya inmeye lüzum yok» dedi Tragg, cebinden deri bir anahtarlık çıkararak.

Sonra maymuncuklardan birini kilide sokarak, çevirdi, fakat kapı açılmadı. İkinci deneyişinde ise muvaffak oldu ve kilidin mandalı kolaylıkla döndü. Mason kapıyı itti, bir adım attı ve olduğu yerde kaldı.

— «Oh!» dedi Drake, Mason'un omuzunun üzerinden doğru bakarak.

Tragg, endişeli bir tavırla «Ne var?» diye sordu.

Mason ve Drake aynı anda kenara çekilince, yüzü yastığa gömülmüş bir vaziyette yatakta yatan adamın vücudu meydana çıktı.

— «Eğer bu önceden hazırlanmış bir oyunsa» diye bağırdı Tragg, avukata doğru dönerek «bunu size ödetirim ben.»

— «Saçmalamayın» diye atıldı Mason. «Ödüğünden kat'iiyen haberim yoktu. Sâdece sizin önünüzde ona bâzı hakikatleri itiraf ettirmek istiyordum.»

— «Size inanmak isterim, Mason, fakat inanın bütün bakanlıkta benim bu düşüncemi destekleyecek tek bir kişi çıkmayacaktır!»

Müfettiş yatağa doğru yaklaşarak, cesedin durumunu inceledi.

— «Hiç bir şeye dokunmayın» dedi öfkeyle. «Hem dışarıya çıkıp, koridorda beklerseniz daha iyi olacak.»

Mason da Drake de yerlerinden kıpırdamadılar. Müfettişe itaat eden sâdece Drake'in adamı oldu.

Adam yatağın üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Ayakkabıları ayakta idi. Kruzave ceketini ilikliymiş gibi duruyordu. Yatak örtüsü kaldırılmamıştı ve bütün yatakla beraber yastıklardan birini de örtmekteydi.

Diğer yastık ise yerdeydi. Cesedin bir kolu yatağın kenarından sarkıyordu. Elinin dördüncü parmağında ise elmas bir yüzük parlamaktaydı. Kafasının alt tarafında koyu bir leke vardı. Ve bu lekeden çıkan kan, adamın gömleğinin yakasıyla yatak örtüsünü boyamıştı. Ancak yaranın pek fazla kanamamış olduğu da görülüyordu.

Tragg, yarayı yakından tetkik etmek için eğildi.

— «Küçük kalibreli bir tabanca» diye mırıldandı. «Yakından ateş edilmiş. Barut yanığı var. Sık sık rastlanan bir yol. Gürültü çıkarması için yastıktan faydalanılmış.»

— «Cesedi çevirelim mi?» diye sordu Mason.

Tragg, yeniden öfkelenerek «Doktor gelmeden hiç bir şeye el sürülmeyecek!» diye bağırdı. «Siz de dışarı çıkın! Aşağıda, holde beni bekleyin! Ve sakın oradan ayrılmayın! Son derece karanlık bir hikâyeye bu ve biraz sonra da kıyâmet kopacak!»

— «Adamın öldüğünü hakikaten bilmiyordum» diye itirâz etti Mason. «Zannediyordum ki...»

Tragg, «Şef başka türlü düşünecek ama» diye sözünü kesti. «Bizi önceden hazırlanmış pis bir oyuna düşürdüğünüz anlaşılıyor. Cesetleri meydana çıkarmak için benden başkasını bulamadınız mı?»

— «Münakaşa etmek lûzumsuz» dedi Mason, Drake'e. «Çıkalım bâri buradan.»

Tragg, «Aşağıya indiğiniz zaman, merkeze telefon edin» diye seslendi «Benim burada olduğumu ve derhal servis arabasını göndermelerini söyleyin, Fakat sakın çıkıp gideyim demeyin, Mason, Size sormak istediğim bâzı şeyler var.»

İki adam odadan dışarı çıkarak, koridorda bekleyen Drake'in adamıyla buluştular.

— «Paul» dedi Mason, sesini hafifçe yükselterek. «Arkadaşınız, otelin santral memurundan, dün gece Lossten'e telefon edilmiş olup olmadığını öğrenemez mi?»

— «Ama, Perry, siz de biliyorsunuz ki, telefon edilmiş olamaz! Adam odasına girdikten hemen sonra...»

Avukat onu dirseğiyle dürterek susturduktan sonra, konuşmasına devâm etti :

— «Telefon edebilirdi, Paul ve makbuzları da kendi hesâbına yazdırmış olması münâkıündür. Polis tahkikata başladıktan sonra artık hiç bir şey yapamayız.»

— «Mister Mason'un söylediğini anladınız mı?» diye sordu Drake, yanında yürüyen hafiyeye dönerek...

— «Bu iş pek kolay olmayacak. Gece çalışan santral memuru işi gündüzcü arkadaşına bırakmıştır.»

— «Elinizden geleni yapın» dedi Mason. «En iyisi siz bizden önce aşağıya inin ve işinizi bitirdikten sonra da merkeze telefon ederek müfettişin isteğini bildirin. Fakat polise bunun dışında hiç bir şey söylemeyin.»

— «Tamam.»

Bu sırada asansörün bulunduğu yere gelmişlerdi. Asansörün kapısı dedektifin üzerine kapandıktan sonra, Mason, Drake'e doğru dönerek mırıldandı :

— «En doğrusu onu yanımızdan uzaklaştırmaktı. Hiç olmazsa bilmediği bir şeyden dolayı başı belâya girmez.»

— «Bence mühim değil. Sanki bizim başımız belâda mı?»

— «Bu sözlerinizden hiç bir şeyin farkında olmadığınız anlaşılıyor.»

— «Bizi nasıl suçlayabilirler?»

— «Bagajları unutuyorsunuz. Odanın köşesinde görmediniz mi onları?»

— «Hayır.»

— «Bir valiz ve bir şapka kutusu.» dedi Mason! «Tabî Tragg bunların ölüye âit olduğunu zannetmiştir. Ancak savcı valizi açtığı zaman.»

— «Oh!»

— «Bizden izahat isteyecekler. Buralarda çok dolaştık çünkü.»

Drake, yüzünde şüpheli bir ifâde olduğu halde. «Evet, mümkündür» diye mırıldandı. «Fakat yine de... Hay Allah kahretsin! Şu kadının eşyâlarını neden burada bıraktı acaba?»

— «Heyecanlanma, dostum! Bu husus Üzerinde biraz düşünmemiz lâzım. Lois Warfield herhalde bizim sahtekâr olduğumuzu sanmıştır.»

— «Sizce sonra ne oldu?»

— «Bahis konusu esrarengiz adam bizi otele kadar tâkip etti ve biz oradan ayrıldıktan sonra da, derhal Misis Wirfield'in odasına gitti. Kadına ya kocasından bir haber getirdiğini ve yahutta kendisinin Spinney olduğunu söyledikten sonra bizimle, yâni bir avukat ve bir dedektifle işbirliği yapmasının son derece tehlikeli olduğunu anlattı. Üstelik kocasının bunu haber alması hâlinde son derece öfkeleneceğini de ilâve etti. Ve nihâyet, eşyâlarını da yanına alarak kendi odasına gelmesi için kadına emir verdi.»

— «Buraya kadar anladım. Sonra?»

— «Ancak tek bir îzah şekli olabilir» dedi Mason. «Kadın, birden Spinney'le kocasının onu aptal yerine koyduklarını anlamıştır. Ona Homan'ın fotoğrafını göstermiştik, bunu unutmayın. Şimdi durumu biraz daha açık görebiliyor musunuz?»

— «Galiba, fakat...»

— «Kendinizi Tragg'ın yerine koyun» diye devâm etti avukat, alçak sesle. «Benim Misis Warfield'i koruduğumu, ona kaçmasını tavsiye ettiğimi ve sonra da gelip müracaat memuruna numara yaptığımı düşünecek!»

— «Vay canına!»

— «Onun için çok dikkatli davranmamız lâzımı, Paul! Haydi, şimdi aşağıya inelim.»

Asansör geliyordu. Ve kabin iki adamın bulunduğu katta durduğu zaman da, Drake'in adamı bir roket gibi dışarıya fırladı.

— «Aradığınız Warfield adındaki o kadın var ya... Siz hesabı öderken o daha buradaymış!

— «Ne ?»

— «Kapıcı söyledi. Mister Mason hesabı ödedikten on dakika sonra, gitmiş. Bu arada kapıcı onu tanımış ve kadına biraz beklemesini, çünkü üvey kardeşinin müracaat memuruna kendisi için bir haber bıraktığını söylemiş.»

— «Sonra ?»

— «Kapıcı gidip müracaat memurunu bulmuş. Fakat misis Warfield birden bire bağırıp çağırmaya başlamış, kendisinin misis Warfield olmadığını, üvey kardeşinin de bulunmadığını ve dışarıya çıkmasına mâni oldukları taktirde polise müracat edeceğini söylemiş. Bunun üzerine kadını bırakmak mecburiyetinde kalmışlar.»

Máson'la Drake birbirlerine baktılar.

— «Tamam işte. Hesap ödenmiş olduğu için, müracaattaki adam onun peşinden koşmaya lûzum görmemiştir. Kadın da kaçmıştır, tabî.»

— İşte şimdi hapi yuttuk» dedi avukat. «Müfetti Tragg'ı eğer siz de benim kadar tanıyorsanız...»

— «Ama bu sefer iş değişik» diye mırıldandı Drake. «O üzgün surathı, düşük omuzlu kadın bir kere daha beni aldatmaya muvaffak olamayacak! Hatırlıyormusunuz, Perry, çantası nasıl da şişkindi? Hay Allah! Meğer içinde tabancası varmış.»

— «Katilin kim olduğu beni zerre kadar alâkadar etmiyor» dedi Mason. «Bu Tragg'ın işi. Benim vazifem öldürülen adamın o gün arabayı kullandığını ispat etmek. Ve bunu yaptıktan sonra da gidip uyuyacağım.»

— «Miss Claire'i neden buraya getirtmiyoruz? Adamı derhal teşhis edebilir.»

— «Tabîî, neden olmasın? Hakikaten güzel bir fikir!» diye atıldı Mason, alaycı bir tavırla. «Adamı teşhis eder. Sonra? Kızın söylediklerini kim doğrulayacak? Bir ölüye yaptıklarını itiraf ettirmek mümkün mü veya bir ölü hiç hakkında söylenenleri yalanlayabilir mi? Stephane Claire'in verdiği malûmatın polisin gözünde hiç bir değeri yoktur. Aksi taktirde bir kadına herhangi bir ceset gösterilip, onun (evet, tamam, arabayı kullanan buydu) demesini beklemek çok kolay olurdu. Ve iyi bir avukat da böyle hallerde, her zaman benzerliği garantili olan bir ceset bulabilir.»

Drake başını önüne eğmiş, sabit bir şekilde yere bakıyordu.

— «Şimdi yegâne ümidimiz» diye devam etti Mason «Misis Warfield'in kocasını bulup, arabayı hakikaten Spinney'in kullandığını ona itiraf ettirmek. Yâni şu anda yukarıda ölü olarak yatan Spinney'den bahsediyorum.»

— «Fena değil!» dedi Drake.

— «Evet, öyle. Çünkü...»

— «Günaydın, Mister Mason.»

Avukat sesin geldiği tarafa baktı. Jacks Sterne, elini uzatmış kendisine doğru ilerliyordu.

— «Bu sabah iyi haberler var mı?»

Mason, endişeli bir tavırla asansöre doğru bakarak, genç adamın elini sıktı.

— «Siz ne arıyorsunuz burada?»

— «Ne mi arıyorum? Dün akşam siz bana bu oteli tavsiye etmediniz mi? Hatırlamaya çalışın, hani...»

— «Derhal buradan gidin» diye Sterne'in sözünü kesti Mason.

— «Fakat... Anlıyamıyorum...»

— «Anlamanıza da lûzum yok. Hemen şimdi yukarıya çıkın, bavullarınızı hazırlayın, hesâbı ödeyin ve yokolun buradan!»

— «Nereye gideyim?»

— «Nereye isterseniz» diye cevap verdi Mason, yavaş yavaş sabrı tükenerek. «Ortalıktan kaybolun, diyorum size! Tekrar Adirondack oteline dönün.»

— «Fakat, Stephane...»

— «Adirondack'a gidin! Orada olmanız gayet normal. Ve sanki hiç oradan ayrılmamış gibi davranın.»

— «Fakat...»

— «Hydi, dostum, çabuk olun. Valizinizi hazırlayın!»

— «Stephane'ı görmeğe gidecektim» dedi Sterne, şaşkın bir tavırla. «Onu telefon ettim...»

Avukat, genç adamı kolundan tutarak, asansöre doğru sürükledi.

— «Size herhangi bir şey hakkında izahat verecek vaktim yok. Odanıza çıkın, bavulunuzu toplayın, sonra bir taksi tutarak tren istasyonuna gidin. Bekleme salonunda yarım saat kadar oturun ve nihâyet bir hamal çağırarak bavulunuzu taşıttırın ve başka bir taksiyle de Adirondack'a gidin. Anladınız mı?»

— «Evet, ama ben...»

Tam bu sırada bir asansör, bulundukları katta durmuştu. Mason, Sterne'i kabine doğru itti.

— «Size odanıza çıkın diyorum. Ve tekrar aşağıya indiğiniz zaman ben holdeysem, sakın yanıma gelip konuşmaya kalkışmayın. Hatta benini bulduğum tarafa bile bakmayın.»

— «Peki Stephane'a ne söyleyeceğim sonra?»

Mason ona sırtını dönerek, tekrar Drake'le adamının yanına geldi.

— «Kim bu adam?» diye sordu Drake.

— «Stephane Claire'in eski nişanlısı. Sâkin bir otel arıyordu ve ben de ona, Adirondack'ın yakınında olduğu için burasını tavsiye etmiştim...»

— «Şâyet Tragg adamın buradaki mevcudiyetini öğrenecek olursa, işi Stephane'ı cinâyetle ithamı etmeye kadar götürür.»

— «Hem de nasıl!» diye mırıldandı Mason, endişeli bir tavırla saatine bakarak. «Gelin, Paul! En iyisi biz yine koridorda duralım. O aptal adamın, hesâbı ödemek için buradan geçtiği zaman, beni Tragg'la konuşurken görmesini hiç istemiyorum.»

— «Ona çenesini tutmasını söylemediniz mi?»

— «Söylemez olur muyum? Fakat öyle bir aptal ki, beni tekrar görür görmez yanıma sokulup, (Mister Mason, dışarıya çıkarken neden sizle konuşmamı istemediniz?) diyeceğinden eminim.»

— «Hakikaten çok akıllı dostlarınız varmış, Perry.»

— «Değil mi ama? Haydi, şimdi biraz daha uzağa gidelim.»

Ancak Tragg avukatı tekrar çağırınca kadar, aradan bir yarım saat geçmişti.

İçerde polisler hâlâ çalışmaktaydılar. Parmak izleri alınıyor, cesedin fotoğrafları çekiliyor, odanın plânı çiziliyordu.

— «Herhalde uyduracağınız hikâyeyi hazırlıyacak vakti bulmuşsunuzdur» dedi Tragg, bakışlarında neş'eli bir ifâde olduğu halde.

— «Evet.»

— «Eğer bu hikâyeyi daha da uygun bir hâle koymayı düşünüyorsanız, önce Drake'i sorguya çekebilirim. Durumumu herhalde takdir ediyorsunuzdur. Şef, beni bir paravana olarak kullandığınızı zannedecek.»

— «Bıktım artık bu lâflardan» dedi Mason. «Sizinle işbirliği yaptığım zamanlar, polisi kendi çıkarlarım için kullandığım iddia ediliyor. Yalnız çalıştığım zamanlar da şüpheliler listesinin en baş köşesini işgal ediyorum!»

— «Aslında bunun yegâne sebebi sık sık ceset bulmanızdır, Mason.»

— «Hayır, aldanıyorsunuz. Aslında bunun yegâne sebebi, benim masada oturup müşteri beklemeyişimdir. Her zaman ön plâna çıkıyorum. Halbuki siz arabanıza biniyorsunuz, sireni de açtıktan sonra...»

— «Çok ceset buluyorsunuz» diye tekrarladı müfettiş.

— «Şunu da ilâve edeyim ki» diye devâm etti Mason, «bir avukatın câniler arasında şöhreti yayılırsa, katiller hep onun etrâfında dolaşırlar.»

— «Evet» dedi Tragg, kısa bir müddet düşündükten sonra. «Bunu anlıyorum. Herhangi bir katilin aklına ilk önce Perry Mason gelir.»

— «Bu hakikatı kabul ettiğiniz için çok memnunun. Böylece bazı mes'eleleri kolaylıkla halledebiliriz.»

— «Kim bu adam?» diye âniden sordu Tragg, çenesiyle yatağın üzerindeki cesedi işaret ederek.

— «Bilmiyorum.»

— «Olur mu canım? Biraz önce bunun aksini söylemiştiniz.»

— «Sâdece otel kayıt defterine ismini Walter Lossten olarak yazdığını biliyorum. O kadar.»

Müfettiş şüpheli bir tavırla Mason'a bakıyordu.

— «Odaya girdiğiniz zaman adamın suratını gördünüz mü?»

— «Hayır.»

— «O halde onu tanımadığınızı nasıl söyleyebilirsiniz?»

— «Eğer düşündüğüm adamsa, onunla hiç karşılaşmadım.»

— «Peki onun kim olduğunu düşünüydünüz?»

— «Homan'ın arabasını kullanan adam olduğunu düşünüyordum.»

— «Dinleyin, Mason» dedi Tragg, sesinin tonunu sertleştirerek, «Homan'ı bu işin içine sokmaya çalışıyorsunuz. Halbuki Hollywood bu şehrin ve civarının kurulması için milyonlarca dolar sarfetti. Burada muazzam gelirleri olan bir takım adamlar ve kadınlar da oturur. Dolayısıyla şantajcılar için gayet verimli bir çalışma sahasıdır. Öyle değil mi? Savcı da bunu bilir ve elinden geldiği kadar Hollywood'u korur. Bunun bir sır olmadığı muhakkak. Aynı sebepten ben de Homan'ı herhangi bir vatandaş olarak kabul edemem.»

— «Siz benden hâdiseleri anlatmamı istediniz, ben de anlatıyorum» diye mırıldandı Mason. «Fakat eğer...»

— «Ah! Pekalâ, tamam!»

— «Cesede bir bakmama müsaade eder misiniz?»

— «Gayet tabî. Buyurun.»

Mason, yatağın pencereye olan uzaklığını ölçen iki polis memurunun arasından geçerek, cesede yaklaştı.

Adamı sırtüstü çevirmişlerdi ve yüzünün çizgileri Stephane Claire'in târifine öylesine uyuyordu ki, bir an için avukata sanki bu adamı yıllardan beri tanıyormuş gibi geldi.

Sonra arkasını döndü. Tragg kaşlarını kaldırmış, soran bakışlarını avukata çevirmişti. Mason evet o mânâsında başını salladı.

— «Telefonla işiniz bitti mi?» diye sordu müfettiş, memurlardan birine.

— «Evet, efendim» dedi memur. «Telefon âhizesinin üzerinde bir takım eski parmak izleri var sâdece. Son yirmi dört saat içinde kullanılmamış olduğu anlaşılıyor.»

— «Pekalâ.»

Tragg telefonu açarak, polis merkezini istedi.

— «Ben, cinâyet masasından müfettiş Tragg. Gateview otelinin 521 numaralı odasındayım şu anda. Corniche yol üzerinde bir araba kazâsına sebebiyet verdiği için tevkif edilen Stephane Claire'in biraz önce burada bulduğunuz cesedi teşhis edebileceğini sanıyorum. Kız şimdi Adirondack otelinde kalıyor. Onu hemen buraya getirirseniz iyi olur.»

— «Hayret, onun nerede kaldığını biliyor muydunuz?» diye sordu Mason.

— «Çocuk gibi konuşmayın! Kız kefâletle serbest bırakıldıktan

sonra, bizden onu göz altında bulundurmamızı istediler. Kendisi ölüme sebebiyet suçundan muhakeme edilecek bunu, unutmayın.»

— «Savcıyla böylesine yakın bir işbirliği içinde bulunduğunuzu bilmiyordum.»

— «Şefin emri böyle!»

Mason gülümsedi.

— «Tabî o da emri Hollywood'dan alıyordur!»

Tragg bahsi değiştirmek lüzumunu hissetti.

— «Siz bu adamı mı arıyordunuz?»

— «Gayet tabî. Homan'ın arabasını o kullanıyordu!»

— «Onu hangi isim altında tanıyordunuz?»

— «İsmi bilmediğini size daha önce de söylemiştim.»

— «Peki arabaya aldıktan sonra Miss Claire'e kendini tanıtmamış mı?»

— «Hayır, Kendini tanıtmaya fırsat bulamadan, kazâ olmuş.»

— «Bildiklerinizi saklıyorsunuz yine.»

— «Doğruyu söylüyorum.»

— «Anıa beni buraya getirmek için Spinley veya Senley adlı bir adamdan bahsetmişsiniz.»

— «Hatırlamıyorum.»

Tragg hücum taktiğini değiştirdi.

— «Nasıl oldu da adamı bu otelde buldunuz?»

— «Drake'in adamları şehri baştan aşağıya taradılar. Bu arada Gateview'a da uğrayıp, aradıkları adamın eskâlini vermişler ve böyle bir kimsenin otele gelip gelmediğini sormuşlar. Müracaat memuru da müsbet cevap vermiş.»

Tragg yavaş yavaş öfkeleniyordu.

— «Bütün bunlar çok iyi, fakat ne yazık ki söylediklerinizin tek keşmesine dahi inanmıyorum.»

— «O halde tahkik edin.»

— «Nasıl?»

— «Müracaat memurunu sorguya çekin.»

— «Tabî. Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Önceden bütün tedbirlerinizi almışsınızdır. Fakat ben asıl Drake'in adamlarının neden bilhassa bu otelde araştırma yaptıklarını öğrenmek istiyorum.»

— «Arabayı kullanan adamı arıyorlardı.»

— «Yâni bu yatağın üstündeki ölüden mi bahsediyorsunuz?»

— «Evet.»

— «Adamı neden bilhassa bu otelde aramayı düşünmüşler?»

— «Buraya gelinceye kadar daha bir sürü oteli araştırmışlar.»

— «Hangilerini meselâ? (Mason cevap vermedi ve Tragg hafifçe

gölümsedi.) Bu işlerde hakikaten tecrübelisiniz, Mason! Kanunların si-
za tanıdığı hakları gayet iyi biliyor ve bu hakların dışına çıkmama-
ya bilhassa dikkat ediyorsunuz. Fakat Drake, nasıl davranacak baka-
lım. Bence o hafiye-lik lisansını kaybetmektense konuşmayı tercih ede-
cektir.»

— «Bu otelde bir şahidimiz vardı. Drake'le ben, bu adamın ona
yanaşacağını düşünmüştük.»

— «İşte şimdi daha iyi konuşmaya başladınız. Hangi şahit?»

— «Bu konuda bir şey söylememeyi daha doğru buluyorum.»

— «Anlıyorum, fakat göreceksiniz sizi konuşturmaya muvaffak
olacağım. Kimdi bu şahit?»

— «Söylemiyeceğini.»

— «Bana Drake'i getirin» dedi müfettiş adamlarından birine.

— «Fakat, Tragg, bir avukatın işine ne hakla karıştığınızı anlı-
yamıyorum. Hattâ bu bir cinâyet hâdisesi olsa bile.»

Müfettiş cevap vermek lüzumunu bile hissetmedi.

Paul Drake, refâkatinde bir de polis memuru olduğu halde içe-
riye girdi.

— «Gelin bakalım!» dedi Tragg. «Soracağım sıral gayet açık ola-
cak ve siz de bana açıkca cevap vereceksiniz. Bu adamı sizin hafiyeler-
riniz mi buldu? Lûtfen Mason'a bakmayın!»

Drake başıyla evet mânâsında bir işâret yaptı.

— «Onu nasıl buldular?»

— «Müracaattaki memuru sorguya çekmişler.»

— «Ben sabırlı bir insanınım, Drake, fakat sabrımı da zorlama-
ya kalkışmayın! Neden bilhassa bu otelin müracaat memurunu sorgu-
ya çekmişler?»

— «Mason adamın burada olabileceğini düşünüyordu.»

— «Bu hârika fikir ne zaman aklına gelmişti?»

— «Bu sabah, saat dokuzla dokuz buçuk arası.»

— «Ya bu otelde kalan şahit kimdi?»

— «Şahit mi? Böyle bir kimsenin mevcudiyetinden hiç haberim
yok.»

Müfettişin yüzünü hafif bir kırmızılık kapladı.

— «Son yirmi dört saat içinde kaç defâ buraya geldiniz?»

— «Konuşun, dostum» dedi Mason. Drake'e. «Nasıl olsa her şe-
yi müracaat menîurundan öğrenecek...»

— «Mason ve ben» diye tekrar konuşmaya başladı Drake ««dün-
akşam bir kadın getirdik. Onun şahit olduğunu bilmiyordum. Sâdece
Mason'a...»

— «Kadının adı neydi?»

- «Misis Warfield.»
- «Nereden geliyor?»
- «New Orleans'dan.»
- «Oda numarası kaç?»
- «628.»
- «Pekâlâ! Şu ufacık bilgiyi alabilmek için dahi epey zaman harcadık.» diye bağırdı müfettiş. «Şimdi nerede bu kadın?»
- «Bilmiyorum» dedi Mason...
- «Odasına baktınız mı?»
- «Evet. Maymuncukla odasının kapısını açtık.»
- «Ne buldunuz orada?»
- «Hiç bir şey.»
- «Şimdi oda sizin bıraktığınız gibi duruyor mu?»
- «Hesâbı ödedim» diye mırıldandı Mason «ve odayı da geri verdim. Misis Warfield'in orada kalmak istemediği anlaşılıyordu.»

Tragg'ın sesi âniden boğuklaştı.

- «Şimdi ikiniz de beni dinleyin, bakalım! Her zaman aynı cephede savaşmıyoruz. Bu ne benim ve ne de sizin değiştiremeyeceğiniz bir hakikat. Siz hayâtınızı kazanıyorsunuz, fakat bu arada benim de kendimkini kazanmam lâzım. Ayrıca sorduğım suallere de cevap verilmesini isterim. Boşuna numara yapmaya kalkışmayın! Eğer cevap vermek istemiyorsanız, açıkca söyleyin. Fakat bir takım alicengiz oyunlarına da asla tahammülüm yoktur! Anlaşıldı mı?»

— «O halde siz de suallerinizi seçerek sorun» dedi Mason. «Sonra elde ettiğim bâzı delilleri size açıklamak istemezsem beni suçlamayın.»

— «Tamam, anlaştık. Haydi, şimdi gidip şu Misis Warfield'in odasına bir göz atalım.»

— «Belki de tutulmuştur» diye mırıldandı Mason. «Anahtarı iâde etmiştik.»

— «Müracaattaki menûru getirin bana» dedi müfettiş, adamlarından birine.

Ve sonra hep beraber dışarıya koridora çıktılar. Kısa bir müddet sonra da, Stephane Claire, yanında bir polis memuru olduğu halde asansörden çıktı. Yüzü gayet soluk görünen genç kızın gözlerinde sessiz bir yalvarış okunuyordu.

— «Sizi cinâyet masasından müfettiş Tragg ile tanıştırayım» dedi avukat. «Kendisini hem sıkıcı ve hem de insafsız bulacaksınız. Şimdi ise karşılaşacağınız manzara oldukça kötü. Size bir ceset gösterecekler.»

— «Bir ceset mi? Burada mı?»

— «Evet.»

— «Neden?... Kim?...»

— «Adam öldürül...»

— «Bu kadar yeter» dedi Tragg, Mason'a. «Maalesef konuşma sırası şimdi bende. Öldürülen adamı belki de tanıyorsunuzdur diye düşündük, Miss Claire. Lütfen, söyle buyurun...»

Müfettiş genç kızın koluna girerek, onu 521 numaralı odaya götürdü.

Daha içeriye girer girmez, burada bir ölünün bulunduğu hissediliyor. fakat aynı zamanda da odada büyük bir faaliyet göze çarpıyordu. Bir takım delillerin, izlerin peşinde olan memurlar cesedin etrafında dolanıp duruyorlardı. Onlar için yatağın üzerindeki cesedin bir patates çuvalından hiç farkı yoktu. Fotoğrafı çekilen, ölçülen, etrafındaki möbellerin duruşuna göre incelenen bir madde, ruhsuz bir şeydi bu ölü, memurların gözünde...

Adamlar, çabuk, ustaca ve son derece rahatlıkla çalışıyorlardı.

Yatağın yanına geldikleri zaman müfettiş, Stephane'dan hafifçe uzaklaşarak, cesedi maskeleyecek bir şekilde durdu. Sonra âniden kenara çekildi.

— «Bu adamı tanıyor muydunuz?» diye sordu.

Genç kız donuklaşmış surata bakakalmıştı. Sanki hipnotize olmuş gibi, gözlerini cesetten ayıramadığı belli oluyordu. Nihâyet büyük bir gayret sarfederek başını müfettişe doğru çevrdi.

— «Evet, tanıyorum, fakat ismini bilmiyorum.»

— «Kim bu adam?»

— «Kazânın olduğu gün arabayı kullanan adam. Beni arabasına o almıştı.»

— «Çok güzel, Mason!» dedi Tragg, alaycı bir tavırla avukata doğru dönerek. «Herhalde şimdi bütün müdafaanızı buna dayanarak hazırlamayı düşünüyorsunuzdur?»

— «Gayet tabî.»

— «Ama hakikat bu!» diye bağırdı Stephane Claire. «Mister Mason bana bu hususta tek bir kelime söylememişti. Zâten hastahâneden çıktığımdan beri onunla hiç karşılaşmadım daha.»

Tragg bir müddet evvelâ genç kızı, sonra da avukatı tetkik etti.

— «Bu işe karıştığım için Allah beni kahretsin» dedi nihâyet. «Üstelik size inanıyorum da. Fakat polisle uzaktan yakından alâkası olan herkesin içinde sâdece benim bu inancı yaşıyacağımdan da emin olmanızı isterim.»

Tam bu sırada bir memur müracat memurunu getirdi. Adam heyecanla ve yüksek sesle konuşuyor, polise yardım etmek istediğinden, fakat bu arada otelin iyi şöhretinin de tehlikeye gireceğinden bahsediyordu.

— «Misis Warfield'in kaldığı odaya bir göz atmak istiyoruz» dedi Tragg ona. «Siz benimle berâber gelin, Mason. Siz de Drake. Miss Claire buradan ayrılmasın.»

Tragg'ın ölünün odasında bulunan bagajlardan hiç bahsetmemiş olması çok mânidardı.

Küçük grup, asansöre binerek altıncı kata çıktı. Bu arada müracaat memuru îzah ediyordu :

— «Hesap ödeninceye kadar herhalde odanın içi, misis Warfield'in bıraktığı gibiydi...»

— «Hesabı kim ödedi?»

— «Bu bey, yâni üvey kardeşi.»

— «Üvey kardeşi mi?» diye hayretle sordu müfettiş.

— «Bana öyle söyledi.»

— «Çok garip! Bana bu hanımın akrabalarınızdan biri olduğunu söylememişsiniz, Mason! Ayrıca sizin, âilenizin yegâne çocuğu olduğunuzu da biliyorum. Üstelik inisis Warfield baldızınız falan da olamaz, çünkü evli değilsiniz. (Sonra Tragg, memura doğru dönerek ilâve etti) : Müşterinizin otelden ayrıldığı saati tam olarak biliyor musunuz?»

— «Tabî!» diye cevap verdi adam. «Mister Mason ve bu bey hesabı ödemek için geldiler. Yanlarında da çok güzel bir hanım vardı. Mister Mason, müşterimizin üvey kardeşi olduğunu, ayrıca misis Warfield'in kalbinden rahatsız bulunduğunu söyledi bana. Kardeşinin başına bir şey gelmiş olmasından endişe ediyordu. Temizlikçi kadını odaya gönderdim. O da odayı boş bulduğunu söyledi. Üstelik içerde eşyaları da yokmuş.»

Müfettiş «Eşyaları da mı yokmuş?» diye tekrarladı.

— «Hayır.»

— «Otele geldiği zaman var mıydı?»

— «Evet. Bir valiz ve bir şapka kutusu.»

Tragg, Mason'un cinâyetin işlendiği odada gördüğü bagajlardan hiç bahsetmeyerek bu malûmatı içine sindirdi.

— «Devâm edin» diye mırıldandı nihâyet. «Sonra ne oldu?»

— «Hesap ödendikten sonra, Mister Mason bana, şayet misis Warfield tekrar gelirse kendisini aradığını ve onu çok merâk ettiğini söylememi tembihledi.»

— «Fakat onu tekrar göreceğinizi hiç zannetmiyordu, değil mi?»

— «Bilâkis, söylediklerini Misis Warfield'e nakletmek fırsatını buldum.»

— «Ne?»

Tragg âniden durmuş ve büyük bir şaşkınlıkla müracaat memuruna bakmaya başlamıştı.

— «Evet, müfettiş bey. Mister Mason'un otelden ayrılmasından 10 dakika sonra, onun holü geçtiğini gördüm. Kapıcı çocuk değişmişti, fakat müşterimizin eşkâlini bütün personele bildirdiğiniz için, Misis Warfield'i o da tanıdı ve kendisine bir haber bırakıldığını söyleyerek, beni çağırdı. Ben de üvey kardeşinin onu aramış olduğunu söyledim. Fakat hanım, kendisinin Misis Warfield olmadığını ve üvey kardeşinin de bulunmadığını iddia etti. Sonra öfkelenerek kapıya doğru yürüdü. Önce ona mâni olmayı düşündüm, fakat öfkesi çok şiddetliymiş gibi görüldüğü için cesâret edenmedim. Çünkü neticede hesap ödenmişti ve benim de onu tutmaya kanunen hiç bir hakkım yoktu.»

— «Eşyası yanında mıydı?»

— «Hayır.»

— «Odasına bir göz atalım bakalım.»

Müracaat memuru kapıyı açtı ve Tragg, elinin bir hareketiyle diğerlerini durdurduktan sonra, içeriye girdi. Fakat hemen arkasından da tekrar dışarıya çıktı.

— «Bu oda temizlenmiş! Halbuki siz odanın aynen müşterinizin bıraktığı şekilde olduğunu söylemiştiniz!»

— «Evet, müfettiş bey. Yine de söylüyorum, hizmetçi kadın maymuncukla kapıyı açıp içeri girdiği zaman da, oda aynı bu şekildeymiş.»

— «Bu iş saat kaçta olmuştu?»

— «Dokuz buçuk sıralarında.»

Tragg yavaşça tekrar odaya girerek, yatağın üzerindeki örtüyü kaldırdı.

— «Yatağı düzeltmemiş mi?» ,

— «Hayır, müfettiş bey. Çarşaf lar tertemiz. Yânî yatağa hiç yatmamış.

— «Sonradan hizmetçi kadın çarşaf ları değiştirmiş olmasın?»

— «O zamandan beri bu odaya girmedi ki.»

— «Emin misiniz?»

— «Kat'iyetle.»

— «Lâvabo'nun yanındaki havluların da kullanılmamış olduğunu göreceksiniz» dedi Mason.

Tragg ona yan yan baktıktan sonra, bir kere daha odayı tetkike koyuldu.

— «Kadın burada ne arıyordu, Mason?»

— «İş arıyordu.»

— «Bulabilmiş miydi bâri?» ,

— «Görünüşe göre, öyle.»

— «Nasıl bir iş?»

— «Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, iş yeri daha henüz açık

değildi, fakat bir kaç gün içinde bu mes'ele halledilecekti. Bununla beraber ücretinin buraya geldiği günden itibaren ödeneceğine dair kendisine teminât verilmişti.»

— «Siz bu hikâyeye inanıyor musunuz?»

— «Evet.»

— «Kim anlattı bu hikâyeyi kadına?»

Mason gülümsedi.

— «Paul Drake.»

— «Kimin hesâbına?»

— «Benim.»

— «Sizden doğru dürüst bir cevap alabilmek için, suallerimi bilhassa dikkatle seçerek soruyorum, bunu unutmayın.»

— «Ben de size doğru dürüst cevap veriyorum işte.»

— «Pekalâ, şimdi işi biraz daha basitleştirelim. Eğer Misis Warfield'e hakikaten bir iş teklifi yaptıysanız, bunda belli bir gayeniz olmalı. Neydi bu gaye?»

— «Kocasını bulmak istiyorduk.»

— «Saçma!»

Müfettiş sabırsız bir tavırla banyonun kapısına kadar gitti, sonra tekrar geriye dönerek, bir müddet gece lâmbasını tetkik etti ve nihâyet Mason'un önüne dikildi.

— «Sizi konuşturabilmek, bildiklerinizi söyletebilmek için ne yapmam lâzım?»

— «Sual sorun» dedi Mason. «Cevap veririz.»

— «Başka bir usûl yok mu sizce?»

— «Var tabî. Üzerinde çalıştığım işle siz de yakından alâkadar olun.»

— «Hollywood mu?»

Mason başıyla tasdik etti.

Tragg tereddüt ediyordu. Nihâyet başını sallayarak :

— «İmkânsız... Şimdilik. Çok tehlikeli olur.»

— «O halde tekrar suallere dönün.»

— «Ben de öyle yapacağım zâten. Ve ilk olarak da, bu sabah bana söylediğiniz ismi tekrarlayacaksınız şimdi.»

— «Homan mı?» dedi Mason, şaşkın bir tavırla.

— «Hayır, hayır. Beni aptal yerine koyup, sabrımı tüketmeyin.

San Francisco'daki adamdan bahsediyorum.»

— «San Francisco'daki adam mı? Anlıyamıyorum...»

— «Spelly gibi bir şeydi...»

— «Spelly mi? Böyle bir isimde kimseyi tanımıyorum.»

— «Greeley değil miydi? Adler Greeley?» diye sordu müfettiş.

- «Hayır.»
- «Ya neydi?»
- «Demek öldürülen adamın ismi Adley Greeley?»
- «Rollerinizi değiştirmeyelin. Sual soran benim. San Francisco polisinin aradığını söylediğiniz o adamın ismini öğrenmek istiyorum.»
- «Oh! Spinney'den bahsediyorsunuz galiba!» dedi Mason.
- «Evet, tainam. Onun hakkında ne biliyorsunuz?»
- «Adından başka hiç bir şey.»
- «Peki adını nasıl öğrendiniz?»
- «Drake'in adamlarından biri Homan'ın Spinney'le münâsebeti olduğunu tesbit etmiş.»
- «Homan! Yine o!» diye bağırdı Tragg. «Hep bu isim!»
- «Ne yapalım! Bu adam beni alâkadar ediyor.»
- «Sizce öldürülen adam, ismini neden Lossten olarak kaydettirdi?»
- «Çünkü arabayı kullanan ve kazâyı yapan oydu, üstelik Homan'la berâber, çalışıyordu. Evet, Spinney Homan'ın yardımcısıydı. Zâten bunun üzerine ben de Spinney ile Los'ten'in aynı şahıs olabileceğini düşündüm.»
- «Yâni buraya Miss Claire'in ricâsı üzerine gelmediniz?»
- «Hayır.»
- «Tabîî Misis Warfield de size bu konuda herhangi bir talimat vermedi?»
- «Hayır.»
- «O halde adamla görüşmeyi denemeden önce neden bana geldiniz?»
- «Daha önce de söyledim ya. Sizinle işbirliği yapmak istiyordum.»
- «Kadirşinaslığınızdan dolayı size büyük bir saygı duymam lâzım» dedi Tragg, alaycı bir tavırla avukatın önünde reverans yaparak. «Sizi burada daha fazla tutmak istenmiyorum. Çok meşgul bir kimse olduğunuzu biliyor ve yardımlarınızdan dolayı da çok teşekkür ediyorum.»
- «Serbest miyiz?»
- «Evet, hepiniz. Stephane Claire hâriç tabîî.»
- «Neden?»
- «Çünkü ona ihtiyâcını var.»
- «Ne gibi?»
- «Şimdiye kadar öldürülen adamı tanıyan sâdece o çıktı. Üstelik Miss Claire'in bu adamdan nefret etmesi için ortada pek çok sebep var. Dolayısıyla kendisini tutmaya hakkımız vardır.»

— «Hastahânenen yeni çıktı ama?»

Tragg gülümsedi.

— «Mühim değil. Mühim olan bundan sonra yapacağıdır. Meselâ şimdi derhal savcının yanına gidecek.»

— «Gitmeden önce kendisiyle görüşebilir miyim?»

— «Zannetmiyorum.»

— «Müşterimdir. Onunla konuşmaya kanunen hakkım var.»

— «Bü hakkınızı çiğnemeyi asla düşünmüyorum. Fakat ne yazık ki, kendisi şu anda burada değil. Savcının bürosuna doğru yola çıkmış bulunuyor.»

Mason, öfkeli bir tavırla. «Anladığıma göre, işbirliği yaptığımız zamanlar bile birbirimize hiç de yardımcı olmuyoruz» dedi.

— «Bâri bunu siz söylemeyin, Mason! Hem endişelenmenize lûzum yok. San Francisco veya Bakersfield'de oturan Spinney hakkında tahkikat yaptıracağım.»

— «Güzel fikir» diye itirâf etti avukat.

— «Evet. hatırlığınız için bir kere daha ateşle oynuyorum. Şu Misis Warfield'i bana târif eder misiniz?»

— «Otuz iki yaşlarında, yorgun yüzlü, açık kumral saçlı. Omuzları düşük, orta boylu, ince... En son gördüğümüzde üzerinde mâvi serj kumaştan bir elbise vardı.»

Tragg telefonu açarak, merkezi aradı.

— «Dün gece New Orleans'tan gelen ve Gateview oteline yerleşen Warfield adındaki kadını arasınlar. Otele müracaat edişinden bir saat sonra, hesâbı ödeyip tekrar ayrılmış. Civardaki lokantaların personelinin sorguya çeksinler. Otuz yaşlarında, zayıf, orta boylu, mâvi gözlü, kumral, üzerinde mâvi serjden bir elbise var. Onu bana mutlaka bulsunlar. Çok mühimdir!»

Âhizeyi yerine koydu.

— «Bize hâlâ ihtiyâcınız var mı?» diye sordu Mason.

— «Hayır. Suratlarınızı yeteri kadar gördüm!»

Drake ve Mason caddeye çıktılar.

— «Spinney hakkında bilhassa doğru mâlûmat verdim» dedi Mason. «Tragg'ı iyi tanırım. Şimdi bütün tahkikatı bu tarafa kaydıracaktır.»

— «Mümkündür» diye mırıldandı Drake. «Fakat Greeley'in odasındaki bagajlardan niye söz etmedi acaba?»

— «Bizi tongaya düşürmek istiyordu. Şimdi gözümüzü dört açmamız lâzım, Drake. Evvelâ telefon rehberinden Adler Greeley adındaki adanın adresini bulalım ve oraya en kısa zamanda küçük bir zi-

yâret yapalım. Tragg, verdiğimiz ip uçlarıyla meşgul olurken, bizim de tahkikatımızı ilerletmemiz gerekiyor.»

ONÜÇ

Zenginler mahallesinde iki katlı bir evdi bu. Kocaman yeşil palmiyeler beyaz taştan yapılmış ön cepheyi renklendiriyordu.

Mason, kapıyı açan zenci kadına kartını verdi.

— «Misis Greeley'i görebilir miyim? Çok mühim olduğunu kendisine söyleyin lûtfen.»

Hizmetçi kadın kartviziti aldıktan sonra, Mason'a kaçamak bir nazar atfetti.

— «Bir dakika bekler misiniz?»

Ve hakikaten kısa bir müddet sonra da geri döndü.

— «Misis Greeley sizi kabul edecek.»

Mason, içerde ağır ve masif möblelerin, kalın halıların, iyi seçilmiş pahalı tabloların bulunduğu bir salona alındı. Etrâfa gizli bir lüks hâkimdi. Şöminenin üzerinde ise, Gateview otelinde öldürülen adanın fotoğrafı duruyordu.

Mrs. Greeley'in otuz yaşını henüz geçmiş olduğu görülmekteydi. Her zaman nâzik davranan, fakat buna karşılık arkadaşlığı da kolay kolay elde edilemiyen kadınlardan olduğu da açıkça anlaşıyordu. Şartlar ne olursa olsun, onu istenilen çizgiye getirmek hiç de kolay olmayacaktı.

— «Sizin bahsinizi çok işittim, Mister Mason» dedi, merâkını saklamaya lüzum görmeyerek. «ve gazetelerden dâvâlarınızı tâkip ettim. Buyrun, oturun, lûtfen.»

— «Üzerime aldığım vazife hiç de hoş değil, hanımefendi» diye mırıldandı avukat. «Kocanızla ilgili.»

— «Çok üzgünüm, fakat maalesef kendisini göremiyeceksiniz, Mister Mason. Çünkü şu anda San Francisco'da bulunuyor.»

— «Ne zamandan beri?»

— «Dün gitti. Ânîden telefonla çağırdılar.»

— «Sık sık seyahat eder mi?»

— «Oldukça. İşleri dolayısıyla San Francisco'ya sık sık gitmesi icâbediyor. Bütün bunlara neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim, Mister Mason?»

— «Açıkça söylemem icâbederse, kocanızın isminin de karışmış olduğu bir otomobil kazâsı hakkında tahkikat yapıyorum.»

— «Adler'in ismi otomobil kazâsına mı karışmış? Dün gece, belki de? Yaralanmamıştır İnşallah, hem...»

— «Hayır, dün gece değil. Bir kaç gün evvel.»

— «Fakat bana hiç bir şey söylemedi. Belki de nühim olmadığı için üzerinde durmamıştır. Peki ama, siz benden ne istiyorsunuz, Mister Mason?»

— «Kocanız geçen Perşembe günü San Francisco'da mıydı?»

— «Oraya sık sık gider, dolayısıyla...»

— «Arabayla mı gider?»

— «Asla! Yakın bir yer değil ki orası! Her seferinde uçağı ve bâzen de treni tercih eder. Hattâ sabahleyin uçakla gidip, akşama yataklı vagonla döndüğü de olur.»

— «Bir sual daha. Acaba Mister Greeley, Hollywood'da oturan Homan adlı bir prodüktörü tanıyor mıydı?»

— «Evet. Durun bakayım... Onunla doğrudan doğruya mı yoksa sâdece telefonla mı görüşüğünü bilmiyorum, fakat onun hesâbına bazı işler yaptığından haberim var. Bir kaç gün önce sinemaya gitmiştik ve orada Homan'ın bir filmi oynuyordu. Adler, Homan'ın müşterilerinden biri olduğunu o zaman söyledi bana ve ben de ilgilenerek filmi daha dikkatli seyrettim.»

— «Kocanız bu yakınlarda meydana gelen bir araba kazâsından hiç bahsetmedi mi size?»

— «Hayır.»

— «Yaralı falan değil miydi?»

— «Kolunda bir morartı vardı galiba... Bütün bu suallere sebep ne, Mister Mason? Sizin bunları Adler'e sormanız lâzım.»

— «Maalesef buna imkân bulamadım.»

— «Yazıhânesinde çalışanlar onun nerede olduğunu bilirler. Telefonla görüşürsünüz.»

— «Yazıhânedan kendisiyle görüşemeyeceğimi söylediler.»

Mrs. Greeley gülümsedi.

— «Belki de size öyle söylemişlerdir. Fakat bana...»

— «Dün gece burada mıydı?»

— «Hayır. San Francisco'da olduğunu size daha önce de söyledim ya. Dönmek için de bu sabahki uçağı veya akşamki treni düşünüyordu galiba.»

— «Bu düşüncesini değiştirmiş olabileceği veya size San Francisco'ya gideceğini söylemesine rağmen burada kalmış olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?»

Genç kadın Mason'un yüzüne doğru güldü.

— «Yâni kocamın beni aldattığını mı îmâ etmek istiyorsunuz?»

— «Evet.»

— «Mümkündür» dedi Mrs. Greeley, gülümsemeye devam ederek. «Bütün erkekler arada sırada kaçamak yapmak isterler. Fakat kocam bana karşı dâimâ dürüst davranmıştır, Mister Mason. Ve ben de şu anda, Adler'in bu ziyâretinizden ve kendisi hakkında düşündüklerinizden haberdar olması gerektiğine inanıyorum. (Sonra yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonu açarak bir numara çevirdi.) Ben Misis Greeley, Irma! Kocamla görüşmek istiyordum... Orada değil mi? San Francisco'da onu telefonla nereden arayabilirim, mâlûmatınız var mı?... Ah! Pekalâ... Geldiği zaman bana hemen haber verin, lûtfen. (Telefonu kapattı.) Öğleden evvel yazıhânesine dönmüş olacağını veya hiç olmazsa telefon edeceğini bildirmiş. Sekreteri onun şimdi uçakta olduğunu tahmin ediyor.»

— «Birâz önce bütün erkeklerin arada sırada kaçamak yaptıklarını söylemiştiniz; acaba sizin kocanız da...»

— «Bütün kocalar kendilerinin kapana sıkışmış olduklarını zannederler. Ve bu hakikati iyi bilen usta kadınlar için de, herhangi bir erkeğin aklını başından almak zor değildir. Ancak yine erkeklerin çoğu, böyle bir mâcerâdan sonra büyük bir pişmanlık duyarlar ki, bu da onların karılarına bağlı olduklarını gösterir. Şimdi bir kere daha buraya neden gelmiş olduğunuzu ve asıl gayenizi öğrenebilir miyim?»

— «Ben şahsen, kocanızın geçen Çarşamba günü Corniche yolunda bir arabayı kullanmış olduğuna inanıyorum. Yanında bir de genç kadın vardı. Sonra kazâ yaptı ve bir kaç kişi de bu kazâda ağır yaralandı.»

— «Adler San Francisco'ya mı gidiyormuş?»

— «Hayır. Oradan geliyormuş.»

— «Saat kaçta?»

— «Aşağı yukarı on birde.»

— «Geçen hafta Çarşamba günü mü?»

— «Evet.»

— «Neden şimdiye kadar bütün bunları kocama sorunadınız?»

— «Ona bir türlü yaklaşamadım. maalesef.»

— «Çok karışık bir işmiş gibi geldi bu bana... Siz en iyisi yine onunla görüşün.»

— «İmkânsız!»

— «Fakat uzun bir müddet beklemeyeceksiniz ki. Nasıl olsa biraz sonra yazıhânesine dönecek.»

— «Korkarım bunu yapamıyacak... hem de hiç bir zaman».

Genç kadın büyük bir şaşkınlıkla avukata bakarken, telefon çaldı. Mrs. Greeley'in gözlerinde ânîden bir zafer pırıltısı yanıp söndü.

— «İrma'dır» diye mırıldandı. «Herhalde kocamın döndüğünü haber verecek. Sizin burada olduğunuzu ve kendisiyle görüşmek istediğinizi şınrdı ona söylerim, Mister Mason. (Sonra âhizeyi eline aldı.) Evet... (Gözlerini kırptırdı.) Oh! pardon! Kiminle görüşüyorum? Anlıyamadım... Beni Gateview otelinden mi çağırıyorlar? Cinâyet masasından müfettiş Tragg mı? Yâni... Fakat hayır! Adler olamaz! Muhakkak bir yanlışlık vardır... kendisi şimdi San Franciscoda! Bir kaç dakika önce sekreteriyle konuştum... Ben... evet, evet, hemen geliyorum. (Genç kadın ahizeyi yerine koyduktan sonra, yavaşça Mason'a doğru dönerek, sanki gördüğü kâbusun bir parçasıymış gibi ona baktı. Yüzünde, gözlerinde bir şaşkınlık ve dehşet ifâdesi okunuyordu.) Siz biliyor muydunuz...»

Mason ayağa kalktı.

— «Çok üzgünüm, hanımefendi.»

Genç kadın sanki bu lâfı duynamış gibiydi. Ağır ağır yerinden doğrularak, gizli bir kuvvet tarafından idâre ediliyormuş gibi, Mason'ı merdivenin başına kadar geçirdi. Ağlamaya başladığı zaman ise, avukat henüz bir kaç basamak inmişti. Sonra kadının boğuk hıçkırıklarını ve salona, oradan da yatak odasına doğru koşan ayak seslerini duydu.

Soğuk bir ilkbahar sabahını yavaş yavaş ısıtan güneşin altındaki caddeye çıktığı zaman da daha rahat nefes almaya başlamıştı.

ONDÖRT

Duruşma salonunda büyük bir hareket göze çarpıyordu. Hâkim Cortright, bir avukatın, hiçbir zaman neticelenmeyecek gibi görünen müdafaasını uzun bir müddet sabırla dinledikten sonra nihâyet dayanıyarak kesti ve karara bağladı. Daha sonra ikinci dâvâya geçildi. Avukatlar telâşla yerlerini aldılar. Bütün bu dâvâlar, kanuna karşı gelinmiş olmaktan doğan, fakat son derece ehemmiyetsiz ve dâvâlıyla dâvâcıdan başka hiç kimseyi alâkadar etmeyecek mes'elelerdi. Bununla berâber adâlet mekanizmasını zorlayacak kadar da çoktu.

Ellerini dizlerinin etrâfında kenetlemiş olan, **soluk yüzlü kadın**, kocasının avukatının yaptığı müdafaayı dinliyordu. Bütün parasını başka kadınlara yediren, buna karşılık hiç olmazsa çocuğunun karnını do-

yurmak için eve bir kuruş bile getirmeyen kocasını nasıl da cesâret edip mahkemeye vermişti? Halbuki kocası, kendisinden dâvâcı olduğu takdirde onu öldüreceğini söylemişti. Yapar mıydı acaba bunu? Kalbinin şiddetle çarptığını hissediyordu. Kulakları uğuldamaktaydı. (Seni öldürürüm,) demişti kocası. Ve belki de yapardı bu işi. O zaman çocuk ne olurdu? Avukat hâlâ konuşuyordu. Müvekkilinin elinde olmayan sebeplerden çocuğunu ihmal ettiğini ileri sürmekte ve adamın tahliyesini talep etmekteydi.

Hâkim ise bezgin bir tavırla dinliyordu. Sanki ne fark vardı? Avukatın tahliye isteğini reddettiği takdirde, adam tevkif edilip cezâ evine gönderilecekti. O zaman çocuk yine aç kalmayacak mıydı?

Neticede duruşmayı başka bir güne bıraktı.

— «Stephane Claire aleyhine açılan amme dâvâsına bakacağız» dedi.

Savcı yardımcısı Harold Hanley yerini aldıktan sonra, derhal takdim merâsimine başladı:

— «Dâvâlı Stephane Claire duruşmalarda Mister. Perry Mason tarafından temsil edilecektir, Muhterem Reis Bey! Ön duruşmanın bugün yapılmasını kendisi de uygun görmüştür. Dâvâlı hâlen kefâletle serbest bulunmaktadır. Biz savcılık olarak hazırlıklarımızı tamamladık.»

— «Pekalâ» dedi hâkim. «Şahitleriniz var mı?»

— «Evet, efendim!»

Ve duruşma başladı. Bir önceki dâvâ ile alâkalı avukatların kimisi aralarında şakalaşarak, kimisi de münâkaşa ederek, mahkeme salonunu terkettiler. Yine bunlardan bâzıları, kendilerine âit diğer duruşmaları tâkip etmek için öteki salonlara doğru seğırttiler. Harold Hanley şâhitlerin isimlerini okudu. Bunların arasından kazâya şâhit olanlardan trafik memuru Franck Corvis derhal hâdise yerine koşmuş ve Stephane Claire'i arabanın içinden çıkarmıştı... Otomobilin yanına geldiği zaman her iki kapıyı da kapalı bulmuştu... Ayrıca torpida gözünde de bir içki şişesi vardı... Hayır, şimdi bu şişe yanında değildi... Mühürledikten sonra onu şefine teslim etmişti... Evet, kendisine gösterirlerse, şişeyi hemen tanırdı... Evet, tamam buydu işte... Onu bulduğu zaman da aynı bu şekilde şişedeki whisky'nin dörtte üçü içilmiş vaziyetteydi... Evet, genç kıza arabanın içersinden çıkarırken, nefesinin içki koktuğunu fark etmişti...

— «Şimdi sual sorabilirsiniz» dedi Hanley, Perry Mason'a doğru dönerek.

Trafik memuru sanki döğüşe hazırlanıyormuş gibi omuzlarını kaldırıp göğsünü şişirerek, avukata baktı.

Mason: «Müvekkilimin ellerinin direksiyon üzerinde olup olmadığına dikkat ettiniz mi?» diye sordu.

— «Hiç olmazsa bir elinin direksiyonun üzerinde olduğundan eminim. Çünkü onu sağ bileğinden tutarak arabanın içersinden çıkardım.»

— «Peki nerede duruyordu, sağ bileği?»

— «Direksiyonun üzerinde.»

— «Emin misiniz?»

— «Kat'iyetle.»

— «O halde parmaklarıyla direksiyonu kavramamıştı.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Eğer bileğiyle direksiyonun üzerine dayandıysa, parmaklarının direksiyonu kavramasına imkân yoktu» diye izâh etti Mason.

Corvis gözlerini kırpıştırarak, savcı yardımcısına doğru baktı.

— «Herhalde iyi anlatamamış olacağım.»

— «Bileği direksiyonun üzerinde değil miydi?»

— «Hayır. Eli oradaydı.»

— «Yâni parmaklarıyla direksiyonu kavramış mıydı?»

— «Evet.»

— «Yerinden kaldırmak için onu bileğinden mi tuttunuz?»

— «Evet.»

— «Yâni parmaklarınızla onun bileğini kavradınız?»

— «Evet.»

— «Müvekkilimin elinde herhangi bir hususiyet olup olmadığı gözünüze çarptı mı?»

— «Hemen değil.»

— «Sonra?»

— «Evet.»

— «Neydi bu?»

— «Onu arabadan çıkardıktan sonra, ambülansın gelmesini beklemek üzere yere yatırmıştım. Sonra yardıma koşan diğer bir araba sahibiyle berâber onu bir paltonun üzerine uzattık.»

— «Bu o dediğiniz müvekkilim midir?»

— «Evet.»

— «Ve o sırada müvekkilimin sağ elindeki bir işâret mi çarptı gözünüze?»

— «Evet.»

— «Nasıl bir işâret?»

— «Küçük parmağında kırmızı bir leke vardı. Önce bunun kan olduğunu zannettim. Fakat değildi. Hem yapışkan ve hem de parfüm kokan bir nesneydi.»

— «Dudak boyası mıydı?»

— «Zannederim.»

— «Ya sol eli?»

— «Eldiven vardı.»

— «Fakat sağ eli çıplaktı, öyle mi?»

— «Evet.»

— «Arabanın içini araştırdınız mı?»

— «Evet.»

— «Ruj buldunuz mu?»

— «Hayır. Fakat çantasını da ambülansa koydum.»

— «Bavulları?»

— «Yoktu.»

— «Eğer müvekkilimin eli direksiyonda idiyse, kazânın kaçınılmaz olduğunu anladığı anda onu sıkıca kavramış olmalı. Bu taktirde dudak boyasının direksiyona da bulaşmış olması gerekirdi.»

— «Fakat...»

— «Bu sual yersiz « diye atıldı savcı yardımcısı. « Tahkikata yardımcı olamaz.»

— «Devam edin» dedi hâkim, Perry Mason'a.

— «Direksiyonu yakından tetkik ettiniz mi?»

— «Hemen değil.»

— «Sonra?»

— «Evet.»

— «Ruj izlerine rastladınız mı?»

— «Evet, çok hafif olarak... Hattâ kazânın olmasından kısa bir müddet önce bir eliyle arabayı idâre etmek, diğer eliyle de dudaklarına ruj sürmek istemiş olabilir...»

— «Bu kadarı yeter» dedi hâkim, sert bir tavırla. «Tahminler üzerinde durmak mahkeme hey'etinin işidir. Siz şahit olduğunuz hususları anlatın.»

— «Arabanın bagajını açtınız mı?»

— «Gayet tabî.»

— «Bavul falân var mıydı orada?»

— «Hiç bir şey yoktu.»

— «Arabanın ceryanı kesik miydi?»

Trafik polisi bakışlarını yere indirdi.

— «Bilmiyorum» diye itirâf etti. «O sırada bunun üzerinde durmamıştım. Kazâya uğrayan araba başka bir otomobil tarafından çekilerek götürüldüğü için onu tekrar çalıştırmak bahis konusu olmamıştı. Fakat dün bu husus aklıma takıldı. Garaja giderek, arabaya bir kere daha baktını.»

— «Kontak kapalı mıydı?»

— «Evet.»

— «Direksiyonun üzerindeki parmak izlerini aldınız mı?»

— «Hayır. Eğer bir araba gözünüzün önünde çukura yuvarlanır ve içinden de baygın olarak tek bir kişi çıkarılırsa, otomobili kimin kullandığını düşünmek ve dolayısıyla direksiyonun üzerinden parmak izlerini almak kimsenin aklına gelmez sanırım.»

Dinleyiciler arasında bir gülüşme oldu.

— «Bu sualin mahkeme zabtından silinmesini talep ediyor musunuz?» diye sordu hâkim, Mason'a bakarak.

— «Hayır» diye cevap verdi Mason, ve tekrar şâhide döndü.

— «Arabanın kapıları kapalı mıydı?»

— «Evet.»

— «Her ikisi de mi?»

— «Evet.»

— «O gece hava çok soğuktu, değil mi?»

— «Anı bu sualin dâvâ ile hiç bir ilgisi yok.»

— «Yine de ısrar ediyorum.»

— «Evet, soğuktu.»

— «Oldukça kuvvetli bir rüzgâr esiyordu?»

— «Evet.»

— «Arabanın kaloriferi var mıydı?»

— «Zannedirim, evet. Fakat pek emim de değilim... Durun bakkayım, evet, vardı.»

— «Çalışıyor muydu?»

— «Evet. Vantilâtör dönüyordu.»

— «Daha önce polise verdiğiniz ifâdede, müvekkilimi pencereden dışarıya çıkardığınızı söylemişsiniz. Doğru mu bu?»

— «Evet.»

— «Hangi taraftan?»

— «Sağ taraftan. Çünkü araba sola doğru devrilmişti.»

— «Arabanın dışından, pencere camını indirmek imkânsızdır, değil mi?»

— «Gayet tabii.»

— «Ve siz de kapıyı açmadınız?»

— «Hayır. Sıkışmıştı. Bunu kaç kere tekrar edeceğim?»

— «Şâhit, sorulan bütün suallere cevap vermekle mükelleftir» dedi hâkim sert bir ses tonuyla. «Öte yandan müdafaa avukatının da, şâhidin rolünün güç olduğunu ve bu sualin çeşitli şekillerde ve defâlarca kendisine sorulmuş olduğunu göz önünde bulunduması gerekir.»

— «Haklısınız, muhterem Reis Bey! Fakat birazdan işin ehemmiyetini anlıyacaksınız. Demek ki pencere camını dışarıdan indirmeniz mümkün değildi, Mister Corvis?»

— «Hayır. Pencere zâten açıktı.»

— «Tamâmen mi?»

— «Eh... evet.»

— «Araba 4 kişilik bir Coupé'miydi?»

— «Evet.»

— «Sâdece iki kapısı vardı?»

— «Tamam.»

— «Dolayısıyla pencereler müvekkilimin kolaylıkla dışarıya çıkarılmasını sağlayacak kadar genişti?»

— «Gayet tabîî. Aksi taktirde kendisini oradan çıkaramazdık.»

Savcı yardımcısı sesini çıkarmamakla beraber, birdenbire kabaran neş'esini de saklayamıyordu.

— «O halde» dedi Mason, «kazâdan hemen sonra herhangi bir kimse de bu pencereden çıkıp kaçmış olabilir.»

— «Bir şey söyleyemem.»

— «Müvekkilim oradan rahatça geçtiğine göre, ondan önce bir adam da bu işi yapmış olamaz mı?»

— «Bilmiyorum.»

Savcı yardımcısı, «Lûzumsuz bir sual...» diye araya girdi.

— «Pekalâ, suâlimi geri alıyorum» diye mırıldandı avukat, gülümseyerek. «Zâten olanlar kendiliğinden hakikati ortaya koyuyorlar. Mister Corvis, bir trafik polisi olarak, şchirlerarası yollarda ne zamandan beri vazife görüyorsunuz?»

— «Beş seneden beri.»

— «O halde gözünüzün önünden geçen binlerce araba gördünüz?»

— «Gayet tabîî.»

— «Kontrollarınız esnasında, bir dağ yolunda, soğuk, rüzgârlı ve arabanın kaloriferini yaktıracak kadar derecenin düşük olduğu bir havada, pencere camını tamâmen indirerek araba kullanan bir şoföre rastladınız mı hiç şimdiye kadar?»

Savcı yardımcısı, aniden ayağa dikilerek. «Muhterem Reis Bey, mevzu dışına çıkılıyor» diye atıldı. «Şâhidi buraya bir trafik mütehas-sısı olarak getirmedik biz.»

— «Haklısınız» dedi hâkim. «Mister Corvis, trafiği kontrolla vazifeli bir polis memurudur, mütehassıs değildir.»

Mason, elde ettiği neticeden memnun, sâdece gülümsemekle yetindi.

— «Soracaklarım bu kadar» diye mırıldandı.

Corvis şâhit sandalyesini terketti. Onun arkasından başka şâhitler geldiler; çarpışmadan, arabanın çok sür'atli gittiğinden, bir müddet yolun üzerinde zigzaglar çizdikten sonra, şarampola yuvarlandığından bah-

settiler. Bir kişi hâriç, hiç kimse arabanın şoförünü görmemişti. Herşeyin göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir müddet içinde olup bittiğini söylüyorlardı.

Fakat spor arabanın sollayıp geçtiği otomobillerden birinde bulunan Edith Lyons, tamâmen değişik bir hikâyeye anlattı. Kızıl saçlı, kalkık burunlu ve çok hareketli bir kızdı bu.

— «Arabada anneni ve babamla berâberdim» diye izâh etti. «Her üçümüz de ön tarafta oturuyorduk. Bahis mevzuu araba ise arkamızdan doğru korkunç bir sür'atle geldi. Bizi geçmek istedi. Aynı anda da aksi istikametten gelen iki arabanın farları göründü.»

— «Sonra?» diye sordu Hanley.

— «Beniden önceki şahit anlattı ya.»

— «Ziyânı yok. Siz de kendinize göre anlatın.»

— «Arabayı kullanan kadın bizi sollamak istedi, fakat çok yakından geçtiği için tamponunuza takıldı ve aksi istikametten gelen otomobilin tam önüne düştü.»

— «Sonra?»

— «Karşıdan gelen araba kaçmak istedi, fakat muvaffak olamıyarak arkamızdaki arabaya bindirdi.»

— «Ya «Coupé»? Ona ne olduğunu gördünüz mü?»

— «Yolu enlemesine geçerek, şarampola düştü ve devrildi!»

— «Siz ne yaptınız?»

— «Bizim araba durur durmaz hemen yere atladım.»

— «Kazaya uğrayan otomobillere doğru mu koşunuz?»

— «Hayır. Ezilmemek için evvelâ biraz bekledim, sonra «Coupé»nin devrildiği yere doğru koştum.»

— «Orada ne gördünüz?»

— «Önce karanlıkta bir şey farkedemedim. Kısa bir müddet arabayı aramam icâbeti. Sonra onu gördüm. Sol tarafına doğru yatmıştı.»

— «Arabanın içinde kimin olduğunu da gördünüz mü?»

— «Hemen değil.»

— «Daha sonra?»

— «Evet, efendim.»

— «Kimdi?»

— «Bu kadını» dedi genç kız, parmağıyla Stephane Claire'i göstererek.

— «Nerede oturuyordu ve onu nasıl farkettiliniz?»

— «Yolun üzerindeki bir araba farlarını yakınca onu farkettim. Direksiyonun başındaydı.»

— «Ondan başka arabanın içinde kimse var mıydı?»

— «Yoktu.»

— «Yolda sizi sollayan arabayı kimin kullandığını görmüş müydünüz?»

— «Evet, efendim.»

— «Kimdi?»

— «Bir kadın. Yâni bu hanımdı.» dedi genç kız, tekrar Stephane'ı işâret ederek.

— «Şimdi siz sual sorabilirsiniz, Mister Mason» diye mırıldandı Hanley, muzaffer bir edayla avukata doğru dönerek.

— «Arabayı babanız mı kullanıyordu?»

— «Evet, efendim.»

— «Siz annenizin yanında mı oturuyordunuz?»

— «Evet, efendim.»

— «Yâni anneniz ikinizin ortasında mı oturuyordu?»

— «Evet.»

— «Ve spor araba da sizi sollamak istedi, yâni solunuzdan geçmek istedi?»

— «Evet.»

— «Sonra arabanızın sol tarafına çarptı?»

— «Evet.»

— «Halbuki siz sağ tarafta, yâni pencere yanında oturuyordunuz?»

— «Evet.»

— «Geceydi ve her taraf karanlıktı?»

— «Gayet tabî.»

— «Aksi istikametten gelen arabanın da farları gözünüzü kamaştırmıştı.»

— «Evet.»

— «Coupé, karşıdan gelen ve sizin yanınızdan geçmek üzere olan başka bir arabanın farlarıyla sizin otomobilinizin arasında sıkışıp kalmıştı?»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Zabıt kâtibi size sualimi tekrarlıyacak. Lütfen dikkatle dinleyin.»

Zabıt kâtibi kendisinden istenileni yaptı.

— «Şimdi anladınız mı?» diye sordu Mason şahit kıza.

— «Evet.»

— «Cevap verebilir misiniz?»

— «Hayır. Zannetmiyorum. Arabaların farları birbirine karışmıştı. Sanki her taraftan ışıklar geliyormuş gibiydi.»

— «Saatte kaç kilometre sür'atle gidiyordunuz?»

— «Yetmiş, seksen.»

— «Ya coupé?»

- «En aşağı yüz otuz, yüz kırk kilometre sür'atle gidiyordu.»
- «Kazânın kaçınılmaz olduğunu ne zaman arıladınız?»
- «Tamponumuza çarptığı zaman?»
- «Ve coupé'yi kullanan kimse direksiyonu derhal sola mı kırdı?»
- «Evet.»
- «Sonra yolu enlemesine mi geçti?»
- «Evet.»
- «Karşıdan gelen arabanın farlarıyla gözleriniz kamaşmış olduğu halde, üstelik babanız arabayı yolun üzerinde tutmak için gayret sarfederken ve siz de sağ tarafta otururken, solunuzdan geçen coupé'nin kimin tarafından kullanıldığını nasıl görürsünüz?»
- «Gördüm işte.»
- «Çarpışmadan sonra sizin araba da istikamet değiştirmiş miydi?»
- «Evet, hafifçe.»
- «Yâni arabanızın arkası yolun sağ tarafına doğru dönmüştü, öyle mi?»
- «Evet.»
- «Halbuki coupé sola doğru gidiyordu?»
- «Evet.»
- «Sizden en aşağı elli, altmış kilometre daha sür'atli gidiyordu?»
- «Evet... aşağı yukarı.»
- «O halde coupé'yi görebilmek için öne doğru eğilmeniz gerekiyordu?»
- «Haklısınız.»
- «Sizden çok daha sür'atli gittiğine göre onu ancak hayal meyal görebilirdiniz?»
- «Evet.»
- «Annenizle babanız solunuzda oturduklarına göre, görüş zâviyenizi de tamâmen kapatmış oluyorlardı?»
- «Evet. Görebilmek için boynunu uzatmak mecburiyetinde kalmıştım zâten.»
- «Boynunuzu ne tarafa doğru uzattınız? Annenizle babanızın önüne doğru mu, yoksa arkasına doğru mu?»
- «Her ikisi de hareket hâlindeydiler. Babam direksiyona hâkim olmaya çalışıyor, annem ise ellerini havaya kaldırmış bağırıyordu. Ben de herhalde ikisinin arasından bakmış olacağım.»
- «Aynı esnâda da başka bir araba coupé'ye çarpmıştı?»
- «Evet.»
- «Yanılmış olamaz mısınız? Her şeyin o kadar çabuk cereyân etmiş olması lâzımı ki...»
- «Hayır, efendim. Bu kadın arabayı kullanıyordu. Onu gördüm.»

- «Arabanın içinde yalnız mıydı?»
- «Şey... direksiyonun başında o vardı.»
- «Daha açık ve kat'i bir şekilde konuşamaz mısınız. Miss Lyons?» dedi Mason. «Arabayı kullananın bir kadın olduğunu gördüğünüze ve üstelik kadının yüzünü de gayet iyi hatırladığınıza göre...»
- «Zannederim yanında bir de adam vardı.»
- «Hangi tarafa oturmuydu?»
- «Kadının yanına.»
- «Sağına mı, yoksa soluna mı?»
- «Sağına tabii. Arabayı kadının kullandığını söyledini ya.»
- «Adam nasıl giyinmişti?»
- «Başında şapkası yoktu.»
- «Arabanın pencere camı kapalı mıydı, yoksa açık mıydı?»
- «Açıktı.»
- «Emin misiniz?»
- «Evet.»
- «Ve adamın başında şapka yoktu diyorsunuz?»
- «Evet.»
- «Söylediklerinizin doğru olduğundan hiç şüpheniz yok mu?»
- «Biraz var.»
- «Nasıl oluyor da müvekkilimin yüzünü gayet iyi hatırlıyorsunuz?»
- «Bunun izâhı mümkün değil, fakat hatırlıyorum.»
- «Suâli başka türlü sorayımı: Nasıl oluyor da müvekkilimin yüzünü, yanında oturan adamdan daha iyi hatırlıyorsunuz?»
- «Çünkü onu daha iyi görmüştüm.»
- «Yâni adam gölgede mi kalmıştı?»
- «Evet. Tamam, öyleydi.»
- «Bu gölge nereden geliyordu?»
- «Bilmiyorum.»
- «Savcı tarafından sorguya çekildiğiniz zaman, arabada müvekkilimden başka kimsenin olmadığını söylemişsiniz.»
- «Ben mi öyle söylemişim?... Hayır.»
- «Şâhidin ilk soruşturma esnasında bu konuda verdiği cevabın okunmasını talep ediyorum» dedi Mason.
- Evrak memuru dosyayı karıştırmaya başladı.
- «İşte» dedi nihâyet. «Sual: arabanın içinde başka bir kimsenin bulunup bulunmadığını gördünüz veya farkettiler mi? Cevap: Hayır, efendim.»
- «Böyle söylemediniz mi?» diye sordu avukat, şâhide doğru dönerek.
- «Şey... söylemiş olacağım, herhalde. Adamı tamâmen unutmuş-

tum. Şimdi siz sorunca tekrar hatırladım. Hattâ gözümün önüne dahi getirebiliyorum. Başında şapkası olmayan, orta yaşlı bir adamdı... otuz yaşlarındaydı belki.»

— «Karşıdan gelen arabalar hakkında ne biliyorsunuz?»

— «Bunlardan birini kadın, diğerini ise bir erkek kullanıyordu?»

— «Onları da iyice gördünüz mü?»

— «Gördüm.»

— «Ve her şey bir, iki sâniye içinde olup bittiği halde?»

— «Evet, herhalde daha fazla sürmüş olamaz. Şimdiye kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Sâkin sâkin giderken, birdenbire kendimizi bu hâdisenin içinde bulduk.»

— «Ve buna rağmen her şeyi gördünüz?»

— «Evet.»

— «Pekalâ, teşekkür ederim. Fakat bir daha sefere otuz yaşındaki bir adam için Orta Yaşlı! sıfatını kullanmayın.»

Dinleyiciler gülmeye başladılar.

— «Duruşmaya beş dakika ara verilmesini talep ediyorum» dedi Mason.

Hâkim bu isteğin kabul edildiğini bildirince de, avukat Stephane Claire'e doğru eğildi:

— «Çok üzgünüm ama» diye mırıldandı «hikâyenizi bir kere de burada anlatmanızı istemek mecburiyetindeyim.»

— «Neden?»

— «Çünkü biraz önce şâhitlik yapan, Miss Lyons, son derece hayalperest bir kız. Yalan söylediğinden eminim, fakat anlattıkları sizin mahkûmiyetinizi kolaylaştırır. Kazâ esnâsında öylesine heyecanlanmıştı ki, ne bir şey görmüştür, ne de bir şey anlamıştır. Fakat daha sonra bütün hadiseyi hayâlinde canlandırdığı da muhakkak. Sanki ipnotize olmuş gibi. Fakat şâhit mevkiini işgal ediyor ve hâkim de daha fazlasını aramaz. Bu durumda bir avukatın yapacağı en doğru hareket savcıya yanlış yolda olduğunu kabul ettirmek ve dâvânın düşmesini sağlamaktır.»

— «Eğer neticede nasıl olsa mahkûm olacaksam, bu mahkûmiyeti şimdiden kabul etmemek için bir sebep var mı?»

— «Evet, var. Çünkü Homan'a her şeyi itiraf ettirmek istiyorum. Eğer siz hikâyenizi anlatırsanız, savcı da bunun aksini iddia etmeye çalışacak ve Homan'ı buraya şâhit olarak getirtmeye mecbur kalacak.»

— «Karar size âit» dedi Stephane. «Ben hastayım, siz de doktorunuz.»

— «Fazla teferruata kaçmayın. Sâdece arabaya nasıl bindiğinizi, adamın size karşı ne şekilde davrandığını, nasıl içki içtiğini ve kazânın

nasıl olduğunu anlatın. Gateview otelinde cesedi teşhis ettiğinizden de bahsedin.»

— «Homan'ı getireceklerini zannediyor musunuz?»

— «Eminim.»

— «Bu bir işinize yarayacak mı?»

— «Ümit ediyorum. Homan'la Greeley arasındaki bağın ne olduğunu, Greeley'in San Franciscoda ne yaptığını ve şayet oraya gitmediyse nerede olduğunu mutlaka öğrenmem lâzım.»

— «Neden?»

— «Çünkü muhakkak ki Greeley o arabayı çalmamıştır. Böyle işlere girecek bir adamı olduğunu sanmıyorum. Eğer arabayı kullandıysa, bu işi mutlaka Homanın müsaadesiyle yapmıştır. Homan da bunun aksini iddia ettiğine göre yalan söylüyor demektir. Kanaatimce Homan Greeley'i her hangi bir işle vazifelendirdi, fakat bunun mahiyetini açıklamaktan korkuyor.»

— «Ve bu yüzden de beni fedâ ediyor, öyle mi?»

— «Evet... Tabii aynı zamanda bir kaç bin dolar tazminat ödemekten de kurtuluyor böylece.»

— «Daha önceden kararlaştırdığımız gibi, kontak anahtarının çantamın içinde olduğunu hatırlamam gerekecek mi?»

— «Hayır. Hâdiseleri hakikate uygun bir şekilde anlatın. Hasta-hânede konuştuğunuz zaman, anahtarları hatırladığınızı ve onları çantanızda tekrar bulduğunuzu söyleyin.»

— «Ve siz de onları tetkik ettikten sonra yeniden bana verdiniz?»

— «Evet.»

— «Sinemacının küçük kardeşi Horace Homan, dün beni ziyârete geldi. Arabayı çalmadığımdan emin olduğunu söyledi. Benimle çok... çok ilgileniyormuş gibi bir hâli vardı. Hattâ ağabeyinin yatıyla bir mehtap gezintisine çıkmamızı teklif edecek kadar. Fakat sonra telefon etti ve ağabeyinin yatını kullanmamıza müsaade etmediğini bildirdi.»

— «Ondan hoşlandınız mı?»

— «İlgi çekici bir tip. Bana Hollywood'daki kulis faaliyetlerinden bahsetti. Ağabeyinin hakikaten benim kötülüğümü istemediğini ve şayet mahkûm olursam, serbest bırakılmam için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdiğini anlattı.»

— «Oldukça mânidar. Ağabeyiyle bu konuda münakaşa etmiş mi?»

— «Hayır. Homan kendiliğinden konuşmuş. Fakat kardeşi son derece hareketli bir adam. Jack Sterne'le nasıl da bir tezat teşkil ediyorlar. Şimdi...»

Hâkim Cortright, önüne konan evrakları imzâlama işini bitirmiş ve soran bakışlarını Mason'a doğru çevirmişti. Avukat müspet mânâda başını önüne eğdi.

— «Duruşmaya devam ediyoruz. Mister Mason» dedi hâkim.

Avukat, «Hâdiseyi bir kere de Stephane Claire'in anlatmasını istiyorum, muhterem Reis Bey!» diye teklifini yaptı.

Genç kız yerinden kalkarak ilerledi ve doğruyu söyleyeceğine dair yemin ettikten sonra, hikâyesini anlattı. Bu arada savcı yardımcısı da bazı sualler sordu. Bu sualler bilhassa Gateview otelindeki cesedin teşhisiyle ilgiliydi.

— «Hepsi bu kadar» dedi nihâyet Mason.

— «Sizin söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?» diye sordu hâkim, savcı yardımcısına.

— «Evet, Muhterem Reis Bey! Burada bir şâhidimiz daha var ve bir başkasını da biraz önce telefonla çağırılmış bulunuyorum. Bu sonuncusu Hollywood stüdyolarından birinde mühim bir mevki işgal etmektedir. O gelinceye kadar birinci şâhidi dinlesek.»

— «Pekalâ. Kendisini çağırın.»

— «Misis Adler Pace Greeley» dedi Hanley.

Siyah bir mâtem elbisesi giymiş olan Misis Greeley ağır adımlarla ilerledi, yemin etmek üzere siyah eldivenli elini kaldırdı ve sonra şâhitlere ayrılış olan iskemleye oturdu.

— «Suallerini, mümkün olduğu kadar kısa tutmaya çalışacağım» dedi savcı yardımcısı. «Adınız Daphné Greeley. Menecer Adler Pace Greeley'in dul eşisiniz?»

— «Evet.»

— «Geçen Cuma günü, Müfettiş Tragg sizden bir cesedi teşhis etmek üzere Gateview oteline gelmenizi istedi mi?»

Bir sessizlik oldu.

— «Evet» dedi nihâyet Misis Greeley, bir nefeste.

— «Bu ceset kocanıza mı âitti?»

— «Evet.»

— «Ve Stephane Claire de bu cesedin aynı zamanda arabayı kullanan adama ait olduğunu söylüyordu?»

— «Evet.»

— «Acınıza hürmetim büyüktür, hanımefendi, fakat bize bir kere daha, bu ayın on dokuzunda yâni Çarşamba günü olanları anlatmanız gerekiyor. O günü hatırlıyor musunuz?»

— «Evet.»

— «Bahis mevzuu tarihin sizin için bir hususiyeti var mıydı?»

— «Evet. O gün... evlenme yıldönümümüzdü.»

— «Kocanızın o gün ne işle meşgul olduğunu bize söyleyebilir misiniz?»

— «Bütün gün evde başbaşa kalmaya karar vermiştik. Adler son derece meşgul bir insandı...»

— «Yâni kocanız olan Adler Greeley'den bahsediyorsunuz?»

— «Evet.»

— «O gün neler oldu, Misis Greeley?»

— «Yazıhânesine gitmek istemiyordu. Sekreteri İrma Watkins'e o günkü randevularını iptal etmesini söylemişti. O gün evlenme yıldönümümüz diye, bütün işlerini ve sıkıntılarını unutmayı arzu ediyordu.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Biz önceden bir şey yapmayı kararlaştırdık mı, mutlaka bir aksilik çıkardı. Bu sefer de öyle oldu. Adler'in bir gün önce, yâni ayın on sekizinde San Francisco'ya gitmesi gerekiyordu. Çarşamba sabahı erkenden döneceğine dâir de bana söz vermişti. Fakat sabahleyin telefon etti ve işi çıktığı için San Franciscodan ayrılamadığını bildirdi. Sonra öğleye doğru bir kere daha telefon açtı ve akşam dört uçağına yetişmeyi ümit ettiğini söyledi.»

— «Mister Greeley San Francisco'ya gittiği zamanlar hangi elbisesini giyerdi?»

— «Hangisi olursa. Bir elbise de yedek olarak valizine koyardı ve sonra otomobile binerdi.»

— «Hangi otomobile?»

— «Kendi arabasına. Onu her zaman hava meydanında bırakırdı. Benim kendi arabam vardır çünkü.»

— «O gün nasıl giyinmişti?»

— «Kruvaze ceketi olan gri renkli bir kestüm.»

— «Pardesüsü var mıydı?»

— «Eline almıştı.»

— «Valizine bir gece elbisesi koymuş muydu? Bir smokin meselâ?»

— «Kat'i bir şey söyleyemeyeceğim. Çünkü valizini kendisi hazırlardı, fakat zannetmiyorum...»

Hâkim, «Şâhit olanları anlatsın, tahmin yürütmesin» diye kadının sözünü kesti.

— «Evden ayrıldıktan sonra, kocanızla temas kurabildiniz mi?»

— «Evet, henı de kaç defâ. Hattâ bir keresinde telefon ederek, masasının üzerinde unutmuş olduğu bâzı kâğıtları bulmanı istedi benden.»

— «Mister Greeley'i tekrar ne zaman gördünüz?»

— «Perşembe sabahı çok erken saatlerde eve döndü.

— «Biraz evvel unutmuş olduğu bâzı kâğıtları bulmanızı istediğini söylediniz?»

— «Evet.»

— «Bu isteğini nasıl bildirdi?»

- «Telefon etti.»
- «Ne zaman.»
- «Saat dörde doğru.»
- «Nereden telefon etti?»
- «San Francisco'dan.»
- «Emin misiniz?»

— «Evet. Çünkü santral inemuru San Francisco'dan arandığımı bildirdi ve sonra Adler telefona bizzat gelip San Francisco'da olduğunu söyledi. Benden çalışma masası üzerinde unutmuş olduğu bâzı kâğıtları bulmamı istiyordu. Daha sonra da verdiği numaraya telefon ederek, bahis mevzuu kâğıtların içindekileri kendisine okuyacaktım.»

— «Yaptınız mı bu işi?»

— «Evet.»

— «Sonra kocanızın verdiği numaraya telefon ettiniz, öyle mi? Nasıl yaptınız bunu?»

— «Santral memuruna numarayı söyledim ve beni görüştürmesini istedim.»

— «Numarayı hatırlıyor musunuz?»

— «Hayır. Maalesef. Küçük bir kâğıt parçasının üzerine yazmış tım... Kocam bana numarayla ilgili bir adres vermemişti... Sonra, bana söylediğinize göre...»

— «Size ne söylenmiş olduğu mühim değil» diye araya girdi hakim. «Eğer iyi anladıysam, bu telefon numarasını hatırlamıyorsunuz?»

— «Evet!»

— «Pekalâ! Devâmedin, savcı bey.»

— «O halde şehirlerarası santralını aradınız» diye tekrar suallerine başladı Hanley «ve San Franciscoya âit telefon numarasını memura vererek sizi görüştürmesini istediniz?»

— «Evet.»

— «Mister Greeley'le görüşebildiniz mi?»

— «Hem de derhal. Santral memuru, numarayı kaydettikten sonra, telefonu kapatmamamı, biraz beklememi söyledi. Saat tam beşi on yedi dakika geçiyordu. Sâdece iki buçuk dakika konuştuk. Bunu gayet iyi biliyorum, çünkü uzun mesafeye telefon ettiğim zaman, ne kadar konuştuğumu dâimâ kaydederim.»

— «Mister Greeley'le görüşmek istediğinizi söylediniz mi?»

— «Hayır. Herhangi bir telefon kabinesinden beni aranış olduğu için buna lüzum yoktu. Her zaman aynı şekilde konuşurduk çünkü.»

— «Sizle son görüşmemizden bu yana, şehirlerarası telefon konuşmalarına âit makbuzları aldınız mı?»

— «Evet.»

— «Makbuzlarda San Francisco'yla konuşmanızın tarihi ayın 19'u olarak mı gösterilmiş?»

— «Evet.»

— «O halde bahsettiğiniz numarayı bulmanız kolay olmuştur?»

— «Evet.»

— «Southern Pacific garında, Townsend ile Third Streetin birleştiği köşede bulunan umumî telefon kulübelerinden birinin numarası bu dedi Hanley Mason'a. «İsterseniz telefon rehberinden tahkik edebilirsiniz.»

Ve sonra tekrar Mrs. Greeley'e doğru döndü:

— «Size cevap veren hakikaten kocanız mıydı?»

— «Aldanmış olmama imkân yok.»

— «Ve konuşmanız akşam üstü saat beşi on yedi geçe oldu, öyle mi?»

— «Evet.»

— «Kocanız eve ne zaman döndü?»

— «Gece yarısını biraz geçmişti. Zâten telefonda da, gece saat onda bir uçak olduğunu ve ona binmek istediğini söylemişti. Ayrıca arabası da hava meydanında onu bekliyordu. Ama bütün bunları size daha önce de söyledim...»

— «Arabasını nereye park ettiğini tam olarak biliyor musunuz?» diye sordu hâkim.

— «Hayır. Ve bunu düşünmek de aklıma gelmedi hiç. Sâdece saat beşi çeyrek geçe onun San Francisco'da olduğundan eminim, çünkü onunla telefonda konuştuğumuzu...»

— «Kocanızın eve gelişini duydunuz mu?»

— «Evet... Beni uyandırdı, fakat saate bakmadım. Kaç olabilirdi acaba? Durun bakayım... Ben saat on birde yatmıştım ve o geldiği zaman uyuyordum. Zannederim saat birle iki arasında geldi.»

— «Hareketlerinde veya davranışlarında herhangi bir gariplik sezdiğiniz mi?»

— «Hayır.»

— «İçki kokuyor muydu?»

— «Hayır.»

— «Üzerinde smokin var mıydı?»

— «Hayır.»

— «Hafifçe yaralanmış mıydı?»

— «Hayır.»

Savcı yardımcısı Perry Mason'a, «Şâhidi sorguya çekebilirsiniz» dedi.

— «Kocanızın San Francisco'ya gitmesini icâbettiren işin Mister Jules Homan'la bir alâkası var mıydı?» diye sordu avukat. «Bu hususta bize inâlûmat verebilir misiniz?»

— «Maalesef. Bütün bildiğini bunun beklenmedik ve son derece mühim bir iş olduğuydu.»

— «Kocanızın sizden bulmanızı istediği kâğıtlar Mister Jules Homanı ilgilendiriyor muydu?»

— «Evet... onunla ilgili bir takım kredilerle alâkalıydı galiba. Kocam bu kâğıtlarda yazılı bâzı rakkanları kendisine okumamı istemişti.»

— «Soracaklarım bu kadar» dedi Mason.

Hanley saatine bakıyordu.

— «Muhterem Reis Bey, diğer şahidiniz de zâten...»

Tanı bu esnâda mahkeme salonunun kapısı açıldı ve bir adam seri adımla içeriye girdi.

— «İşte Mister Homan da tam zamanında geldi. Mister Homan, lûtfen şöyle buyurur musunuz?»

Sinemacının elinde tınısah derisinden bir evrak çantası vardı ve son derece sinirli ve telâşlı görünüyordu. Nefes nefese, adının Jules Carne Homan olduğunu, Beverley Hills'de oturduğunu ve sinema prodüktörlüğü yaptığını söyledi. Nihâyet gözlüklerini düzelterek, sanki çabuk olmasını ihtar edermiş gibi savcı yardımcısına bakmaya başladı.

— «Mister Homan» dedi Hanley «8 V 7243 plâka numaralı, dört kişilik Buick marka bir coupé'nin sâhibisiniz. Daha doğrusu bu ayın 19'una kadar öyleydiniz.»

— «Evet, beyefendi. Söyledikleriniz tamâmen doğru.»

— «Bu arabanın ayın on dokuzunda gece yarısı nerede bulunduğunu biliyor musunuz?»

— «Corniche yolu üzerinde bir kazâya sebebiyet vermiş.»

— «Arabayı siz mi kullanıyordunuz?»

— «Hayır, beyefendi.»

— «Kim kullanıyordu? Biliyor musunuz?»

— «Hiç bir fikrim yok.»

— «Arabanın kullanılması için doğrudan doğruya veya vasıtalı olarak sizden müsaade alınmış mıydı?»

— «Hayır.»

— «Kazâ olmadan evvel arabanızı son defâ ne zaman görmüştünüz?»

— «Arabanın çalındığı saat hakkında kat'i bir şey söyleyemiyeceğim.»

— «O halde سوالimi başka bir şekilde sorayım: Bu ayın on dokuzundan arabanızı son defâ saat kaçta gördünüz?»

— «Öğleye doğru. Ben...»

— «Nerede?»

— «Beverley Hills, Maple Grove Street'deki evimin önünde.»

— «Saatini söyleyebilir misiniz?»

— «Öğleden biraz evvel. Daha kat'i bir şey söyleyemiyeceğim.»

— «Sonra arabanızı tekrar ne zaman gördünüz?»

— «Ayın yirmisinde, sabahleyin. Gelip arabayı tanımamı istediler.»

— «Adler Greeley isminde bir meneceri tanıyor musunuz, daha doğrusu tanır mıydınız?»

— «Evet, beyefendi. Adler Pace Greeley.»

— «Kendisiyle iş mânasebetiniz var mıydı?»

— «Benim nâmına bazı anlaşmalar yapmıştı.»

— «Ayın on dokuzunda Mister Greeley'i gördünüz mü?»

— «Hayır, beyefendi.»

— «Arabanızı kullanması için ona müsaade verdiniz mi?»

— «Tabîî ki hayır!»

— «Bize biraz Maple Grove Street'teki evinizden bahseder misiniz?»

— «Terası ve yüzme havuzu olan İspanyol stilinde bir binadır. Bekârim ve umumiyetle evde çalışırım. Bu ev benim stüdyolardan uzaklaşmamı ve kafamı karıştıran bir sürü mes'eleden uzak kalmamı sağlar. Orada rahatımı ve sükûneti bulurum. Bazen de misâfir kabul ederim.»

— «Pekalâ. Ev büyük müdür?»

— «Hem evet, hem de hayır. Büyük odaları ve iyi düşünülmüş bir plânı vardır. Tabîî ki herkesin evine benzemez.»

— «Herhalde bir sürü de hizmetkâr çalıştırıyorsunuzdur?»

— «Hayır, efendim. Evin temizliğiyle uğraşan bir hizmetçim ve bir de diğer bütün işlere bakan bir şoförüm vardır. Ayrıca verdiğim kokteylleri hazırlayan ve evde intizamı sağlayan Filipinli bir uşak çalıştırıyorum. Zâten hizmetçi kadın da haftada sâdece iki kere geliyor. Misâfirlerim oduğu zamanlar da dışarıdan bir şef garson getirtiyorum.»

— «Fakat bu ayın on dokuzunda evde yalnızmışsınız galiba, değil mi?»

— «Evet, doğru.»

— «O gün neler yaptığınızı anlatır mısınız bize?»

— «Çalışıyordum ve rahatsız edilmek istemiyordum. Çalışma odama kapanmıştım. Zâten meşgul olduğum zamanlar kendimi tamâmen işine veririm. Ve bitinceye kadar da istirahati düşünmem. Yemek saatlerim de belli değildir. Yorgunluğumu ve açlığımı kuvvetli bir şekilde hissedinceye kadar aralıksız çalışırım. Nihâyet bir kaç lokma bir şeyler yedikten ve biraz da istirahat ettikten sonra tekrar işimin başı-

na dönerim. Ayrıca yazı masamın üzerinde elektrikle çalışan, otomatik bir kahve pişiricisi vardır ve çalıştığım sürece hep kahve içerim.»

— «Siz bize ayın on dokuzunda olanları anlatın, Mister Homan. O gün arabanızı Mister Greeley'in kullanmış olduğu iddia ediliyor.»

— «İmkânsız bir şey bu!»

— «Ama iddia böyle, Mister Homan. Halbuki benim ispatlamaya çalıştığım husus ise, Mister Greeley'in saat beşi çeyrek geçe San Francisco'da bulunduğu ve arabanızın da...»

— «Savcı yardımcısıyla şahit tarafından verilen bu küçük konferanslar bana pek lûzumsuz görünüyor» dedi Mason.

— «Zaman kazannmak istiyordum» diye cevap verdi Hanley.

— «İtiraz etmiyorum» diyerek gülümsedi Mason. «Sâdece duruşmanın normal çerçevesi dışına çıktığınızı hatırlatıyorum.»

— «Mister Homan» diye tekrar başladı savcı yardımcısı. «bu ayın 19'unda ne işle meşgul olduğunuzu ve arabanızın nerede bulunduğunu bize söyleyebilir misiniz?»

— «Çok mühim bir senaryo üzerinde çalışıyordum. Rahatsız edilmek de istemiyordum. Kırk sekiz saatten beri aralıksız işimle meşgul olmaktaydım.»

— «Stüdyoda mı, yoksa eviniz de mi?»

— «Her iki tarafta da. Saat akşamın altısına kadar stüdyoda çalışmış ve eve döner dönmez de yalnız kalmak için şoförümle, Filipinli uşağa izin vermiştim. Sonra çalışma odama kapanmış ve işe koyulmuşum.»

— «O gün sayfiyedeki evinize gitmediniz mi?»

— «Hayır, beyefendi. Gece yarısına doğru biraz bir şeyler yedim ve sonra sabahın dördüne kadar çalışmama devâm ettim. Nihâyet üç saat kadar uyudum, kalkıp tıraş oldum, duş yaptım, bir fincan kahve içtim ve tekrar masamın başına geçtim. Saat on bire doğru arabama binerek lokantaya gittim, on ikiye doğru oradan ayrıldım ve tekrar işimin başına döndüm.»

— «Daha sonra arabanıza ihtiyâcınız oldu mu?»

— «Bu sual bana gayet lûzumsuz görünüyor» diye atıldı Mason. «Böyle bir suâlin, işin aydınlatılması bakımından hiç bir yardımı olamaz.»

— «Niyetim arabanın ne şekilde ortadan kaybolduğunun anlaşılmasıdır sâdece» dedi Hanley.

— «Kabul ediyorum» diye kararını bildirdi hâkim. «Şâhit cevap versin.»

— «Evet, akşam saat dörde doğru onu kullanmak istedim. Çok ça-

lıymış ve âniden büyük bir yorgunluk hissetmiştim. Mulholland Drive'ı gidip, biraz hava almak istiyordum. Fakat araba meydanda yoktu.»

— «O zaman ne yaptınız?»

— «İtiraz ediyorum» dedi Mason. «Sual hem yersiz ve hem de lüzumsuz.»

— «İtiraz kabul olundu» diye mırıldandı hâkim.

— «Şâhide sual sorabilirsiniz» dedi Hanley, başıyla avukata bir işâret yaparak.

Homan ise oturduğu yerden kalkıp gitmeye hazırlandı.

— «Bir dakika» dedi hâkim.

— «Benimle işiniz hâlâ bitmedi mi?»

— «Müdafaa avukatının da size bâzı sualler sorması gerekiyor.»

— «Oh! Öyle mi?» dedi şâhit sabırsız bir tavırla ve bakışlarıyla avukata şimşekler yağdırarak.

— «Suallerim gayet açık olacaktır» diye mırıldandı Mason. «Eğer isterseniz önce işinizden bahsedelim. Sıkı bir şekilde çalışmaya koyulduğunuz zamanlar hiç rahatsız edilmek istemiyorsunuz, değil mi?»

— «Evet, hiç istemem.»

— «Telefonlara cevap verir misiniz?»

— «Hayır, hattı keserim dâimâ.»

— «Nasıl?»

— «Telefonumun alt tarafında sırf bu iş için yerleştirilmiş bir anahtar vardır.»

— «Peki, böyle zamanlarda sizin telefon ettiğiniz olur mu?»

— «Çok seyrek. Çünkü bütün dikkatimi yaratacağım eserin üzerine teksif ederim. Fakat normal insanlar bunu pek anlayamazlar» dedi Homan, gözlerini hâkime doğru kaldırarak.

— «Mister Greeley'in arabanızı kullanmasına sebep olabilecek hiç bir husus gelmiyor mu aklınıza?»

— «Asla. Mister Greeley'in arabamı almamış olduğundan da eminim.»

— «O gün işinizin arasında telefon ettiğiniz oldu mu hiç?»

— «Hayır, beyefendi. Bir kere bile etmedim.»

— «Peki, San Francisco'da oturan L.C. Spinney adındaki adamlara ne alâkanız var sizin?»

Homan şaşkın bir tavırla Mason'a bakıyordu.

— «Cevap veremeyecek misiniz?»

— «Anlamıyorum. Benim o beyle iç bir ilgim yok... Adı neydi?»

— «Spinney, L.C. Spinney.»

— «San Francisco'da oturan Mister Spinney'i tanımıyorum. Böyle bir kimseden bahsedildiğini de şimdiye kadar hiç duymadım. Ah! Beni

ziyârete geldiğiniz zaman bu ismi bir kere daha söylemişsiniz galiba, değil mi?»

— «Ona Çarşamba ve Perşembe günleri telefon etmediniz mi?»

— «Tanınmadığım bir kimseye nasıl telefon ederim?»

— «O da sizi aramadı mı?»

— «Tabîî ki, hayır.»

— «İyi düşünün, Mister Homan» dedi Mason. «Bu nokta çok mühimdir. Telefon idâresinden makbuzların kontrol edilebileceğini unutmayın.»

Homan, aklına ânîden bir fikir gelmiş sinirli insanlara mahsus bir tavırla parmaklarını çıtlattı.

— «... Bir şey mi var?» diye sordu Mason.

— «Asıl maksadınızın ne olduğunu bilmiyorum, Mister Mason» dedi Homan. «Fakat eğer Çarşamba ve Perşembe günleri evimden San Franciscoya telefon edilmiş olduğunu meydana çıkarırsanız, bana büyük bir iyilik etmiş olursunuz.»

— «Sebebinî sorabilir miyim?»

Homan hafifçe öksürerek, sandalyesinin üzerinde kıpırdandı.

— «Bunu size gizli olarak söylemeyi tercih ederim, Mister Mason.»

— «Ben de bunu bana herkesin arasında söylemenizi tercih ederim» dedi avukat gülümseyerek.

— «Ama bu hususun dâvâ ile hiç bir ilgisi yok... yâni demek istiyorum ki...»

— «Evet?»

— «Yâni bu hususun dâvâ ile herhangi bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.»

— «Bununla berâber ilgisi de olabilir mi demek istiyorsunuz? Yâni bâzı noktalar göz önünde tutulduğu takdirde?»

— «Evet.»

— «İsterseniz Muhterem hâkime söyleyin bunu. Mâlûmatın değerini kendisi takdir etsin?»

Homan dudaklarını ısırdı, alnını kırıştırdı, suratını buruşturdu ve gözlerini yere dikerek uzun bir müddet sesini çıkarmadı.

— «Şöförümün benden izinsiz olarak evden şehirler arası konuşmalar yapmış olmasından şüpheleniyorum. Bana bu hususta inandırıcı deliller bulabilerseniz hakikaten çok memnun olurum. Şoförü işten çıkardım ama, yine de benim için mühim bu.»

— «Şöförünüzün adı nedir?» diye sordu Mason.

— «Tanner Ernest A. Tanner.»

— «Şu anda o da burada mı acaba?»

Dinleyicilerin arasında bir hareket oldu. Adamın biri ayağa kalktı:

— «Evet, buradayım» dedi, nezleli bir ses. «Ve asla...»

— «Oturun yerinize» diye bağırdı hâkim. «Ne hakla karışyorsunuz?»

Homan ise hâlâ ayakta duran adama sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu. Geniş omuzlu, oldukça serseri ve isyankâr görünümlü genç bir adamdı bu. Ancak hâkimin, sert bakışlarına karşı gelecek kadar da âsî olmadığı anlaşılmaktaydı. Suratını buruşturarak, tekrar yerine oturdu.

— «Spinney'i tanımıyor musunuz?» diye yeniden sordu Mason.

— «Hayır, beyefendi. Bu ayın on sekiz ve on dokuzunda yapılan bütün şehirlerarası konuşmalar benim müsaadem dışında ve haksız olarak yapılmıştır.»

— «Telefon makbuzlarını kontrol etmez misiniz?»

— «Hayır» diye cevap verdi Homan, sabırsızlandığını açıkça belli ederek. «Bütün bu ufak tefek mes'elelere ayıracak vaktim yok benim. Sekreterime her ay açık çek veririm, o da bununla evin bütün masraflarını öder. Ancak bir keresinde tesâdüfen telefon makbuzlarının üzerinde hiç tanımadığım numaraların bulunduğunu gördüm. Evvelâ birâderimin arkadaşlarıyla konuşmuş olabileceğini düşündüm. Ve bir kaç gün önce de ona bundan bahsettim. İşte hepsi bu kadar. Hem artık bir itirâzınız yoksa, işimin başına dönmek istiyorum. Ben son derece meşgul bir insanım ve...»

— «Beyler» dedi hâkim «duruşmayı burada keseceğiz. Yarın tekrar devâm ederiz.»

— «Fakat Muhterem Reis Bey» diye bağırdı Homan, «buraya tekrar gelmem imkânsız! Zâten bugün de zorla ve isteğimin dışında...»

— «Size hemen şimdi sormak istediğini bâzı şeyler var» diye onun sözünü kesti Mason. «Şu telefon konusunda. O gün şoförünüze ve Filipinli uşağınıza izin vermiş olduğunuzu söylediniz...»

— «Evin içinde onların da birer odası vardır ve istedikleri gibi girip çıkarlar. O gün de kendilerine sâdece serbest olduklarını söyledim...»

— «Şoförün odası nerede?»

— «Garajın üstünde!»

— «Ya Filipinli uşağın?»

— «Bodrumda!»

— «Her ikisi de ana kapıdan mı girip çıkarlar?»

— «Hayır, beyefendi. Şoför, yandaki sokağa açılan bir kapıyı kullanır dâimâ. Uzak da diğer bir sokağa açılan servis kapısını. Evim tam köşede bulunmaktadır.»

— «Telefon etmek istedikleri zaman salona mı girmeleri lâzım?»

— «Hayır, beyefendi. Odalarında telefonları vardır ve ben de zâten onları bu şekilde çağırırım. Evdeki bütün telefonlar hem dahilî ve hem de haricî olarak kullanılabilecek şekilde yapılmıştır.»

— «Peki siz telefon ettiğiniz zamanlar, adamlarınız da konuşmalarınızı dinleyebilirler mi?»

— «Zannetiniyorum, Mister Mason» dedi Homan, kaşlarını çatarak. «Fakat kat'i bir şey söylemem de imkânsız. Ben tesisatçı değilim ki. Benim için ev, dinlenebileceğim, çalışabileceğim, ziyaretçi kabul edebileceğim bir yerdir. Gerisine aklım ermez. Çünkü... (Gülümsedi ve ilâve etti:) Bildiğiniz gibi, Hollywood'daki bütün evlerde böyle teşkilât vardır. Benim gibi bir prodüktörün de... neyse, beni anlıyorsunuz, değil mi?»

— «Zannederim» dedi Mason, hafifçe tebessüm ederek.

— «Bu şartlar altında yarın tekrar devâm etmemiz gerekiyor» dedi hâkim sabırsızlanarak. «Duruşmayı yarın saat 10.00'a tâlik ediyorum. Sizin de gelmeniz gerekiyor, Mister Homan.»

— «İmkânsız!» diye haykırdı sinemacı, oturduğu yerden ayağa fırlayarak. «Yapamam bunu! Çalışmalarımın sekteye uğraması binlerce doların sokağa atılması demektir. Ben...»

— «Yarın sabah saat 10'da» diye tekrarladı hâkim, dudaklarını ısırarak.

Ve sonra salondan çıktı.

Hemen arkasından da iri yarı şoför, dinleyicilerin bulunduğu kısımdan ayrılarak Homan'a doğru ilerledi ve tam onun önünde bacaklarını iki yana açıp durdu.

— «Ne demek istediniz demin? Niyetiniz beni pis bir işin içine sokmak mı?»

— «Davranışınız hiç hoşuma gitmiyor» diye kekeledi Homan.

— «Demek beyefendi memnun değiller? Halbuki ben daha henüz başladım! Söyleyin bakalım, o gün nerede...»

Fakat Homan onu dinlemeye lûzunu görmeyerek yürümeye başladı. Aynı anda da Tanner, uzun kollarını açarak, sinemacının yakasına yapıştı:

— «Bir dakika dur bakalım, maymun suratlı! Böyle kaçıp gidemezsin...»

— «İndir o pis ellerini!» diye bağırdı Homan, öfkesinden kıpkırmızı olarak.

Tam bu sırada gürültüyü duymuş olan Hanley de seri adımlarla yaklaştı.

— «Burada böyle şeyler yapılmaz, dostum! Çekilin oradan! Ne yaptığının farkında mısınız siz?»

— «Hiç olmazsa Homan farkındadır» dedi Tanner.

— «Tanner, siz misiniz?» diye sordu Hanley, gözlerini kırpmıyarak.

— «Evet.»

— «Pekâlâ. Ben de savcı yardımcısıyım. Ve bu salonda böyle hareketlerin yapılmasından da hiç hoşlanmam!»

— «Dinleyin, savcı bey, bu adamın attığı palavralardan bıktım artık. O dünyadaki her şeyin sinema olduğunu zanneder. Ve üstelik kendini de adam yerine koyar. Ben bir hiçim belki, fakat hiç olmazsa nâmusluyun ve nâmusuma dil uzatılmasından da hiç hazetmem... Şimdi de bu alçak herif ya biraz önce benim için söylediklerini geri alır, yahut da ben ona yapacağımı biliyorum...»

— «Mister Homan burada sâdece şâhit sıfatıyla bulunmaktadır» diye kuru bir tavırla şoförün sözünü kesti Hanley. «Ve mühim bir şâhittir üstelik. Bu arada bir şâhide baskı yapmakla suçlanabileceğinizin de herhalde farkında değilsiniz. Bu size çok pahalıya malolabilir, dostum.»

— «Saçma!» dedi Tanner. «Söylediğiniz gibi ben kimseye baskı yapmıyorum ki.»

— «Ona söylediklerini geri aldirtmak istiyorsunuz ya.»

— «Sâdece bu domuzun doğruyu söylemesini istiyorum, o kadar!»

— «Bütün bu hakaretlere tahammül etmek mecburiyetinde değilim» diye haykırdı Homan nihâyet, öfkesinden ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette. «Bundan daha saçma bir şey olamaz! Bu adam...»

— «Burası kavga edilecek bir yer değil» dedi Hanley. «Lütfen beni takip edin, Mister Homan. Size sormak istediğim bâzı şeyler var. Size gelince, burasını terkedin, Tanner, hem de **derhal!**»

Tanner sâbit bir şekilde savcı yardımcısına bakıyordu. Her an için kendini kaybedip, Hanley'in suratını dağıtabilirmiş intibaini uyandırmaktaydı. Fakat bu sonucusunun kararlı tavrı karşısında herhalde cesâretini kaybetmiş olacaktı ki, âniden arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu arada Hortense Zitkousky de salonun bir köşesinden gelerek elini Stephane Claire'in omuzuna koymuştu.

— «Başını dik tut bakalım!» diye mırıldandı.

Stephane gülümseyerek ona teşekkür etti.

Hortense daha sonra Mason'a doğru yaklaştı.

— «O şoför biraz evvel bana göz kırpmıyordu» diye fısıldadı avukatın kulağına. «Aklıma gelen fikir acaba iyi...»

— «Evet» dedi Mason. «Fakat şimdi buradan uzaklaşın. Sizi bizimle berâber görmesinler.»

Avukat kâğıtlarını çantasına yerleştirirken, genç kadın da sanki hiç bir şey olmamış gibi alâkasız bir tavırla oradan uzaklaştı.

Nihâyet Max Olger de, gecikmiş olan küçük bir dinleyici grubunun arasından sıyrılarak, seri adımlarla Mason'un yanına geldi ve onun elini sıktı.

— «Hârikaydınız!» dedi. «Hakikaten şâhâne bir müdafaa yaptınız. Bir sürü saçmalıklardan bahseden o Lyons adlı kızı perişan ettiniz! Çok memnunum ve size müteşekkîr olduğumu da bilhassa belirtmek istiyorum.»

— «Hakikaten hârikalar yarattınız!» diye atıldı Stephane.

— «Belki de bu isten kurtulmaya muvaffak olacağız» dedi Mason. «Misis Greeley'in söylediklerinden, kocasının pekâlâ Honan'ın hesâbına San Franciscoya gitmiş olabileceği anlaşıyor. Aynı şekilde saat beşi çeyrek geçe San Franciscoda bulunduğu halde, saat onda da Bakersfield'e gitmiş olabilir. Bu iş için sâdece bir uçağa atlaması kâfi. Aradaki mesafe 500 kilometreden fazla değil. Bu noktanın üzerinde duracağız tabî ve kim bilir, belki de işe yarar bir şeyler buluruz.»

— «Hemen bu gece gerekli delilleri elde edip, yarın daha kuvvetli bir şekilde mahkeme heyetinin karşısına çıkabilir misiniz acaba? Çok güzel bir sürpriz olurdu bu doğrusu.»

— «Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum zâten» diye cevap verdi avukat, suratını çarpıtarak.

— «Jacks nerede?» diye sordu Stephane amcasına.

— «O da duruşmayı tâkip etti ve şimdi de dışarıda bizi bekliyor. Buradan bir an evvel çıkmanın senin için daha iyi olacağını söylüyordu.»

— «İyi çocuktur» dedi Stephane, düşünceli bir tavrıyla. «Ve hep de beni düşünür. Her şeyi o kadar kolay unutuyor ki. Biraz da değişebilseydi...»

— «Altın gibi bir kalbi vardır» diye atıldı Olger. «Neyse! İhtiyacınız olduğu zaman bizi otelde bulabilirsiniz, Mister Mason.»

— «Yarın sabah saat tam onda burada bulunun» dedi Mason. gayet ciddî bir tavırla. «En ufak bir gecikme dahi size kefâlet parasını kaybettirebilir.»

Stephane bezgin bir tavırla hafifçe gülümsedi.

— «Bütün müşterilerinize böyle tembihte bulunur musunuz, Mister Mason? Yoksa kaçacağını mı sanıyorsunuz?»

— «Sâdece alışkanlık» diye cevap verdi avukat.

— «İyi intiba uyandırdım mı bari?»

— «Çok iyi.»

— «Nasıl oldu da savcılık makamı bana karşı bu kadar yumuşak başlı davrandı? Halbuki ben, bütün güçleriyle üzerime saldıracaklarını zannediyordum.»

— «Hele jürinin karşısına çıkıncaya kadar bekleyin de o zaman görürsünüz» dedi Mason. «Bu sâdece ön duruşmaydı. Fakat her şeye rağmen hâkimin üzerinde iyi bir intiba uyandırdınız.»

ONBEŞ

Kadınlara ait bekleme salonunun önünde duran Hortense Zitkousky tam koridora çıkmaya hazırlanıyordu ki, arkasından doğru hızla yaklaşan birisinin ayak seslerini duydu ve hemen sonra da Ernest Tanner'le burun buruna geldi. Şoför oldukça karanlık düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve genç kadına şöyle bir göz attıktan sonra asansörlere doğru ilerledi.

Hortense de onu tâkip etti ve aşağıya berâber indiler. Fakat anlaşılan Tanner'in onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Hattâ belki de genç kadını görmüyordu bile.

Zenin kata vardıkları zaman, şoför hemen asansörden çıkmadı. Hortense ise evvelâ çıkış kapısına kadar yürüdü, sonra tekrar geriye dönerek ânî bir hareketle elini Tanner'in omuzuna koydu. Adam şaşır-mıştı. Soğuk gözlerle, önünde dikilen ve hayattan çok zevk alıyormuşa benzeyen genç kadına bakıyordu.

— «Sakin bir delilik yapmaya kalkışmayın» diye nasihat etti Hortense. «Deymez!»

Tanner'in bakışları yumuşadı.

— «Kafasını kıracağını onun» dedi.

— «Oh hayır! Sakın ha! Kızmakta haklısınız, sizi anlıyorum, fakat yine de vazgeçin!»

— «Hayır. Suratını dağıtmadan içim rahat etmeyecek.»

Genç kadın hafif bir kahkaha attı.

— «Size bundan vazgeçin dedim. Bir avukatın yanında çalışıyorum. Onun gibi adamların neler yapabileceklerini iyi bilirim.»

— «Ama Homan...»

— «O da öyledir! Şimdiye kadar neden dışarıya çıkmadı zannediyorsunuz? Kendisini koruması için yanına mutlaka bir muhâfız alacaktır.»

— «Farketmez. O zaman ikisini berâber döverim.»

— «Ama sonra bu size zannettiğinizden çok daha pahalıya mâl olur. Haydi gelin şimdi.»

— «Peki, ya siz? Buraya neden geldiniz?» diye sordu Tanner, şüphelendiğini belli eden bir tavırla.

— «Stephane Claire diye bir kızla San Francisco'da tanışmıştım. Sonra gazetelerde kazâyı okuyunca belki de odur diye düşündüm. Ve gelip görmek istedim.»

— «O muymuş?»

Genç kadın suali duymazlıktan geldi.

— «Öğleye kadar izinliydim ve canım da hiç daktilo yazmak istemiyordu. Sonra mahkeme de oldukça ilgi çekiciydi. Haydi, gelin şimdi. Vazgeçin bu sevdâdan. Evinize gidin ve her şeyi unutun.»

— «Peki, ama bundan size ne?»

— «Ne bileyim ben» dedi genç kadın gülümseyerek. «Belki de annelik duygusudur.»

— «Annelik duygusu mu?»

Tanner, yavaş yavaş Hortense'e karşı ilgi duymaya başlıyordu.

— «... Acaba... En iyisi şimdi berâberce yemek yeriz ve ben de Homan'ı unutturum.»

— «Vay, vay... Bakıyorum çok hızlı gidiyorsunuz.»

— «Anlaştık mı?»

— «Hele bir dışarıya çıkalım da, sonra düşünürüz.»

— «Tamam işte. Beni buradan uzaklaştırmak istiyorsunuz, sonra da bırakıp gideceksiniz...»

Tam bu esnâda asansörün kapısı açıldı ve Homan yanında iki izbandut gibi adam olduğu halde dışarıya çıktı.

Hortense ise hemen yerini değiştirerek, Tanner ile asansör arasında durdu ve sesini yükselterek konuşmaya başladı:

— «... Sonra ona dedim ki: (Belki de sen bu şekilde davranmayı tercih ediyorsundur, fakat ben başka türlü düşünüyorum.) Gertie'yi tanırsınız. Üzerine varmaya pek gelmez. Çünkü...»

Gorillerden biri kapıya kadar Homan'la berâber yürüdü. Diğeri ise dudaklarında alaycı bir tebessüm olduğu halde duralayarak Tanner'e baktı. Şoför ise sanki Hortense'i itip geçecekmiş gibi bir hareket yaptı.

Fakat genç kadın birden atılarak onun yakasına yapıştı.

— «Neticede yumuşadığını hissettim. Hiç sesini çıkarmadan şöyle bir baktı bana ve...»

Sivil giyinmiş olan iri yarı polis memuru bir an tereddüt etti, sonra o da meslekdaşıyla Homanın arkasından yürüdü.

Tanner derin bir nefes aldı.

— «Bana hakikaten çok büyük yardımınız oldu» dedi. «Teşekkür ederim...»

— «Halbuki başta bir türlü anlamak istemiyordunuz. Çocuk gibi oyuna gelecektiniz. Haydi şimdi gidelim. Mâdem ki Homan'dan intikam almak istiyorsunuz, o sarışın kızın avukatına müracaat etseniz daha iyi olmaz mı?»

— «Ben böyle numaralardan hoşlanmam» diye mırıldandı Tanner.

— «O halde siz bilirsiniz.»

— «Homan yalancının biridir» dedi şoför. «Aslında hiç mühim değil. Fakat oyuna gelmeyeceğim. Eğer beni uyutacağımı zannediyorsa...»

— «Bırakın ne hâli varsa görsün. Zâten kukladan başka bir şey olmadığı anlaşılıyor.»

— «Haklısınız. O biraz servet yaptıktan sonra kendini bir şey zanneden ciğeri beş para etmez heriflerden biridir. İyi şişirilmiş bir balon. Bir iğne batırsanız, puf diye sönecek ve geriye de hiç bir şey kalmayacak.»

— «Hollywood'da oturan o tiplerden birinin yanında çalışmıştım» dedi Hortense, canlı bir tavırla. «Kendini bayağı ciddiye alırdı, zavallı. İnsanın kalıkahşalarla güleceği gelirdi! Hele çalıştığı zamanlar... Her tarafın mutlak bir sessizlik içinde olmasını ve elinin altında dâimâ muayyen sıcaklıktaki kahvesiyle, sigara kutusunun bulunmasını isterdi. Hem de sağında; solunda değil! Evin her köşesine sigara tablaları ve kibritlerin yerleştirilmiş olması şarttı. Bütün bu numaralar, insanda, sanki bir eser yaratılıyormuş intibasını uyandırırды, anıa filmi sinemada seyrettiğiniz zaman da hasta olurdunuz. Her şeye rağmen bedâva şeker ve çikolata dağıttıkları için, tahammül edip, filmi sonuna kadar seyrederdik.»

— «Aptal herif!» diye atıldı Tanner, gülerek. «Fakat yine de ona kızmamak lâzım. Herhalde Homan'ın hazırladığı senaryolar üzerinde çalışırdı.»

— «Demek Homan bu kadar boş, ha?»

— «Evet. Haydi, şimdi yemeğe gidelim. Bu arada adınızı öğrenebilir miyim?»

— «Hortanse. Arkadaşlar Horty de derler. Dâvetinizi kabul ediyorum. Fakat görünüşe göre şimdi işsiz olmalısınız. Herhalde altın mâdeniniz de yoktur, değil mi? O halde fazla masrafa girmeye lûzum yok. Pahalı olmayan, küçük bir lokanta biliyorum, oraya gideriz.»

— «Ama ben sizi iyi bir yere götürmek istiyorum. Galeta yiyecek değiliz ya...»

— «Hayır. Ben de çalışıp para kazanıyorum. Sırf lokantanın adı

var diye iki günlük kazancın yemeğe yatırılmasından nefret ederini. Hızlı gitmeye lüzum yok.»

— «Bu sefer beni kandıramıyacaksınız, küçüğüm» dedi Tanner, gayet neşeli bir tavırla. «Homan beni işten kovdu, kabul, fakat buna zerre kadar üzüldüğüm yok. Üstelik şimdi ceplerim dolu ve boşaldığı zaman da tekrar nasıl dolduracağımı gayet iyi biliyorum.»

— «Sonra söylemedi demeyin ama!»

— «Tanıam, anlaştık. Şimdi taksiye binelim.»

— «Hayır, tramvay'a.»

— «Taksiye.»

— «Kuzum siz kendinizi Rockfeller'in oğlu mu zannediyorsunuz? Yoksa Hollywood stüdyoları aleyhine çalışan beynelmilel bir casus mu?»

— «Benim için tasalanmayın, Horty. Çekinilecek bir durum yok ortada.»

— «Biraz ilerde güzel bir Çin lokantası var. Yürüyerek de gidebiliriz.»

— «Ama orada dansedilmez. Halbuki ben dansı çok severim.»

— «Ben de.»

— «O halde yola koyulalım. Taksi! Hey! Taksi!»

Araba kaldırımın kenarına yanaşarak durdu.

— «Caddeden aşağıya inelim, dostum» dedi Tanner, şöföre. «Sonra nereye gideceğimizi söylerim ben sana.»

Ve nâzik bir davranışla Hortense'in arabaya binmesine yardım etti.

— «... Oldukça karanlık bir gün geçirecektin, Horty. Moralimi düzelttiniz. Hem çok da... iyi bir kız olduğunuz anlaşılıyor. İnsan sizinle berâberken kendini çok rahat hissediyor. İsterseniz önce bir sandviç yiyip sinemaya gidelim? Sonra da eğlencemize bakarız!»

— «Yarın çalışmam lâzım ama.»

— «Merâk etmeyin. Çok geç kalmayız ve böylece siz de büroya gitmeden önce biraz uyumak fırsatını bulursunuz.»

— «Kabul!»

— «Mısır unundan yapılmış ve arasına kaz ciğeri sürülmüş sandviçlerin ve dünyânın en iyi birasının bulunduğu bir yer biliyorun.»

Hortense sırtını rahatça kanepenin arkasına yasladı.

— «Şehri iyi tanıdığınız ve zevkli bir insan olduğunuz anlaşılıyor.»

Tanner, gururu okşanan erkeklere mahsus bir tavırla gülümsedi.

— «Eğer siz de şehri tanımak istiyorsanız, bir Cumaertesi akşamı buluşmamız lâzım. Tanıam mı? Hemen bir tarih tespit edebiliriz.»

— «Durun bakalım. Fakat her şeyden evvel Homan'la bir daha

dalaşmıyacağınıza dâir bana söz vermelisiniz. Gözü morarmış bir erkekle dolaşmaktan hiç hoşlanmam çünkü.»

— «Homan beni rahat bırakırsa, iyi eder» dedi Tanner, sükûnetle. «Aksi taktirde onu bir köşeye sıkıştırırsam, değişik bir lisanla konuşmaya mecbur kalır sonra.»

— «O mu? Yanılıyorsunuz» diye mırıldandı Hortense, kendinden emin bir tavırla. «İyi şişirilmiş bir balon rüzgâra karşı da dayanıklıdır. Değişeceğini hiç zannetmiyorum.»

— «Ama siz ona neler söyleyebileceğimi bilmiyorsunuz.»

— «Bilmiyorum ama onun gibi tipleri iyi tanırım. Dedim ya, böyle birisinin yanında çalışmışım. Onlardan çekinmek lâzım.»

— «Oh! Homan hiç de tehlikeli değildir. Fakat araba mevzuunda yalan söylüyor.»

— «Nereden biliyorsunuz?» diye sordu genç kadın âniden meraklanarak.

— «Bakın.»

Tanner cebinden küçük bir not defteri çıkararak işâret parmağıyla sayfeleri çevirmeye başladı.

— «...Ah! Tamam, buldum işte. Bakın şimdi! Patron bu ayın on sekizinci günü sabahı beni çağırdı. Çok işi olduğundan rahatsız edilmek isteniyordu. Dolayısıyla bütün gün izinliydim. Sabahleyin erkenden her zamanki gibi arabayı yıkanış ve arabanın o zamana kadar yaptığı kilometreyi de not defterime yazmışım. İşte: 13.426. Kazâ olduktan sonra arabayı götürürlerken kilometre saatine yeniden baktım. Çünkü Homan onu satınak istediğini söylemiş ve içinden âlât ve edevatları almanı istemişti. Bu sefer kadran 14.158 kilometreyi gösteriyordu. Anladınız mı? Yâni ayın on sekizinin sabahıyla, on dokuzunun akşamı arasında 732 kilometre yapılmış. Bu kadarı da yeter: Homan bal gibi yalan söylüyor.»

— «İyi anlıyamadın» dedi Hortense, şaşkın bir tavırla. «Bunda anormal bir taraf yok ki. İnsan normal olarak günde 600 - 700 kilometre yapabilir.»

— «Homan yalan söylüyor, diyorum size! Böyle bir arabayla günde tabî 600-700 kilometre gidilebilir, bunun münâkaşası bile yapılamaz. Fakat Homan ayın on dokuzunda öğleye doğru arabasının hâlâ kapının önünde olduğunu iddia etti. Saat on ikiden akşamı altıya kadar şehir içinde 732 kilometre de biraz zor yapılır. Doğru değil mi?»

— «Vay canına!» diye bağırdı Hortense «Peki bunu nasıl izah ediyorsunuz, Ernest?»

— «Doğrusu... Pek iyi izah edemiyorum. Fakat inanın, küçüğüm, Homan hakikati bana söylemeye mecbur kalacaktır. Ve üstelik vereceği cevabı da daha şimdiden biliyorum.»

— «Ah! Sonra bunu bana da söylersiniz, değil mi?» diye atıldı genç kadın heyecanla. «Homan benim eski patrona o kadar benziyor ki, onu biraz sıkıntıya sokabilerseniz, zevkimden ölürüm.»

— «Tamam» dedi Tanner, kolunu Hortense'in omuzuna atarak «Ve şimdi bırakalım. Homan cehennemin dibine gitsin! Unutalım onu. Hem siz bir arabanın bizi tâkip ettiğini farkettiler mi? Etsin bakalım. Şoför bey, şu küçük lokantanın önünde inelim biz.»

Tanner taksinin ücretini ödeyip, yarım dolar da bahşiş verdikten sonra, Hortense'i oldukça enteresan bir lokantaya soktu. Sandviçlerini yediler, bu arada biralarını içtiler. Tanner devamlı bir şekilde otomatik pikaba para atıyordu. Nihâyet dansettiler. Bir saat sonra da sinemanın locasında bulunuyorlardı. Homan'ın eski şoförü, kolunu genç kadının omuzuna atarak oturmuştu.

— «Size teşekkür borçluyum» diye mırıldandı bir ara. «Eğer siz olmasaydınız. muhakkak ki başım belâya girecekti. Tabîî şu anda kavgaya etmektense burada olmayı bin kere tercih ederim.»

Sinemanın hoparlörlerinden insanı heyecanlandıran bir müzik sesi duyuldu. Ekranda aktör ve aktrislerin isimleri belirdi. Sonra sıra teknisyenlerin, kostümcülerin isimlerine geldi.

— «Anlaşılan manikürcüleri de ihmal etmemişler» dedi Tanner.

Hortense hafif bir kahkaha attı.

Tam bu esnada ekran aydınlandı ve muazzam harflerle yazılmış şu kelimeler meydana çıktı: «Jules Homan prodüksiyon takdim eder.»

— «Hay Allah kahretsin» diye bağırdı Tanner, genç kadının kolunu kavrayarak. «Gidelim buradan!»

ONALTI

Mason, elleri pantolonunun cebinde, başı önüne eğik, yazıhânesinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Büyük koltuğa gömülmüş olan Paul Drake ise sigara içmekteydi.

Tam bu esnada kapı açıldı ve içeriye Della Street girdi.

— «Siz bu saatte hâlâ yatmadınız mı, Della?» diye sordu Drake.

— «Beni akşam yemeğine dâvet edeceğinizi zannetmiştim.»

— «İyi fikir» diye cevap verdi Drake. «Bu arada herhalde ben de dâvet edilirim.»

— «Harp meydanından yeni haberler var» dedi Della Street Mason'a. «Biraz önce telefon ettiler.»

— «Kim?»

— «Hortense Zitkousky. Hakikaten çok akıllı bir şey bu kız.»

— «Bsn de aynı kanaattem. Ne olmuş?»

— «Muharebe kızıyormuş. Kendisi şimdi şoförle berâber.»

— «Bir şeyler öğrenebilmiş mi ondan?»

— «Şoförün para bakımından hiç bir sıkıntısı yokmuş. Homan tarafından işten kovulmuş olmasına rağmen bol bol para harcamaktaymış. Şimdi de sarhoşmuş. Araba da ayın on sekizinde sabahdan, kazâ oluncaya kadar 732 kilometre yapmış.»

— «Nereden biliyor?»

— «Şoför kilometreleri kaydetmiş.»

Drake hafifçe ılık çaldı.

— «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu Mason.

— «Şimdilik, öyle. Anlaşılan adamın ağzından lâf almak pek kolay olmuyor. Hortense, şoförün cebindeki paraların nereden geldiğini öğrenmeye çalışıyor ve onun Homan'ı başka bir taraftan yakalamış olduğunu zannediyor.»

— «Belki de Spinney mes'elesi böylece aydınlığa çıkar» dedi. Mason. «Ayrıca Homan doğruyu söylemiş de olabilir. Yâni Spinney'le şehirler arası telefon konuşmalarını yapan belki de hakikaten kendisi değil, şoförüdür. Hollywood'dan hiç kimseyi tanıyor musunuz, Della?»

— «Sinema muhitinden mi?»

— «Evet, tabî.»

— «Bir kaç senarist bir de menecer tanıyorum.»

— «Meneceri bir deneyin» diye nırıldandı Mason. «Homan hakkında mâlûmat edinmek istiyorum. Bilhassa başarısı konusunda. Ha, bir de aşk hayâtına âit bir şeyler öğrenmeye çalışın. Bu husus da işe yarayabilir.»

— «Bu hususta adamlarım da inâlûmat edinebilirler» dedi Drake.

— «Hayır. Hafiyeleri bu işe karıştırıp tahkikat yaptıramayız. Bana asıl lâzım olan Homan'ın bâzı kadınlara karşı gizli kalmış olan hisleri.»

— «Bahsettiğim menecer bu konuda oldukça tecrübeli ve bilgilidir.» dedi Della.

— «Kadın mı, erkek mi?»

— «Kadın. İşe sekreter olarak başlamıştı, sonradan kafasını çalıştırdı ve menecerlik yapmaya başladı.»

— «Onunla bir görüşün bakalım. Belki de bir şeyler öğrenebilirsiniz.»

— «Bu iş için ne kadar zamanım var?»

— «Bir saat.»

— «O halde onunla telefonla görüşmeyi bir deneyeyim.»

— «Yazık!» dedi Drake. «Bizini akşam yemeği suya düştü.»

— «Yemeğe gitseydik bile, çok tatsız bir kavalye olacaktınız» diye atıldı Della Street, gülerek. «Suratınızdan düşen bin parça. Homan'ın şoföründen biraz ibret alsanıza.»

— «Şimdiye kadar» dedi Drake «sâdece meslekî bakımdan bazı tasalarımı vardı. Halbuki şimdi Perry yüzünden lisansımın geri alınmasından korkuyorum. O Allahın belâsı şoför gibi dertsiz olsaydım, ben de güzel kızları yemeğe dâvet etmesini bilir, sarhoş bir denizci gibi paraları pencerelerden aşağıya fırlatırdım.»

— «Galiba bir gün onu da Hortense'in eline teslim etmemiz gerekecek» dedi Mason, Della Street'e, Drake'i işâret ederek. «Böylece o da iyileşir.»

— «Lisansımı geri alırlarsa, Hortense buna mâni olamaz ama.» Mason tekrar sekreterine doğru döndü.

— «Siz vakit kaybetmeyin, Della. Hemen şu tanıdığınız menecere telefon edin. Ona güvenebilir miyiz?»

— «Çok iyi arkadaşınıdır.»

— «O halde açık açık konuşun. Homan hakkında mâlûmata ihtiyacınız olduğunu söyleyin ona. Zâten olanlardan haberi vardır. Bütün gazeteler bunu yazıyor çünkü.»

— «Tamam, patron.»

Della yan taraftaki kendi odasına geçti. Hemen arkasından da telefonu çevirirken çıkardığı tıkrıtlar duyuldu.

— «Yarın Stephane Claire için iyi bir gün olabilir» dedi Drake. «O Lyons adındaki küçük kız hâkimin üzerinde hiç de iyi bir tesir bırakmadı çünkü. Ve Traggen da yürüttüğümüz tahkikatla yakından ilgilendiğine dâir bahse girerini. Üstelik buraya da gelip, bizden mâlûmat isteyecektir. Onunla berâber çalışmayı kabul eder misiniz, Perry?»

— «Duruma bağlı. Benim vazifem müşterimi belâdan kurtarmaktır. O da kendi işini kendi halletsin. Hem göreceksiniz, gelecek sefere kendisine verdiğim ipucu üzerinde daha fazla duracak.»

— «Hangi ipucu?»

— «Homan.»

— «Beni güldürüyorsunuz, Perry. Biraz ileriye görsenize. Homan bağlı olduğu şirketin en şiş göbeklisine gidecek ve (Bay Falanca, o avukat polisleri peşime taktı, beni devamlı bir şekilde sorguya çekiyorlar, hattâ Çarşamba akşamı ne yediğimi bile öğrenmek istiyorlar. Bu şartlar altında çalışmamı imkânsız diyecektir. Tabii şiş göbek de derhal telefona sarılıp vâliyi arayacak, vâli emniyet müdürünü azarlayacak,

müdür şefi bombardıman edecek, şef de bizim müfettişi istifâya zorlayacaktır... Bu gerçeği inkâr edebilir misiniz?»

— «Honian yalan söylüyor» dedi Mason.

— «Ama Tragg'dan kirli çamaşırlarınızı yıkamasını isteyemezsiniz ve...»

— «Tamam, patron, arkadaş yazıhanesindeymiş!» diye bağırdı. âniden odasından fırlayan Della. «Hemen gideyim mi oraya?»

— «Evet. Benim arabamı alın. Sizi bekliyorum.»

— «Burada mı?»

— «Evet. Döndüğünüz zaman yemek yeriz.»

— «Anlaştık, patron.»

— «Ya siz ne yapacaksınız, Paul?» diye sordu avukat.

— «Ben sizinle yemeğe falan gitmem. Della beni miskin bir zannediyor...»

— «Ben sâdece şaka ettim» dedi Della. «Aslında bir kaç bardak içki sizi bütün sıkıntılarınızdan kurtarır.»

— «Bunu sonra düşünürüz. Doğrusunu isterseniz, sizinle dans etmek zevkinden de kendimi mahrum etmek istemiyorum.»

— «Sahi mi? Yoksa hakikatte çeşitli yemeklerle donatılmış bir masanın zevkinden mi mahrum kalmak istemiyorsunuz? Pekalâ. Şimdi ben gidiyorum. Döndüğüm zaman, Hollywood'un bütün sırlarını öğrenmiş olacağım. Bizim menecer kıza iki bardak içki ikram edin, bütün bildiklerini ortaya döker çünkü.»

— «Dikkat edin, Perry» diye bağırdı Paul. «Sizi bar köşelerinde iflâs ettirmeye bazırlanıyor. Onu iyi tanıyın.»

— «Evet» diye cevap verdi Della, aynanın önünde saçını düzeltirken. «Ama unutmayın ki bu numarayı da sizden öğrendim. Haydi, bakalım. İki saat sonra dönmüş olurum. Eğer sarhoşsam kusura bakmazsınız artık.»

— «Kusura bakmayacağıma dâir söz veriyorum» dedi Mason.

İki adam genç kızın, binanın boş koridorlarında akisler yaparak uzaklaşan ayak seslerini dinlediler.

— «Böyle bir kıza milyonda bir rastlanır» dedi Drake.

— «On milyonda bir deyin, Paul.»

Sonra bir kaç dakika konuşmadan sigaralarını içtiler. Nihâyet koridorda tekrar ayak sesleri duyuldu. Hemen arkasından da kapıya kesik kesik üç defa vuruldu. Mason kaşlarını çattı.

— «Bahse girerim ki polistir» dedi Drake.

— «Bunu tahmin etmek için büyük bir dedektif olmaya lüzum yok» diye cevap verdi avukat, kapıyı açarken.

— «İyi geceler, dostlarım» dedi Tragg. «Görüyorum ki kuvvetler birleşmiş yine.»

— «Yine kötü haberler duyacağız muhakkak» diye mırıldandı Drake, saatine bakarak.

Tragg içeriye girip bir koltuğa oturdu.

— «Bugün şansınız pek yaver gitmedi, Mason.»

— «Şikâyetçi değilim.»

— «Derhal halletmem gereken bir cinâyet mes'elesi var.» diye mırıldandı Tragg. «Üstelik bu mes'eleyi de başınıza siz doladınız. Eğer halledersem, sırtımı okşarlar, halledemediğim taktirde ise bir yerime tekme vurup kapı dışarı ederler.»

— «Lâfı nereye getirmek istiyorsunuz? Açıkca konuşabilirsiniz.»

— «Acaba diyorum, birbirimizin kuyusunu kazacağımıza sırf değişiklik olsun diye bir kerecik olsun berâber çalışmayı denesek?»

— «Fazla bir şey bilmiyorum» dedi avukat. «Fakat müşterimin hesabını daha çabuk görmek istiyorsanız, bu cinâyeti de onun sırtına yıkabilirsiniz.»

— «Haklısınız. Bu işe biraz daha yakından bakabiliriz.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Stephane Claire'in bu cinâyeti işlemiş olabileceğine dâir bâzı deliller var elimizde.»

— «Hay Allah!» diye bağırdı Mason, yerinden doğrularak. «Polis nedense sâdece benim müşterilerime karşı bütün kuvvetiyle harekete geçiyor...»

— «Boşuna kendinizi yormayın» dedi müfettiş. «Siz beni dinleyin daha iyi.»

— «Pekalâ.»

— «Önce müşterinizden bahsedelim.

— «Yâni?»

— «Zengin amca geliyor, kefâlet parasını ödüyor ve yeğenini hastahaneden çıkarıp, Adirondack oteline yerleştiriyor. Adirondack ile Gattview arasındaki mesâfe ne kadar?»

— «Durun bakayım» dedi Mason. «Birisi yedinci caddede, diğeri... Zannederim arada dört blok var.»

— «Tamam, doğru. Yürüyerek beş dakika bile sürmez.»

— «Fazla tafsilâta lüzum yok. Çantasında suç âleti olan tabancayı mı buldunuz?»

— «Hayır. fakat başka bir şey bulduk.»

— «Hay Allah! Söylesenize nedir bu?»

— «Hastahaneden çıktığı zaman, kefâletle serbest bırakılmış olduğu için beni bir tahkikatla vazifelendirdiler. Kendisiyle konuştum.

Hikâyesini anlattı. Kontak anahtarını aldığını söyledi. Garaja gidip arabayı tetkik ettim. Doğruydı. Kontak kapatılmıştı. Tabiî sonra çantasına da baktım.»

— «Müsaadesini alarak mı?»

— «Gayet tabiî.»

— «Devâmedin!»

— «Çantasında üç anahtarın asılı olduğu bir anahtarlık buldum. Şimdi devâm etmeden önce, bunun önceden hazırlanmış bir oyun olup olmadığını öğrenmek istiyorum, Mason.»

— «Anlamadım.»

— «Tabiî önce bu anahtarların nerelere âit olduğunu araştırmayı düşündüm. Bir tânesi kontak anahtarına çok benziyordu. Her halde sual sormaya başlamadan evvel bu hususta tahkikat yapmak daha iyi olacaktı. Ve müşteriniz gece uyurken, yanınıza işinin ehli bir de anahtarıcı alarak otele gittim. Sonra oda hizmetçisi müşterinizin çantasından anahtarlığı gizlice aldı ve böylece aynı anahtarlara ben de sâhip oldum. Neticede onları arabanın üzerinde denedim. Bir tânesi kontakta uyuyordu. Fakat iki anahtar daha vardı. Ne işe yarıyorlardı bunlar? Sebebini bilmiyorum ama, Mason, bu iki anahtar sinirimi bozuyordu. Ortada bir dalaverenin döndüğünün işâretçisi gibiydiler.»

— «Devâm edin!»

— «Siz de Homan hakkında çok emin konuşuyordunuz. Bunun üzerine anahtarların sokak kapısına uyup uymadıklarını kontrol etmek için gizlice Homan'ın evine gittim.»

— «Neden gizlice?»

— «Sâdece savcıya hazırladığınız küçük sürprizler hakkında bir fikir edinebilmek için.»

— «Anahtarlar uyuyor muydu?»

— «Hayır. Kapılara uymuyordu. Fakat anahtarlardan biri Homan'ın yatına âitti.»

— «Sâhi mi?»

— «Şaşırmışa benziyorsunuz?»

— «Evet. Devâm edin!»

— «Hiç kimseye bir şey söylemedim. Sizin bombayı patlatmanızı beklemek üzere arka plânda kalmayı tercih ettim.»

— «Evet?»

— «Bu sabah duruşmada, bütün müdafaanızı, kızın daha önce ifâdesinde de bahsetmiş olduğu bu anahtarların üzerine kuracağınızı zannediyordum. Homan'a, (Mister Homan, bu anahtarlar arabanızın kontak anahtarları mıdır?) diyeceğinizi düşünüyordum. Tabiî arkasın-

dan diğer iki anahtarın ne işe yaradığını soracaktınız. Kanaatimce o da büyük bir şaşkınlığa uğrayarak bunlardan birinin gemisine âit olduğunu söyleyecek veya onları tanımadığını iddiâ edecekti. Neticede siz de kendi anahtarlarını göstermesini isteyecektiniz ve...»

— «Hay Allah! Nasıl oldu da bu aklına gelmedi» diye bağırdı Mason, birden ayağa fırlayarak. «Şimdi derhal müşterime gideceğim ve aldığım paraları iâde ederek kendisinden özür dileyeceğim.»

Tragg bütün dikkatiyle avukatı tetkik ediyordu.

— «Anahtarları ortaya çıkararak Homan'ı neden alaşağı etmediniz, Mason?»

— «Bu hususta hiç bir mâlûmatım yoktu ki! Ben tamâmen başka şeyler düşünüyordum. Bunlardan birinin kontak anahtarı olduğunu biliyordum ama...»

Mason birden susmuştu ve Tragg da hâlâ ona bakmaya devâm ediyordu.

— «Sizin başka bir plânınız vardı. Onu genişletmek istiyordunuz. Ve şimdi de benden saklıyorsunuz.»

— «Sonra?»

— «Homan'ın karşısına anahtarları çıkarmıyacağınızı anlayınca, bunun pekâlâ bir tuzak da olabileceğini düşündüm.»

— «Hiç de değildi.»

— «Yâni beni tuzığa düşürmek için bu anahtarları bilhassa siz koymadınız mı müşterinizin çantasına?»

— «Asla. O üçüncü anahtar nereninmiş peki?»

— «Henüz ben de bilmiyorum...»

— «Homan'a ait değil mi?»

— «Hayır.»

— «Peki, ya...»

— «Ya ne?» diye sordu Tragg, tereddüt eden Mason'a.

Avukat ise çalışma masasının üzerinden bir kurşun kalem alarak, onunla oynamaya başladı.

— «Bütün bunlar» dedi. «Arabasının çalındığını iddia eden Homan'ı yalancı çıkartmaya kâfi gelir.»

— «Tabiî anahtarları arabanın içinde bırakmamışsa.»

— «Bu anahtarlar onun değil» dedi Mason. «Anahtarlıkta sâdece üç anahtar var. Bunlardan biri arabanın, diğeri de yatın. Halbuki Homan'ın daha bir sürü anahtarı olması lâzım; evinin, çekmecelerinin, stüdyosunun, v.s. (Ortaya dakikalarca süren bir sessizlik çöktü. Sonra Mason, polis müfettişinin önüne gelerek, mübalâğalı bir everans yaptı.) Pekâlâ, siz kazandınız, Tragg. (Ve arkasından Drake'e doğru dönerek ilâve etti): ...Ona misis Warfield'den bahsedin, Paul.»

— «Ne kadarından?»

— «Her şeyi anlatın işte.»

— «Spinney hakkında bildiklerinizi de öğrenmek istiyorum» dedi Tragg. «Çünkü bu Spinney de beni ilgilendiriyor.»

— «Haydi, Paul. Şehirlerarası telefon makbuzlarından başlayın ve bütün bildiklerinizi anlatın!»

Drake, cebinden çıkardığı not defterinin de yardımıyla kendisinden istenileni yaptı.

— «Ve bütün bunları kendinize mi saklıyordunuz, dostlarım?» diye sordu Tragg, nihâyet Drake sustuğu zaman.

— «Ama sizi daha önce ikaz etmiştim» diye cevap verdi avukat. «Homan'a ilişmek istenmediğinize göre, bizi sorguya çekmeniz gerekiyordu. Ve biz de sorduğunuz bütün suallere cevap verdik.»

— «Bu şekilde inatlaşmaya devâm ederseniz» dedi Tragg, Drake'e, «bir gün hakikaten başınız belâya girecek.»

— «Drake benim hesâbıma çalıştığı zamanlar» diye araya girdi Mason, «sâdece benden aldığı tâlimata göre hareket eder. Bütün mes'uliyet bana âittir.»

— «Pekalâ» dedi Tragg, suratını buruşturarak. «Şimdi tekrar sadede gelelim, lûtfen! Şu cinâyet mes'elesini aydınlatmak istiyorum. Siz de Stephane Claire'in arabayı kullanmamış olduğunu ispata çalışıyorsunuz. Fakat bunda henüz muvaffak olamadınız. Yine de biraz önce bahsini ettiğimiz anahtarlık sizin en büyük kozunuz olacak. Çünkü Homan bana, her zaman arabasını dikkatle kilitlediğini ve anahtarları da yanına aldığını söylemişti. Tabîî bunu söylerken, arabasının çalınmış olduğu iddiasını kuvvetlendirmek istiyordu. Doğru olduğunu kabul edelim: Homanın kendi anahtarları vardı : şoförünün de öyle. Ancak bu taktirde sinemacının bize bir hususu daha îzâh etmesi gerekiyor : arabayı kullanan adamda gemisinin anahtarı ne arıyordu?»

Mason, elleri cebinde, başı önüne eğik, yeniden odanın içinde dolaşmaya başlamıştı.

— «Hiç bir şeyi izâh edemez» dedi. «İmkânsız. Bütün hikâyesini değiştirmesi lâzım.»

— «Ben kendi hesâbıma» diye mırıldandı müfettiş. «Müşterinizin o arabayı çalmamış olduğuna inanıyorum ve kullanmamış olduğundan da aşağı yukarı eminim. Bir an için direksiyonda Greeley'in bulunduğunu farzedelim. Stephane Claire, Homan gibi onu da tanımıyordu. Çünkü kızın San Francisco'yu hemen o sabah terkettiği muhakkak.»

— «Pekalâ, Tragg» dedi Mason, «kozlarımızı ortaya koyacağız. Araba Çarşamba sabahından Perşembe akşamına kadar 732 kilometre yapmış. Ve Homan'ın söylediklerine inanacak olursak da, araba-

nın bu kadar kilometreyi Perşembe günü saat on ikiye gece on bir arasında yapmış olması gerekiyor ki, bu da tamâmen imkânsız.»

— «Bu hususta kat'i bir şey söylenemez» diye cevap verdi Tragg. «O araba saatte 160 kilometre sür'at yapabiliyor.»

— «Araba yapar ama, yollar yapamaz.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Arabanın kaç kilometre sürat yapabileceği mühim değil. En fazla sür'at yapabileceğinizi düşündüğünüz yola çıkın ve on bir saat araba kullanın. Neticede 600 kilometreden fazla bir mesâfe gidemediğinizi göreceksiniz. Dahası var! Dünyâdüz ve ıssız bir yolda belki de bu kadar kilometre yapmak mümkündür. Fakat 300 - 400 kilometrelik bir yola çıktığınız zaman, mutlaka keskin virajlarla, tehlikeli geçitlerle, işâretlerle, sür'at tahditleriyle karşılaşır, bâzen de şehirlerin içinden geçmek mecburiyetinde kalırsınız. Hayır! Ben eminim ki, bu araba 350 kilometre kadar gittikten sonra tekrar hareket ettiği noktaya dönmüş olmalı. Zâten kazâ da Los Angeles'e 60 kilometre kala olmuştur.»

— «Söyledikleriniz oldukça ilgi çekici» dedi Tragg.

— «Paul ile berâber» diye devâm etti Mason, «arabayı kinin kullanmış olabileceği hususunda uzun uzun düşündük...»

— «Tabiî müşterinizin doğruyu söylediğini kabul ederek.»

— «Gayet tabiî. Zâten ben bütün dâvâlarımda aynı şekilde hareket ederim.»

— «Halbuki ben, ortada kat'i delil olmadıkça kimseye inanmam.»

— «Peki, farzedelim öyle olsun. Arabayı kullanan adamın saat onda Bakersfield'den hareket ettiğini veya oradan geçtiğini biliyoruz. Üzerinde de gece kıyâfeti vardı. Bir adam smokin giydiği zaman, saat akşam sekizden evvel başlamıyacak bir dâvete gidecek demektir. Hesaplarımıza göre de saat ona çeyrek kala oradan ayrılmış olması gerekiyor. Üstelik adamın Bakersfield'den sâdece geçmiş olduğunu farzederek, dâvetten daha da erken, yâni sekiz buçuk veya dokuza çeyrek kala ayrılmış olması lâzım.»

— «Fakat Greeley kazânın olduğu akşam San Francisco'daydı.»

— «Telâş etmeyin. Şimdi oraya geliyorum,» dedi Mason. «Greeley akşam saat beşi çeyrek gece San Francisco'daydı. Ve San Francisco'ya smokin getirmemişti. Yanına sâdece kruvaze ceketli gri bir takım almıştı. Halbuki aynı gece Bakersfieldde üzerinde smokin vardı. Şimdi biraz durup, bunun neyi ifâde ettiğini düşünelim.»

— «Anlamadım.»

— «Adamın San Francisco'dan Bakersfield'e kara yoluyla dört saat 45 dakikada gitmesi imkânsız.»

— «Devâm edin. Sizi tâkip ediyorum.»

— «Eğer San Franciscodayken üzerinde gri bir elbise varsa, uçağa atlayıp Bakersfield'e gitmesi, sonra smokinini giymesi ve randevusuna yetişmesi oldukça güç.»

— «Güç ama imkânsız değil. Devam edin.»

— «Bu da bizi şöyle bir sualle karşı karşıya getiriyor: Akşam saat beşte adamın üzerinde smokin var mıydı, yok muydu? Olduğu-
nu farzedelim. Zaten smokin kendisinin olamaz. Onu ya birisinden aşır-
mıştır, ya ödünç almıştır, ya kiralamıştır ve yahut da daha önceden
San Francisco'ya getirmiştir. Şimdi üzerinde durmamız gereken nokta
şu: Akşam saat beşi çeyrek geçe Southern Pacific garından telefon et-
tiği zaman üzerinde neden smokin vardı? Çünkü gece kıyâfeti giy-
mek için çok erken bir saat bu.»

— «Devâmedin!»

— «Demek ki smokini bir gün evvelden beri üzerinde taşıyordun»
diye mırıldandı Mason. «Herhalde gece iştirak ettiği toplantıdan ay-
rıldıktan sonra bir daha elbisesini değiştirmek fırsatını bulamamıştır.
Başka bir deyişle, eğer Greeley'in San Francisco'dan ayrıldıktan sonra
smokin giymeye daha doğrusu herhangi bir toplantıya gitmeye vakit
bulamayacağını farzederek, smokinini daha önceden giymiş olduğunu
kabul etmemiz gerekir.»

— «Artık başka bir şey söylemeyin» diye avukatın konuşmasını
kesti Tragg. «Bırakın da biraz düşüneyim.»

Sonra uzun bir müddet çenesini ellerinin arasına dayayarak, göz-
lerini halının üzerine dikti, hareketsiz bir şekilde durdu.

— «Mason» diye nihayet atıldı Paul Drake, aniden yerinden doğ-
rularak. «Siz detektif olmalıymışsınız. Görüşünüzde tamamen haklısı-
nız.»

— «Normal şehir kıyafeti giymiş bir adamın izini bulmak zordur»
dedi Mason, «Fakat güpegündüz smokinle dolaşan bir kimsenin izini
bulmak o kadar zor olmasa gerek.»

— «Bana bir kâğıt parçası verin, Mason» diye mırıldandı Tragg.

Sonra cebinden bir kalem çıkararak, avukatın verdiği kâğıdı dizi-
nin üzerine koyup, hızlı hızlı bir takım notlar karalamaya başladı.

— «San Franciscoda Spinney adındaki adamı arayacağız. Bütün
benzin istasyonlarından, smokin giymiş bir adamın benzin alıp alma-
dığı sorulacak. Yoldaki bütün durak yerlerinde araştırma yapılacak.
Uçak şirketlerine de müracaat edilecek. Çarşamba akşamı smokin giy-
miş bir adamın San Francisco'dan kalkan uçaklardan birine binip bin-
mediği öğrenilecek.»

— «Mâdem ki bu işe başladınız, bâri Salı gecesiyle Çarşamba sa-
bahı için de araştırma yapılsın.» dedi Mason.

Tragg başını kaldırdı.

— «Anlamadım.»

— «Yine sâdece bir faraziye ama» diye izâh etti avukat. «Üzerinde durabiliriz: Adamın Salı gecesi ve Çarşamba bütün gün smokinle dolaştığını biliyoruz. Gri renkli elbisesi ise Homan'ın evinde kalmış olmalı.»

— «Bunu da nereden çıkardınız şimdi?»

— «Greeley evinden ayrılırken, üzerinde kruvaze ceketli gri takımı varmış, Corniche yolu üzerinde ise smokinli olduğunu biliyoruz, tekrar eve döndüğü zaman ise karısının ifâdesine göre normal bir şehir kıyâfeti giyinmiş olduğu anlaşılıyor. Ayrıca kazâdan sonra arabadan çıkarken yanında bavul olmadığı da mâlûm. O halde...»

— «Bu faraziyeği pek gözüm tutmadı ama, imkânsız da değil. Merkez komişerliğine bir telefon etmeme müsaade eder misiniz?»

— «Della Street'in odasından rahatça konuşabilirsiniz?»

— «Derhal harekete geçmek istiyorum» diye mırıldandı Tragg.

— «Yine de hiç bir zaman bizim istediğimiz kadar çabuk olamayacaksınız.»

Mason ve Drake sigaralarını içerek, müfettişin oraya buraya verdiği emirleri dinlediler.

— «Gidip biraz bir şeyler yesek, nasıl olur?» diye teklifte bulundu Tragg, işini bitirdikten sonra.

— «Biz Della Street'i bekliyoruz» dedi Mason. «Homan hakkında mâlûmat edinmek için Hollywood'a gitti.»

— «Not bırakırsınız.»

— «Burada kalmayı tercih ederim. Telefonla konuşmak isteyebilir.»

— «Nasıl olsa raporları vermek için bir saatten önce beni arayamazlar ve bu fırsattan istifâde etmek istiyorum. İlerde çok sıkı çalışmak mecburiyetinde kalacağız.»

— «Siz ikiniz gidin, öyleyse» diye mırıldandı Mason. «Ben kalacağım.»

— «Oh! Zâten niyetim sâdece sosisli bir sandviç yemek ve...»

Tam bu esnada telefon çaldı ve Mason âhizeyi kaldırdı.

— «Alo?»

Hattın öbür ucundan bir kadın sesi duyuldu:

— «Sizi yazıhânenizde bulduğum için çok memnunum. Mister Mason. Derhal sizi görmem lâzım.»

— «Kimsiniz?»

— «Misis Greeley.»

— «Mühim bir şey mi oldu?» diye sordu Mason. «Hayır! Bir dakika, lûtfen, Ayrılmayın.»

Ve eliyle âhizeyi kapatarak, Tragg'a doğru döndü :

— «Misis Greeley'miş. Benimle konuşmak istiyor ve üstelik çok da sinirli olduğu anlaşılıyor. Siz de öbür telefona geçip dinleyin. Hiç belli olmaz...»

— «Hangi telefondan dinleyeyim ?»

— «Della Streetin odasındakini açın ve soldaki düğmeye basın.»

— «Ben gösteririm» dedi Drake.

Mason bir müddet Tragg'ın yerini almasını bekledikten sonra, konuşmaya başladı :

— «Alo, misis Greeley ?»

— «Biraz önce duyduğum tıkırtı neydi?... Bizi dinliyorlar mı?»

— «Hayır, sâdece ben telefonu değiştirdim. Odamda bir sürü insan vardı çünkü. Ne oldu?»

— «Mister Mason, zannedersenem... Yâni, bilmiyorum, eğer... Size bir şey sormak istiyordum.»

— «Evet ?»

— «Kendimi suçlu hissediyorum. O genç kıza karşı haksızlık ettim.»

— «Nasıl ?»

— «Ben... Anlamaya çalışın, lûtfen. Kocamla birbirimize çok bağıydık. Kendimi... Kendimi çok yalnız, terkedilmiş hissediyordum... Bu akşam, artık harekete geçmem lâzım geldiğini düşündüm ve onun odasındaki çekmeceleri boşaltmaya koyuldum. Çünkü eşyâlarını görmeye artık tahammül edemiyordum...»

— «Evet, devâmedin» dedi Mason.

— «Ben... Kocamın gömleklerinden birinin önünde uzun bir ruj lekesi var ve bir de dudak izi. Ben...»

— «Şu anda neredesiniz ?»

— «Evde.»

— «Gömleği ne zaman buldunuz ?»

— «Sâdece bir kaç dakika evvel. Çamaşır sepetinde. Kocamın o arabayı kullanmış olduğuna hâlâ inanmıyorum, fakat yine de... Beni anlıyorsunuz, değil mi, Mister Mason ? Her şeyden evvel dürüst olmak lâzım. Göz göre göre kızın mahvolmasına müsaade edemem. Hiç vakit kaybetmeden sizi durumdan haberdar etmek istedim.»

— «Gömleği görmem lâzım, Misis Greeley» dedi Mason. «Hem de derhal. Size gelmem mümkün mü ?»

— «Yarına kadar bekleyemez misiniz ?»

— «Hayır. Onu hemen görmek istiyorum; aynı bulduğunuz şekilde.»

— «Pekalâ... O halde şöyle yapalım, Mister Mason; Ben yarınha-
nenize geleyim ve onu size getireyim.»

— «Mükemmel. Yalnız bir ricâm daha var. Acaba kocanızın smokinini de berâber getirebilir misiniz?»

— «Zâten ben de size ondan bahsedecektim. Yarım saat kadar sonra oraya gelirim. Siz yazıhânede olacaksınız, değil mi?»

— «Evet, evet.»

— «Çünkü boşu boşuna oraya kadar...»

— «Sizi burada bekliyorum.»

— «Pekalâ, Mister Mason.»

Kadın telefonu kapattı.

Mason da ahizeyi yerine koyduktan sonra, Della Street'in odasına, Traggin yanına gitti.

— «Ne dersiniz bu işe?»

— «Sizin mes'ele halloldu demektir» diye mırıldandı müfettiş. «Misis Greeley'i şahit olarak duruşmaya çağırırsınız ve müşteriniz de beraat eder.»

— «Evet, durumumuz düzeldi sayılır. Ya siz? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

— «Hiç de iyi değil.»

— «Neden?»

— «Çünkü Greeleyin Homan'ın arabasını çalmış olabileceğini zan etmiyorum. Eğer onu kullandıysa, bu mutlaka sâhibinin müsaadesiyle olmuştur. Ve bu da benim Homan'la kapışacağımı gösterir. Böyle bir şeye kalkışmanın bana nelere malolacağını da bilirsiniz.»

— «Ama elinizde oldukça kuvvetli deliller...»

— «Mes'ele o değil, Mason. Ah! Bana bir yardımcı olsanız! Benim tarafımı tutup da...»

— «Zâten polisin başı sıkıştı mı, hemen ortaklık teklif eder» dedi Mason.

— «Saçma! Anahtarlar hakkında size ben bilgi verdim, unutmayın.»

— «Doğru. Söyleyin bakalım şimdi ne istiyorsunuz?»

— «Yarın Homan'ı duruşmaya çağırtın. Önce gömlekten bahsetmeyerek onu iyice sıkıştırın. Bütün müdafaanızı anahtarların üzerine kurun. Herhangi bir yalanını yakalamaya çalışın; yakaladığınız zaman da saldırın.»

— «Mâkul bir teklif» dedi Mason. «Fakat önce düşünmem lâzım.»

— «İstedığınız kadar düşünün, dostum. Ben de fırsattan istifâde, gidip sandviçimi yiyeyim. Siz de geliyor musunuz, Drake?»

— «Bâzen hakikaten sevimli bir insan oluyorsunuz» dedi Drake, «fakat yine de sizinle dansedemem.»

— «O da ne demek?»

— «Della Street döndüğü zaman yemeğe beraber çıkacağız ve üstelik parayı da Mason ödeyecek.»

— «Bu durumda haklısınız tabii.»

— «O kadar emin olmayın, Paul» diye araya girdi Mason. «Bu gidişle epey zorlu ve sıkışık bir gece geçireceğimiz anlaşılıyor. Belki biz de bir iki sosisle yetinmek mecburiyetinde kalırız.»

— «Öyle de olsa beklemeyi tercih ederim, Perry.»

Tragg şapkasını alarak kapıya doğru yürüdü.

— «Eh! O halde ben gidiyorum. Sizi fazla rahatsız etmek istemem, Mason, fakat biraz önce bahsettiğim yardımı yaparsanız çok iyi olur. Yâni ilerdeki münâsebetlerimiz bakımından demek istiyorum...»

— «Eğer müşterimin menfaatleri bakımından bir zarar görmezsem, söylediğinizi yapacağım» dedi Mason.

— «Müşterinizin menfaatlerini bir yana bırakın şimdi. O tamâmen paçasını kurtardı sayılır. Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki, Misis Greeley'i savcıya gönderdiğiniz anda dâvâ kendiliğinden düşer.»

, «Düşüneceğim, Tragg. Bu hususu çeşitli bakımlardan gözden geçirmek lâzım.»

— «Pekalâ. Ben yirmi dakika sonra tekrar gelirim.»

Ve kapı Tragg'ın arkasından kapanır kapanmaz, Paul Drake Mason'u sıkıştırmaya başladı.

— «Bu fırsattan neden faydalanmak istemiyorsunuz, Perry?»

— «Sâdece ağırdan alıyorum. Traggın, canının istediği zaman benden bir kukla gibi faydalanabileceğini zannetmesi işime gelmez çünkü.»

— «Her şeye rağmen Stephane Claire, bu işten hakikaten paçasını kurtarmışa benziyor.»

— «Doğrusunu isterseniz, Paul, başka birisi söylese de söylemese de ben zâten Homan'ın canına okuyacaktım. Zengin bir insanın kendisini pis bir hikâyeden kurtarmak için zavallı bir kızı süründürmek istemesi dünyâda en çok nefret ettiğim şeydir.»

— «Neden bu şekilde davrandı acaba? Kendini mes'uliyetten kurtarmak için mi? Yoksa bir kaç bin doları ödemek istemediği için mi? Aslında onun gibi bir adamın böyle...»

— «Onun gibi adamlar parayı sokağa atarlar» diye dedektifin sözünü kesti Mason. «Şampanya için veya bir sürü ne idüğü belirsiz kişiyi Tiajuana gibi, Springs gibi yerlerdeki partilere götürmek için paraları vardır dâimâ. Fakat menfaatlerinin olmadığı bir yere para ödemeleri gerekti mi, hiç birini ortalıkta göremezsiniz! Ne kadar mide bulandırıcı bir şey bu...»

Tam bu esnada telefon çaldı.

- «Horty olmalı» dedi Mason «Alo?»
Hortense'in sesi telâşlı ve kısık çıkıyordu.
- «Mister Mason?»
- «Evet.»
- «Ben Horty. Vaktiniz var mı?»
- «Gayet tabîî.»
- «Şey... Buraya gelebilir misiniz? Hemen? Bir şey oldu... Fakat telefonda söyleyemem.»
- «İmkânsız» dedi Mason. «Mühim bir ziyaretçi bekliyorum.»
- «Yalvarırım! Gelmeye çalışın.»
- «Neredesiniz?»
- «Adirondack otelinde. Oda numarası 528. Eğer çabuk gelebilirseniz. mes'eleyi halledebiliriz belki.»
- «Yazıhânenen ayrılmam imkânsız. Ne olduğunu söyleyemez misiniz?»
- «Hayır. Derhal buraya gelmeniz lâzım.»
- «Peki öyleyse, beni otelin holünde bekleyin.»
- «Hayır. Odada bekliyorum. Böylesi daha iyi.»
- «Tamam. Biraz sonra oradayım.»
- Mason sert bir hareketle âhîzeyi yerine koydu
- «Kimdi?» diye sordu Drake.
- «Hortense. Birşeyler olmuş. Zâten ondan başka kimse şu anda beni yerimden kıpırdatamazdı ama bu genç kadın son derece işini bilen bir insanmış intibainı uyandırıyor bende. Haklı değil miyim?»
- Drake başını eyerek doğruladı.
- Bu arada Mason vestiyere doğru atılmış, pardesüsünü ve şapkasını giymişti.
- «Paul, yazıhâne size emânet. Misis Greeley gelmeden önce ben dönmüş olurum. Fakat Tragg biraz sonra gelebilir. Teklifini kabul etmeden önce Stephane Claire'le görüşmeye gittiğimi söylersin. Bunun sâdece meslekî bir formalite olduğunu da izah etmeyi unutmayın.»
- «İsterseniz önce Stephane Claire'e telefon ettiğinizi, fakat kıza durumu bir türlü anlatamayınca, oraya kadar gitmeye karar verdiğinizi söyliyeyim Tragg'a.»
- «Pekalâ: Elinizden geleni yapın. Yalnız çok konuşmayın. Ve tabîî görünmeye gayret edin, olur mu? Ben gidiyorum!»
- Mason dışarıya çıkar çıkmaz yoldan geçen bir taksiye atladı.
- «Adirondack oteline. Son sür'at.»
- «Beş dakika sonra oradayız» dedi şoför.
- «Dört dakikayı geçmesin. Eğer size zaman kazandıracaksa, otelin karşısındaki kaldırıma da yanaşabilirsiniz.»

Araba, korkunç bir sür'atle ileriye doğru atıldı. Mason ise arkasına yaslanmadı. Bir eliyle kapının tokmağına tutunarak trafiğin durumunu gözlemeye başladı.

Araba kaldırımın kenarına yanaşıp durduğu zaman, hafifçe yağmur çiseliyordu.

— «Eğer karşıya geçmek sizi yormayacaksa. biraz zaman kazanmış olursunuz, beyefendi. Çünkü otelin önüne yanaşmam için tâ ileriden dönmem gerekiyor...»

Fakat Mason arabadan inmişti bile.

— «Sizi bekleyeyim mi?»

— «Evet.»

— «Otelin kapısında olacağım.»

Avukat yağmurdan ıslanmış caddeyi koşarak geçti. Son sür'atle otelin kapısından içeri girdi ve asansörlerin bulunduğu yere doğru atıldı.

— «Beşinci kat, lütfen.»

Yukarı çıkarlarken asansörcünün yüzündeki ifâdeden, bu telâşlı adamın bir müşteri mi, yoksa bir ziyâretçi mi olduğunu kendi kendine sorduğu açıkça anlaşılıyordu. Beşinci kata vardıkları zaman, Mason hiç tereddüt etmeden koridorun sağına saptı. Ve asansörün kapıları, aşağıya inmek üzere kapanınca da oda numaralarına bakmaya başladı. Yanlış istikamette yürümüştü. Tekrar geriye dönerek 528 numarayı buldu ve kapıyı tıklattı.

— «Kim o?» dedi bir kadın sesi.

— «Mason.»

Kapı açıldı.

— «Girin» dedi Hortense Zitkousky.

Genç kadının makyajı, yüzünün solukluğunu saklayamıyordu ve dudaklarının kırmızı boyası da bu soluklukla tam bir tezat teşkil etmekteydi.

— «Ne var?»

Horty cevap vermeden banyo odasına doğru yürüdü, elini kapının tokmağına koydu, fakat sonradan vazgeçerek geriye çekildi.

— «Kapıyı siz açın» dedi.

Mason ise sabırsız bir tavırla kapıyı itti ve ânîden donakaldı.

Yerde delik deşik olmuş bir yastık vardı ve deliklerden çıkan kuş tüyleri banyonun hemen her tarafına dağılmış, bu arada başı küvetin kenarından aşağıya doğru sarkmış olan cesedin de üzerini hemen hemen kaplamıştı. Adamın ensesinde iki kırmızı leke vardı ve kan damla damla banyo küvetine akıyordu. Odanın içine keskin bir pudra kokusu hâkimdi ve ayrıca yerde küçük kalibreli tabancaya ait bir mermi çekirdeği altın gibi pırıl pırıl parlamaktaydı.

— «Görüyorsunuz ya! Bunu size söyleyenezdim... Telefonda, Ah! Biraz daha burada durursam bayılacağımı hissediyorum.»

— «Kendinize gelin» dedi Mason, kuru ve otoriter bir sesle.

Sonra yarayı tetkik etmek için eğildi. Derinin üzerinde küçük siyah lekeler göze çarpıyordu. Yastıkta da yanık izleri vardı. Mason adamın nabzını tuttu.

— «Derhal öldü» dedi Hortense.

Homan'ın şoförü Ernest Tanner'di bu.

— «Nasıl oldu bu iş?» diye sordu avukat.

— «Evvelâ buradan gidelim... Hay Allah!... Her şey yolundaydı işte. İyi bir adam olduğu anlaşılıyordu. Ve bildiği çok şey vardı. Homan'dan nefret ediyordu. Neticede bana kur yapmaya başlamıştı.»

— «Evet?»

— «Elimden ne gelirdi başka? Adamı sarhoş ettikten sonra sokanın ortasında bırakamazdım ya? Olacak iş değildi bu.»

— «Çabuk olun» dedi Mason. «Miihim olan kısımları anlatın. Onu kim öldürdü?»

— «Bunu ben de bilmek isterdim.»

— «Çabuk konuşun, tafsilâta lüzum yok.»

— «Her şey yolunda gidiyordu. Onu biraz sarhoş etmek istemiş-tim, fakat herhalde ipin ucunu kaçırmış olacağım. Başlangıçta hiç bir şey söylemek istemiyordu. Fakat onu tahrik ettim ikna ettim ve...»

— «Stephane ile gidip konuşması için onu kandırmaya mı çalışı-yordunuz?»

— «Hayır. Amcasına gitmesini istiyordum. Erkek erkeğe daha iyi konuşacaklarını düşünüyor...»

— «Anlıyorum. Sonra?»

— «Neticede Adirondack'ın barına geldik. Ve ancak o zaman ipin ucunu kaçırmış olduğumu anladım. Haddinden fazla içmişti. Ko-nuşuyordu... Ne yapacağımı bilmiyordum. Böyle zamanlarda çabuk karar vermek gerekiyor. Ona hemen döneceğimi söyleyerek, dışarıya çıktım ve Stephane'a telefon ettim. Kimse cevap vermedi. Amcası da odasında değildi. Tanner'in elimden kaçmasını istemiyordum. Nihâyet kararımı vererek, onu Olger amcanın odasına çıkardım.»

— «Nasıl yaptınız bu işi?»

— «Zor olmadı. Müracaata giderek 528 numaralı odanın anah-tarını istedim. Memur bir müşterisiyle konuşmaya dalmıştı ve anah-tarı verirken bana bakmadı bile. Sonra Tanneri bardan alarak yukarı-ya çıkardım. Tabîî midesi bulanıyordu ve odaya girer girmez kendini doğru banyoya attı. Ben de fırsattan istifâde etmeyi ve sizi telefonla

arayarak durumu anlatmayı düşündüm. Henı böylece belki Olger amcanın da nerede olduğunu sizden öğrenebilecektim.»

— «Sonra ?»

— «Otel odalarını bilirsiniz. Duvarlar inceciktir, bütün konuşulanlar yandaki odadan rahatça duyulur. Üstelik telefon da gördüğünüz gibi banyonun hemeı yanında. Ernest'in o anda midesini temizlemekten başka bir şey düşünemiyeceği aklıma geldi. Hattâ ben de biraz sarhoştum. Çok içmiştik. Sonra otelin holünde telefon kabinelerinin bulunduğunu hatırladım. Derhal aşağıya inerek size telefon ettim, fakat hep meşgul çıkıyordu. Orada daha fazla kalamazdım. Ernest'in kaçmadığından emin olmak için tekrar yukarıya çıktım. Koridordayken de odanın kapısının aralık olduğunu farkettim...»

— «Duşarı çıktığınız zaman onu kapatmış mıydınız ?»

— «Evet ama kilitlememiştim.»

— «Devam edin.»

— «Fakat hepsi bu kadar işte. Bayo odasından hiç ses gelmediğini görünce onun herhalde sızmış olacağını düşündüm. Bir kaç kere seslendim. Cevap alamayınca da kapıyı açtım.»

— «Sonra bana nereden telefon ettiniz ?»

— «Bu odadan. O zamandan beri de korkudan ölerек bekliyorum. Ah! Bu hikâye...»

— «Bir dakika. Stephane yalnız çıkmamıştır herhalde, değil mi ?»

— «Zannetmiyorum.»

— «Acaba amcasıyla beraber mi, yoksa o eski nişanlısı...»

— «Hayır. Onunla berâber olamaz. Muhakkak amcasıyla çıkmıştır. Çünkü o genç adam şimdi otelin barında bir köşeye oturmuş, efkâr dağıtmakla meşgul. Herhalde şu anda ağlıyordur da...»

— «Otelde olduğunu nereden biliyorsunuz ?»

— «Tannerle yukarı çıkarken gördüm onu.»

— «O da sizi gördü mü ?»

— «Zannetmiyorum. Hiç öyle gördüğünü belli edecek bir hareket yapmadı. Zavallının biri...»

— «Odası nerede ?»

— «Bu katta, sağ tarafta, uzak değil. Burası Olger amcanın odası ve...»

— «Bu odada eldivensiz olarak nerelere dokundunuz ?»

— «Hiç bir yere. Hem eldivenlerimi de hiç çıkarmadım.»

— «Pekalâ. Şimdi çabuk uzaklaşın buradan.»

— «Ne dediniz ?»

— «Buradan çabuk uzaklaşın! dedim. Stephane'la amcası nasıl olursa cinâyet sırasında burada bulunmadıklarını ispat edeceklerdir. Mü-

racaat memuru ise anahtarı size verdiğini hatırlamaz. Eğer bu hikâyeyi polise anlatmaya kalkarsanız mahvolursunuz! Stephane'ın iyi bir arkadaşısınız. Bu adam da şahitlik yapabilecek kadar bilgiye sahip bir insandı. Ona yaklaştınız ve adamı sarhoş ettiniz. Sonra Tanner, Stephane'nın banyo odasında, kafasında bir kurşun deliği olduğu halde bulunuyor ve üstelik siz de onu buraya getirdiğinizi itiraf ediyorsunuz... Katil hakikaten iyi çalışmış. Fakat serbest kaldığım taktirde onu mutlaka yakalarım. Aksi taktirde, yâni polise gidip de her şeyi anlatırsanız, artık hiç bir şey yapamayız. Hiç kimse yapamaz. Sizi, beni ve Stephane'ı derhal nezârete alırlar. Ve katil izini kaybettirmek için bol bol vakit bulur... Yalnız bir şey öğrenmek istiyorum.»

— «Ne?»

— «Bana bakın!»

Genç kadın güzel gözlerini Mason'un gözlerine dikti.

— «Onu siz öldürmediniz, değil mi?»

— «Aman Allahım, tabî ki hayır!»

— «Pekalâ, size inanıyorum. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuzdur herhalde? Elimdeki delilleri kullanabilmek için başka çârem yok. Fakat bir de bu konuştuklarımız, yâni size nasihat verdiğim duyulursa... Artık kendimi kurtaramam.»

— «Bana güvenebilirsiniz, Mister Mason.»

— «Size güvenebileceğimi biliyorum. Haydi, şimdi gidelim.»

— «Anahtarı ne yapacağız?»

— «Geçerken müracaata bırakırsınız. Nasıl olsa eldiveniniz var. Anahtarı rahatça tutabilirsiniz. Kapıyı da kitleyin. Böyle büyük otellerde yalnız bir kadın dâimâ dikkati çeker, fakat yanında birisi olduğu zaman kimse dönüp bakmaz bile. Asansörcü belki de sizin yukarıya çıktığınızı hatırlıyacaktır. Ancak hangi kat olduğunu unuttururuz şimdi ona. Merdivenlerden üçüncü kata inelim ve asansöre oradan bine lim. Böylece sizi daha evvel oraya çıkarmış olduğunu zanneder. Hazır mısınız? Haydi, gelin.»

Mason genç kadını dışarıya çıkardı, sonra onun kapıyı kilitleyişini seyretti. Hortense titriyordu.

— «Biraz çabuk olun» dedi alçak sesle. «Tamam, Horty. Hem Allahaşkınıza kendinizi biraz toparlayın! Merdiven bu tarafta.»

İssız koridoru geçerek, üçüncü kata indiler. Hortense avukatın koluna girmişti.

Asansörcü, Masonu beşinci kata çıkarmış olan çocuktur. Onlara şöyle bir göz attıktan sonra kapıyı kapayarak düğmeye bastı.

— «Yine koluma girin» dedi Mason, asansörden çıkarlarken. «Müracaat memurunun suratına bakmayın. Bir şey sormak istediğinizi

zannedebilir. Anahtarı masanın üzerine yavaşça bırakın. Hazır mısınız? Haydi bakalım.»

— Ya şimdi?»

— «Bir taksi tutmuştum. Şoför kapıda beni bekliyor. Fakat bizi beraber görmesini istemiyorum. Benim arkamdan dışarıya çıkın ve cadenin köşesine kadar yürüyün. Sonra bir tramvaya binin. İki - üç durak sonra inerek bu sefer bir taksiye binin ve evinize gidin.»

— «Neden eve kadar tramvayla gitmeyeyim?»

— «Çünkü çabuk gitmenizi istiyorum. Anlıyor musunuz? Tanner size sarkıntılık etti, üzerinize saldırdı. Ve siz de arkanızdan tâkip etmemesi için bir taksiye atladınız. Hattâ en iyisi, barların önünde duran taksilerden birine binin. Arabaya doğru nefes nefese koşun ve hemen şoföre adresinizi verin. Tamam mı?»

— «Evet.»

— «Paranız var mı?»

— «Biraz.»

— «Siz şunu da alın yanınıza. Sonra yine veririm. Ve soğukkanlılığınızı sakın kaybetmeyin. Eve vardığınız zaman kendinize koyu bir kahve pişirin. Asla içki içmeyin.»

Genç kadın avukatın elini sıktı.

— «Hârika bir adamsınız» diye mırıldandı heyecanla.

— «Katili yakalayabilmemiz için başka çâremiz yok» diye devam etti Mason. «Ve tabî Stephane'ı kurtarabilmemiz için de. Greeley'in öldürülmesi zâten oldukça işleri karıştırmıştı, fakat bu seferki hemde Stephane'ın kaldığı odada... Muvaffak olamazsak hepimizi içeri tıklarlar. Haydi, şimdi başınızı dik tutun ve bir daha da yolumun üzerine çıkmayın!»

— «Söz veriyorum.»

Sonra Mason hiç telâş etmeden dışarıya çıktı. Kapıcı şemsiyesini açarak onu bekleyen taksiye kadar götürdü.

— «Beni tekrar aldığınız yere bırakın» dedi avukat şoföre.

Nihâyet arkasına yaslanarak bir sigara yaktı ve taksinin canından dışarısını seyretmeye koyuldu.

ONYEDİ

, Avukat Drake Dedektif Ajansının kapısını açtığı zaman, Drake, ayaklarını çalışma masasının üzerine dayamış, bir akşam gazetesinin spor sahifesini okuyordu.

— «İşinizi çabuk bitirdiniz» dedi gözlerini kaldırarak.

— «Tragg nerede?»

— «Henüz görünmedi.»

Mason saatine baktı.

— «Yarını saat geçmiş.»

— «Evet, neredeyse gelir artık. Hortense neden aramış sizi?»

Mason, pardesüsünü ve şapkasını portmantoya asarken «O kadının hiç bu kadar telâşlı ve heyecanlı olduğunu sanmazdını» diye cevap verdi.

— «Ne olmuş?»

— «Şoför biraz sarkıntılık etmiş, Horty de bir taksiye atlayarak kaçmış. Şimdi de adamı kendine düşman etti diye korkuyor. Bütün endişesi şimdi şoförün bizim lehimizde şahitlik yapmaktan vazgeçmiş olması.»

— «Siz ne yaptınız?»

— «Ona kahve getirttim ve üzülmemesini söyledim: Biz Tanner'i konuşturmanın yolunu buluruz, dedim. Ve oldukça sert bir tavırla da bir daha böyle gece vakti beni çağırmaniasını tembih ettim. Hakikaten onun daha kuvvetli bir kadın olduğunu zannediyordum. Misis Gre-eley'den hiç ses çıktı mı?»

— «Hayır.»

— «Şimdiye kadar gelmiş olması lâzımdı...

Drake birden, «Bütün bunlar bana çok şüpheli görünüyor» dedi.

— «Neymiş şüpheli görünen?»

— «Şu küçük Zitkousky'nin hikâyesi.»

— «O halde hikâyeyi değiştirmem gerekiyor» diye cevap verdi Mason, yüzünü buruşturarak. «Anlattıklarım arasında en çok şüpheni çeken nedir?»

— «Hortense'ia biraz sıkıştırıldı diye ağlamaya başlaması ve sizi yardıma çağırması. Çünkü hiç de öyle...»

— «Pekalâ. Bütün hikâyeyi değiştiririz. Ayrıca dikkatimi çektiğin için de teşekkür ederim.»

Drake, gözleri yarı kapalı. «İşin doğrusu neymiş?» diye mırıldandı.

— «Tragg'ın uyanmaması lâzım!»

— «Bu da ne demek şimdi Dikkat, Perry. Birisi geliyor. Bir kadın galiba.»

Mason koridora açılan kapıya doğru yaklaştı.

— «En iyisi ben buradan hiç ayrılmanış olayım, Paul. Böylece Hortense'in şoför arkadaşını neden bırakmış olduğunu Tragg'a izah etmek mecburiyetinde kalmayız.»

Sonra kapıyı açtı. Misis Greeley, elinde bir valiz olduğu halde eşikte duruyordu.

Avukat, valizi kadının elinden alarak, «Buyurun» dedi. «Kendinize bir yer seçip oturun, Misis Greeley. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm!»

— «Hiç mühim değil. Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, bu gece dışarı çıkmayı hiç de düşünmüyordum, ama şimdi bana çok kasvetli gelen o evde oturmaktansa, böylesi daha iyi, Mister Mason! San ki bütün odalar bomboşmuş gibi öyle sıkılıyorum ki şu sıralarda!»

— «Sizi anlıyorum.»

— «İnsanın bütün hayâtı boyunca kazandıklarını bir anda kaybedebileceğini tahmin etmek zor oluyor» diye ilâve etti kadın, hafifçe gülümseyerek. «Bir hafta önce kocamın geceleri çok çalışmasından şikâyet ediyordum, halbuki şimdi... bugün... Ne yazık! Bu karanlık düşüncelerden kurtulmak için kendine mutlaka bir meşguliyet bulmam lâzım. Ölüm korkunç bir sonmuş, Mister Mason: Şimdiye kadar hiç de böyle düşünmemiştim. Bâzen içimden bir şeylerin koptuğunu hissediyordum... Bir takım bağların... Ölümün bâzen bir kurtarıcı olduğunu kimse söyleyemez. Hayır! Ölüm... Çok tuhaf, korkunç bir şey.»

— «Doğum da öyle.» dedi Mason. «Fakat bunu anlayamıyoruz, her şeyden evvel hayatın izâhını yapamıyoruz. Eğer bir bakışta hayat denen o karışık meseleyi çözebilsek, muhakkak ki ölüm de bize sıradan bir hâdise gibi gözükecektir.»

Kadın şaşkın bir tavırla avukata bakıyordu.

— «Konuşun, lûtfen. Bana pratik olan, mâkul olan bir şeyler söyleyin. Şu son zamanlarda beni teselli etmek için o kadar saçma sapan şeyler anlattılar ki artık midem bulanıyor. Ölümün de iyi tarafı olur muymuş? Ne saçmalık!»

— «Farzedin ki bir gün önce olanları hep unutuyorsunuz. Sabahleyin yataktan kalktığınız zaman, önceki gün neler olduğunu asla hatırlamıyorsunuz. Kendinizi çok kuvvetli hissediyorsunuz. Otların üzerinde çiy damlacıkları göze çarpıyor. Güneş parlıyor ve sizi ısıtıyor. Kuşlar cıvıldaşıyorlar ve siz tabiatın hakikaten güzel bir şey olduğunu düşünüyorsunuz! Güneş gittikçe yükseliyor. Neticede biraz yorgunluk hissetmeye başlıyorsunuz. Öğleyin artık bitkin bir hâliniz vardır ve üstelik bulutlar da göğü oldukça karartmışlardır. Gök gümbürder, şimşekler çakar ve daha önce dost gibi görünen bütün her şey sizi tehdit etmeye başlar. Yağmur o kadar şiddetli yağar ki, sellere kapılıp boğulmaktan korkarsınız. Şimşekler göğün karanlığını yırtarlar. Fırtına devâm ettiği müddetçe korku da sizin kemiklerinize kadar işler. Sonra bulutlar kayıp giderler. Güneş tekrar meydana çıkar. Daha tâze, daha te-

miz bir hava esmeye başlar. Yeniden kendi kendinize karşı duyduğunuz güveni elde edersiniz. Fakat hemen arkasından da gölgelerin uzamaya başladığını görürsünüz. Karanlık tekrar ortalığa çökecek, güneş birdenbire ortadan kaybolacaktır. Benzerlerinizle bir ateşin başına oturup, titreyerek beklersiniz. Çok yorgunsunuzdur. Hattâ dehşet içindesinizdir. Sabahki o güzel tabiatın size ihânet ettiğini düşünürsünüz. Kendinizi kaybetmemek için bütün gücünüzle dayanmaya çalışırsınız. Fakat bu ümitsiz bir mücadeledir. Ateşin etrâfında oturmuş olan sevdikleriniz, yavaş yavaş yorgunluk alâmetleri göstermeye başlamışlardır. Başlar düşer. Yere uzanırlar. Gözler kapanır ve birden bire bakarsınız ki yok olmuşlar. İşte o zaman siz de yere uzanmak istersiniz. Ve bunu yapacağınızı hissettiğiniz anda da, korkunç bir şuarsuzluk sizi pençeleri arasına alır, sarar... (Mason konuşmasına ara vererek, gülümsedi.) Söylediklerimizin sizi kandıracak kuvvette olmadığını farkındayım, fakat bütün bunların hayâtın, yaşamının bir parçası olduklarını siz zâten biliyorsunuz. Biliyorsunuz ki, bu şuarsuzluk, bu uyuşukluk tamâmen geçicidir. Bir kaç saat sonra dinlenmiş olarak uyanacağınızı göğün yeniden aydınlanacağını, güneşin korkunç şekilleri kovağını ve kuşların ötmeye başlayacaklarını da hiç şüphesiz biliyorsunuz. Ayrıca geçirdiğiniz acı tecrübenin, o korkunç fırtınanın ve bu alevlerin sâdece, tabiat ananın okyanus suyunu dağların tepesine çıkarmak, nehir ve dereleri beslemek, mahsullere yardımcı olmak için hazırladığı plânın ancak bir kısmı olduğunu da biliyorsunuzdur. Uykunun sizi dinlendiren ertesi güne hazırlayan bir şey olduğunu anlamışsınızdır tabîî. Gece geç vakitlere kadar uyumayıp, kara kara düşünmenin lüzumsuz olduğunu, tabiatın, kuvvetli koluyla üzerinize bastığının farkındasınızdır. Şimdi bir de bütün bunları hiç bilmediğinizi düşünün. O zaman insan bir gün bile yaşayamaz.»

Kadın başını önüne eğerek, derin bir nefes aldı.

— «İşte hayat böyledir» diye mırıldandı Mason. «Ve biz hayâtın sâdece doğumdan ölüme kadar olan kısmını görürüz, tanırız. Sonrası ise görüşümüzün dışında kalır.»

Ağzı bir karış açık Mason'u dinleyen Drake nihâyet dayanamadı:

— «Ne iştir bu yahu?»

— «Bir şey mi var, Paul?» diye sordı avukat.

— «Senin mistik olduğunu bilmiyordum.»

— «Değilim de zâten» dedi Mason, gülümseyerek. «Sadece mâkul bulduğum bâzı hususları mevcut olmanın şartlarına bağlamak istiyordum. Ve her zaman da böyle konuşmam. Misis Greeley'in hakikaten ihtiyâcı olduğumu anladığım için bunu yaptım.»

— «Söylediklerinizin bana ne kadar iyi geldiğini size târif ede-

mem» dedi Mrs. Greeley, büyük bir heyecanla. «Beni içine düştüğüm melânkoliden kurtardınız. Kaybetmiş olduğum güveni yeniden kazanmamı sağladınız...»

— «Kanaatimce siz güveninizi hiç bir zaman kaybetmemişsinizdir. hanımefendi. Ve şimdi de tekrar hoş olmayan konulara dönmemiz gerekiyor. Bu işi hemen bitirmemizi ister misiniz?»

— «Benim için hiç farketmez» diye cevap verdi Misis Greeley. «Ben... Oh! Mister Mason moralimi çok yükselttiniz. Netice itibariyle ölüm, derin bir uykudan başka bir şey değil. Kendimden utanıyorum, Mister Mason. Çünkü her şeyden, bütün dünyâdan şüphe ediyordum. Bu garip... Birisi mi geliyor?»

— «Müfettiş Tragg'dır herhalde» dedi Mason. «Onu tanıyor musunuz?»

— «Oh! Evet.»

Sonra hızlı hızlı merdivenleri çıkan birisinin ayak sesleri duyuldu ve hemen arkasından da bir kaç defâ kapıya vuruldu. Mason Drake'e başıyla bir işâret yaptı. Dedektif kapıyı açınca da, Tragg içeriye girdi:

— «Beni meşgul ettiler» dedi mâzeret olarak. «İyi geceler, Misis Greeley. Acınıza karşı hissiz kaldığımı zannetmenizi istemem.»

— «Evet, anlıyorum. Size şunları göstermek için gelmiştim.»

Sonra valizi Mason'un elinden alarak, yere, ayaklarının dibine koydu ve kapağını açıp içinden buruşuk bir gömlek çıkardı. Gömleğin ön tarafında aşağı yukarı 15 santimetre uzunluğunda kırmızı bir çizgi vardı. Onun üzerinde ise yarı aralık bir dudak izi göze çarpıyordu.

Her üç adam da gömleğe doğru eğildiler.

— «Bakın» dedi Tragg. «Parmanın ilk olarak gömleğe deydiği yer bile belli oluyor. Anlaşılan kız onu iterek kendinden uzaklaştırmak istemiş.»

Mason başıyla doğruladı.

Müfettiş, «Göstereceğiniz başka bir şey daha var mı, Misis Greeley?» diye sordu.

— «Mister Mason'un isteği üzerine kocamın smokinini de getirdim. Fakat onda hiç bir anormallik yok.»

Tragg gece elbisesini ışığa doğru kaldırarak, inceden inceye tetkik etti ve nihâyet Mason'a doğru bakıp:

— «Ben hiç bir şey göremedim» dedi.

— «Eğer o genç kız doğruyu söylüyorsa, smokinin üzerinde kan izleri olması gerekmez mi?» diye sordu Mrs. Greeley.

— «Belki de.» diye cevap verdi Tragg.

— «Genç kızın bir çok yarası varmış, öyle değil mi?»

— «Evet. Kesikler.»

— «Arabayı kocamın kullandığı farzedildiğine göre, Adler'in kol-
tuğun en solunda oturmuş olması lâzım. Ve araba devrildiği zaman
da genç kızın onun üzerine yığılmış olması gerekiyor. Dolayısıyla koca-
mın arabanın sağ penceresinden dışarıya çıkabilmesi için direksiyonun
başından ve sonra da üzerine yığılmış olan baygın kızıdan kurtulması şart-
tı. Tabî bu arada ona iyice sürtünmüştür. Halbuki bu smokinin üze-
rinde hiç bir kan lekesi yok.»

— «Evet» dedi Tragg. «Bununla neyi îmâ etmek istiyorsunuz?»

— «Size bu gömleği getirdim, çünkü onu evin içinde buldum ve
mühim bir delil olduğunu düşündüm. Bu benim vazifemdi. Fakat beni
anlamanızı da isterim. Kocamla ben birbirimize çok bağlıydık. Şimdi
burada hislerimden bahsetmek veya kendi görüşlerimi size kabul et-
tirmek istemiyorum. Fakat hiç olmazsa adâletin yerini bulmasını iste-
mek de hakkımdır, değil mi?»

— «Adalet yerini bulacaktır» dedi Mason.

Kadın ona gülümseyerek teşekkür etti.

— «Anlıyamadığım bir nokta var, Misis Greeley» diye mırıldandı
Tragg. «Yâni bütün bunlardan sonra kocanızın hâlâ arabayı kullanma-
mış olduğunu mu iddia ediyorsunuz?»

— «Evet.»

— «Sizi hakikaten anlamıyorum.»

— «Çünkü Adler'in böyle bir davranışta bulunmuş olması imkân-
sız.»

— «Yâni kocanızın Miss Claire'i öpmeye çalışmış olduğunu inkâr
mı ediyorsunuz?»

— «Ah! orası hiç mühim değil» dedi kadın, yüzünü buruşturarak.
«Farzedelim ki, arabayı Adler kullanmış olsun. İçkiliydi. Duruşmada
gayet ciddî duran o kız da, arabadayken kocamı baştan çıkarmak için
kinbilir neler yapmıştır. Eğer bunun aksi olduysa, yine üzülmem. Adler
rahip değildi. Fakat kızı yaralı olarak arabanın içinde bırakıp kaçma-
dığından da eminim. Adler'in bu şekilde davranmış olması imkânsız.
Hayır!»

Kadın inatçı bir tavırla başını salladı.

— «Bu hâdisenin altında mutlaka bilmediğimiz bir gerçek yatı-
yor, Mister Mason. Eğer Adler o arabayı hakikaten kullanmış ve sonra
da bütün mes'uliyeti o genç kızın üzerine yıkarak kaçmışsa, muhakkak
böyle bir şey yapmaya zorlanmıştı. Yani kanapelerin arasındaki boş-
luğa veya bagaja saklanan birisi onu böyle bir şey yapmaya mecbur et-
miştir. Hattâ arkadan gelen arabada bulunan birisi de bu işi yapmış
olabilir.»

— «Bir dakika» dedi Tragg. «Bu sâdece bir faraziye. Trafik polisi-

nin raporuna göre, kazadan sonra bir sürü araba hemen durmuş. Büyük bir karışıklık çıkmış orada.»

— «Mutlaka birisi Adler'in arabadan çıkması için zor kullandı» diye devam etti, Mrs. Greeley, dokunaklı bir sükûnetle. «Ve sonra da sesini çıkarmaması için onu tehdit etti. Bu işi kimin yaptığını bulduğunuz zaman. kocamı da kimin öldürmüş olduğunu bulacaksınız ve... ve... (Ânî bir hıçkırık kadının konuşmasına manî oldu. Fakat her şeye rağmen kendini çabuk toparladı ve ilâve etti:) Özür dilerim. Bu son günlerde çok perişan oldum.»

Mason Tragg'a baktı:

— «Artık Misis Greeley'e ihtiyâcımız olduğunu zannetmiyorum, müfettiş bey.»

Tragg evet manâsında başını salladı.

Misis Greeley elini Mason'a uzattı:

— «İlk karşılaşmamızda bana oldukça cana yakın görünmüş, fakat yine de öfkelenineme sebep olmuştunuz. Ben... şimdi birbirinizi daha iyi anladığınızı ümit ediyorum.»

Sonra canlı bir hareketle avukatın elini sıktı, Tragg'a gülümsedi, Drake'i başıyla selâmladı ve nihâyet hızlı adımlarla odadan dışarıya çıktı.

— «Eğer Greeley'in yerinde olsaydım» diye mırıldandı Drake, kadının koridorda yavaş yavaş uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek, «kendime başka bir sevgili aramak lüzumunu hiç hissetmezdim. Hay Allah, Perry, sen de ona neler söyledin öyle!»

— «Enteresan bir sahne mi kaçırdım?» diye sordu Tragg.

— «Hem de nasıl... Ne kadar üzülseniz yeridir! Hayat ve ölüm felsefesiyle ilgili son derece parlak bir konferans. Ben şahsen bu konferansı kolay kolay unutabileceğimi sanmıyorum»

Tragg, gözlerini kırpıştırarak, alaycı bir tavırla avukata baktı.

— «Şu son günlerde kadıncağızın hep üzerine gidildi.» diye kendini müdafaa etti Mason. «Ona biraz inandığım felsefeden bahsettim sâdece.»

— «Yeni haberlerim var» dedi Tragg. «Daha önce gelemedim, çünkü lokantadaki telefonun başından bir türlü ayrılamadım. Merkez komiserliği birbirine girdi, fakat aşağı yukarı bütün personeli biraz silkelemeye muvaffak oldum. Smokinli bir adam sabahın çok erken saatlerinde San Francisco'dan Fresno'ya giden bir uçağa binmiş. **Ayın 19'unda, yani Çarşamba sabahı.** Saat 02.00'de. Duydunuz mu, Mason? Saat sabahın ikisinde!»

— «Fresno'ya saat kaçta varmış?»

— «Bir saatten daha az bir zaman sonra.»

— «Netice?»

— «Şimdi adamın Fresno'dan ne zaman ayrıldığını araştırıyoruz.» dedi Tragg. «Yakında bunu da öğreniriz.»

— «Uçak bileti kimin adına alınmış?»

— «L.C. Spinney.»

— «Fresno'dan ne zaman haber alabileceğinizi zannediyorsunuz?»

— «Her an için haber verebilirler.»

— «Merkez komiseri nerede olduğunuzu biliyor mu? Yâni telefonla sizi arayacak mı hemen?»

— «Gayet tabiî.»

— «Pekalâ» dedi Mason. «Tahkikat iyi bir şekilde ilerliyor. Her şey yoluna giriyor.»

— «Yalnız o Warfield denen kadın ortalıktan kayboldu» diye mırıldandı Tragg. «Ve bu da hiç hoşuma gitmiyor. İmkânları mahdut, basit bir kadın, hiç bir tanıdığının bulunmadığı büyük bir şehirde otelden kaçmış olamaz...»

— «Bir kahvede servis yapan arkadaşını unutuyorsunuz» dedi Mason.

— «Unuttuğumuzu da nereden çıkardınız? Onu çoktan sorguya çektik. Fakat hiç bir şey bilmediğini söylüyor. Şimdilik kadını tâkip ettiriyoruz. Bütün öğrenebildiğimiz de şu: Misis Warfield'in çalışma isteği, bahis konusu kahvenin müdüriyeti tarafından kabul edildikten sonra birisi gelmiş ve Warfield adındaki adamın bir kamın kaçağı olduğunu ve karısının da ona her ay para gönderdiğini söylemiş. Tabiî Misis Warfield'e iş vermekten hemen vazgeçmişler bunun üzerine. Kocasını kanun kaçağı olan bir kadının o kahvede çalışması...»

— «Demek ki O adam» diye müfettişin sözünü kesti Mason «Misis Warfield'in bahis konusu kahvede iş bulduğunu biliyordu. Halbuki kocasının bir kanun kaçağı olduğundan Spinney'den başka kimsenin haberi yoktu.»

— «Spinney'in eşkâli de zâten Greeley'e tıpatıp uyuyor» dedi Tragg gülümseyerek.

Drake hafifçe ıslık çaldı.

— «Görünüşe göre Homan hakkında tahkikat açılmasını isterken dayandığınız noktalar...»

Tam bu esnada koridorda telâşlı ayak sesleri duyuldu.

— «Ne hareketli bir gün» dedi Drake.

— «Della'dır bu muhakkak» diye cevap verdi Mason.

Aynı anda da kapı açıldı ve Della içeriye girdi.

— «Herkes selâm. Sizi çok bekletmedim herhalde... Oh! Merhaba, müfettiş bey.»

— «Şimdilik» dedi Mason gülümseyerek «Tragg da bizim çetemize dahil olmuş durumda. Bu arada bir sürü gelişmeye de şahit olduk. Me-

selâ polis Stephane'ın mâsumiyetini kabul ediyor. Üstelik arabayı onun kullanmamış olduğuna da inanıyor ve —şimdi sıkı dur— ben de polisle berâber çalışıyorum.»

Della Street'in bakışları, Mason'un çalıştığı masasının üzerinde duran valize ve gömleğe takılmıştı.

— «Bunlar nereden geldi?»

— «Misis Greeley getirdi» dedi Mason. «Kocasına âitmiş. Bu gömleği de kirli çamaşır sepetinde bulmuş.»

— «Oh! Oh!» diye mırıldandı Della Street. «Zannederim artık bundan sonra benim öğrendiklerinin hiç bir kıymeti kalmadı.»

— «Hiç de değil. Öğrendiklerinizin bize her şeyden fazla yardımı dokunabilir. (Ve Tragg'a doğru dönerek ilâve etti:) Della, Homan hakkında malûmat toplamak için Hollywood'a gitmişti.»

— «Bu bahis beni çok ilgilendiriyor» dedi müfettiş, yüzünde takdir dolu bir ifâdeyle genç kıza bakarak.

— «Haydi bakalım, anlat, Della»

— «Hollywood demek, ben demek artık!» diye başladı Della, bir takım artist pozları takınarak. «Hârika; onların dedikleri gibi: Korkunç!»

— «Neymiş korkunç olan?»

— «Yemek yemiyor muyuz?»

Mason sıkıntılı bir tavırla telefona doğru baktı.

— «Şey... yâni... Tragg karnını doyurdu ve şimdi de bir haber bekliyor.»

— «Doğrusunu isterseniz benimki hiç de yemek sayılmazdı» diye itirâz etti müfettiş. «Bir parça sosis yedim sâdece. Kanlı canlı bir bifteğin beni korkutacağını hiç de sanmıyorum. Ayrıca merkez komiserliğine telefon eder ve beni nerede bulabileceklerini söylerim. Hem artık ben işimi bitirdim sayılır.»

— «Ben de işimi bitirdim ve açlıktan da ölüyorum» dedi Della Street. «**Hakikaten** kanlı canlı bir bifteği düşünmek bile, **Korkunç!**»

Mason, masanın üzerindeki cetveli yakalıyarak sekreterine doğru salladı.

— «Vazgeç artık bu Hollywood numaralarından, yoksa kafanı kırarım!»

— «Haydi, gidelim» dedi Drake, yerinden kalkarak. «Perry'nin hesabına yemek yemek ve sekreteriyle dansetmek için haddinden fazla bekledim.»

— «Bir kanun temsilcisi olarak» diye araya girdi Tragg, sert bir tavırla, «öncelik hakkımın bulunduğunu üzülerek bildiririm.»

— «Ne olursanız olun, kendinizden yaşlılara karşı saygı göstermeniz lâzım, evlâdım» diye cevap verdi Drake.

— «Ya ben?» diye inledi Mason. «Ne çabuk unutulduk?»

— «Siz hiç sesinizi çıkarmayın, Perry. Ev sâhibi olduğunuza göre, misâfirlerinizin bütün arzularını yerine getirmeniz lâzım.»

— «Hele önce bir dışarı çıkalım da.»

— «Yağmur çiseliyor» dedi Della.

Avukat, portmantodan şapkasıyla pardesüsünü alırken. «Mümkündür» diye mırıldandı.

Tragg ortada hiç bir sebep yokken. «Ne kadar numaracı bir adanı-
sınız, Mason!» diye anîden lâfa karıştı.

— «Beni iyi tanıdığınız zaman daha hakkımda çok şeyler öğreneceksiniz.»

Nihâyet Mason lânıbaları söndürdü, misâfirlerini koridora doğru iteledi, kapının iyice kapanmış olup olmadığına baktı ve hep berâber asansöre doğru yürüdüler.

— «Mesclâ Adirondack'a gidebiliriz» diye teklifte bulundu Della Street.

— «Bence daha neş'eli bir yere gidelim» dedi Mason. «Orada sıkılırız.»

— «Benim için farketmez» diye fikrini beyan etti müfettiş. «İlk dans için söz veriyor musunuz, Misis Street?»

— «Bu ilk yediğim biftekte sonrakı hâlîme bağlı. Şimdilik açlıktan ölmek üzereyim.»

— «İlk dans mevzuunda ben de henüz hakkımdan vazgeçmiş değilim» dedi Drake.

— «Ben ise dâveti yapan şahıs olarak misâfirlerime karşı nâzik davranmak gerektiğine inanıyorum ve en son dansı ricâ ediyorum, Della. Bırak onları ilk dans için kavga etsinler.»

Genç kız arkasını dönerek ona gülümsedi. Ne demek istediğini anlamıştı.

— «Bizimkisi kaderin acı tecellisi» diyerek içini çekti Drake. «Görüyorsunuz ya müfettiş bey; denizi görmeden paçaları sıvıyoruz. Biraz önce Mason'a nunıracı dediğiniz zaman haklıymışsınız.»

— «Şimdi nereye gideceğimize dâir karar verildi mi?» diye sordu Della Street.

— «İsterseniz Tanger'e gidelim» diye teklifte bulundu Mason. «Hem neş'eli bir yerdir, hem de buraya çok yakın. Üç sokak ötede.»

Tragg, «O halde yürüyerek gidelim» dedi.

— «Doğrusunu isterseniz, ben yürüyemem» diye itiraz etti genç kız. «Yağmır yağıyor! Ne kadar korkunç!»

Mason onun üzerin saldırıracakmış gibi yaptı. Della da bir kahkaha atarak, kaçmaya başladı ve koridorun sonuna kadar koştu. Avu-

kat onu kovalarken bir ara gözünün ucuyla arkasına bakmış ve Tragg'ın sanki havada bir şeyler yakalamak istiyormuş gibi hareketler yaptığını görmüştü. Nihâyet Della'yı asansörün önünde yakaladığı zaman, genç kız debeleniyormuş gibi yaparak, avukatın kulağına doğru eğildi :

— «Şapkanızda ne var sizin, patron?»

— «Ne ?»

— «Pardesünüzü giyerken Tragg gözlerini şapkanızdan ayırmıyordu.»

— «Mühini değil» dedi Mason, asansörün gelmesi için düğmeye basarak. «Asıl bomba bu gece patlayacak. Göreceksiniz.»

Diğerleri de yaklaşıyorlardı. Asansör bulundukları kata çıktığı zaman Della Street'de Mason'ın kolundan çıktı ve hep berâber neş'eyle asansöre girdiler.

Dışarıda yağmur hızını arttırmıştı. Ve Mason bir taksi çağırınca kadar da aşağı yukarı beş dakika kapının saçağı altında beklemek zorunda kaldılar. Hava kötü olduğundan Tanger'de pek fazla müşteri yoktu ve bir garson onları dans pistine yakın bir masaya yerleştirdi.

— «Sonradan dâvetime kusur bulmamanız için piste arkamı dönüyorum işte» dedi Mason Della'ya. «Sen Drake'le Tragg'ın arasına otu... Hay Allah! Nereye gitti bu adam?»

Paul Drake'le Della Street, orkestranın çaldığı müziğin nağmelerine ayak uydurup pistte dönmeye başlamışlardı bile.

— «İşte geldim» diye mırıldandı Tragg, yerine otururken. «Hususi dedektifler böyledir işte. Hiç bir kaideye uymak istemezler. Lisan-sını elinden aldırırsam, görür ama gününü o! Münasebetsiz!»

— «Izgara nı yiyeceksiniz?» diye sordu Mason.

— «Evet. Biraz önce telefon kabinesinin nerede olduğunu sordum. Merkez komiserliğine telefon edip, buranın numarasını vereceğim.»

— «İçki içecek misiniz?»

Tragg tereddüt ediyordu.

— «Şu anda vazifeli değilsiniz.»

— «Pekalâ. O halde bir martini.»

— «Herhalde hepiniz martini içeceğiz» dedi Mason, telefon kabinesine gitmek için dans edenlerin arasından geçmeye hazırlanan Tragg'a

Bir garson gelerek Mason'a ne arzu ettiklerini sordu.

— «Dört martini ve dört porsiyon ızgara et. Hepsi de iyi pişmiş olsun. Yalnız acelemiz var. Eğer mümkünse çabuk getirin, lûtfen.»

— «Peki, efendim.»

Sonra Mason arkasına yaslanarak, dansedenleri seyre koyuldu.

Aradan epey bir zaman geçti ve telefon kulübesinden dönen Tragg pistin öbür ucunda göründü. Mason, polis müfettişinin yüzüne dikkatle baktı ve onun gülümsediğini görünce de rahatladı : Tragg'ın henüz Adirondack otelinin banyosundaki cesetten haberi yoktu.

— «Yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?» diye sordu Mason.

— «Evet. Fresno'da o smokinli adamın izine tekrar rastlamışlar. Uçaktan indikten sonra soförsüz bir araba kiralamak istemiş, fakat garaj kapalı olduğu için arabayı ancak sabah sekiz buçukta alabilmiş. Otomobili kiralarken L. C. Spinney adını kullanmış, 165 kilometre gitmiş ve öğleden sonra ikide tekrar geriye dönmüş. Ondan sonra da nereye gittiği bilinmiyor. Bütün araştırmalar neticesiz. Eşkâli Greeley'e uyuyor tabii.»

Tam bu sırada orkestra da susmuştu ve Paul Drake'le Della Street masaya döndüler.

— «Şoförle berâber araba kiralayan garajlarda bir tahkikat yapın!» dedi Mason birdenbire.

— «Neden?»

— «Anlamadınız mı?»

— «Eğer anladıysam Arap olayım!»

— «Aradığımız adamın, şoförlü bir araba kiralamak için saat üçten önce başka bir garaja müracaat ettiğine ve dağlara doğru 90 kilometre kadar gittikten sonra arabadan indiğine dâir bahse girerim. Kaybeden yemek parasını da öder. Tamam mı?»

Paul Drake'le Della Street yerlerine oturmaya hazırlanıyorlar, Drake genç kızın iskemlesini tutuyordu.

— «Sizinle bahse girmem» dedi Tragg, «çünkü zavallı bir memurun sâdece. Sizin gibi göbeği şişkin müşteriler bulup, onların parasıyla yaşamam imkânsız. Üstelik başarı gösterdiğim zamanlar bana mükâfat vermek de kimsenin aklına gelmiyor. Fakat hemen söyleyeyim ki siz de sâdece blöf yapıyorsunuz.»

— «Hele bir deneyin, görürsünüz.»

— «Pekâlâ. Merkez komiserliğine telefon edip Fresno polisini bu konuda harekete geçirmelerini isteyeceğim. Eğer haklı çıkarsanız, bu neticeyi nasıl tahmin ettiğinizi bana söylersiniz.»

— «Tamam, anlaştık.»

Ve Tragg bir kere daha henüz yerlerine oturmamış olan çiftlerin arasından dans pistini geçerek telefon kulübesine doğru yöneldi.

— «Ne oldu?» diye sordu Della Street.

— «Henüz bir şey olmadı ama olacak» dedi Mason, alaycı bir tavırla.

— «Hâdisenin esrarını ne kadar geç aydınlatırsanız, benim için o

kadar iyi olur» diye lâfa karıştı Drake. «Çünkü gündelikle çalışıyorum ve bir daha bana böyle mükemmel bir yemekle şâhâne bir dans arkadaşısı ikram edecek müşteri zor bulurum. Sen de zâten ancak üzerine zor bir dâvâ ve sınırsız bir kredi aldığın zaman böyle...»

— «Paul» dedi Mason, çenesiyle Della Street'i işâret ederek, «bizimki hâlâ Hollywoodvâri pozlar takınıyor mu?»

— «Tabîî» diye atıldı genç kız. «Hem bundan sonra hep takınacağım.»

— «Pekalâ, anlatın şimdi, kızım. Orada neler öğrendiniz?»

— «Tragg geliyor ama.»

— «Ziyânı yok. O da nasıl olsa bizden artık» dedi Mason, müfettişin duyması için sesini bilhassa yükselterek.

— «Ne var?» diye sordu Tragg, yerine otururken.

Tam bu esnâda da garson içkileri getirdi.

— «Cinâyetlerin şerefine!» dedi Mason, bardağını kaldırarak.

— «Ve cezâların!» diye tamamladı Tragg, içkisini içmeden evvel.

— «İyi ve kötü taraflarıyla» diye atıldı Della Street.

Ve sonra hep berâber içkilerinden ilk yudumu aldılar.

— «Bakıyorum prensiplerinizi Miss Street'e de kabul ettirmişsiniz» dedi müfettiş.

— «Neden olmasın?» diye cevap verdi Mason. «Bir katil hiç bir zaman kriket oyuncusu değildir. Elindeki bütün imkânlarla doğrudan doğruya hedefin üzerine yürür. O halde katilin cezâlandırılması için de aynı şekilde hareket edilmeli ve lûzumsuz bir takım formalitelerden vazgeçilmelidir. Öyle değil mi?»

— «Kanunsuz bir davranış olur bu.»

— «Saçma! Neden kanunsuz olacakmış?» diye bağırdı Mason, sinirlenerek. «Asıl bu davranışın kanunsuzluğunu iddia etmek için aptal olmak lâzım!»

— «Ama biz aptal değiliz» dedi Tragg, gayet ciddî bir tavırla. «Kanun, asil, kabul ettirici ve sağlam temeller üzerine kurulmuş bir yapıdır. Ve eğer yıkılmaması isteniyorsa da ayakta kalması için çalışılmalıdır. Maksat ne olursa olsun kanuna karşı gelmek aslında bu yapının yıkılması için düzenlenmiş bir suikasttır...»

— «Pekalâ» diye onun sözünü kesti Mason, alaycı bir tavırla. «Fakat bu binânın lûzumsuz olan bâzı kısımlarını yıktırmak da mümkündür sanırım.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Farzedelim siz bir damın üzerindesiniz, aşağıda avluda da kaçmaya çalışan bir katil var. Bağırp çağırarak onu yakalamanız imkânsız, fakat hemen elinizin altındaki bir kiremiti alıp kafasına fırlata-

rak adamı tesirsiz hâle koymanız da mümkün. Hangisini tercih edersiniz? Neticede o kadar sağlam temelîer üzerine kurulmuş olan bir yapının böyle ufacak bir kiremit yüzünden...»

— «Ama bu aynı şey değil» dedi Tragg. «Siz...»

— «Peki, o halde başka bir misal vereyim. Hem de o kiremiti bile nasıl kırdığınızı gösteren bir misal. Fakat tabîî yine de itirâfa yanaşmazsınız. Kenar mahallelerin birinde meyhânesi olan bir adam vardır meselâ. Bu adam kanunsuz bir şekilde içki satmakta, fakat dükânına gelen sabıkâlıları da size ihbar etmektedir. Dolayısıyla meyhânenin açık kalması polisin menfaatinedir. Ve adamın kötü içkilerle müşterilerini zehirlediğini, ayrıca bu satışın yasak olduğunu bildiğiniz halde yine de sesinizi çıkarmazsınız, göz yumarsınız.»

— «Evet, orası öyle. Bâzen çok mühim bir konuyla karşı karşıya kaldığımız zaman, ufak tefek kanunsuzluklara göz yummak mecburiyeti hâsıl oluyor.»

— «Yâni o muazzam binânızın damındaki kiremiti alıp katilin kafasına fırlatıyorsunuz.»

Tragg ellerini kaldırdı.

— «Bir avukatla münâkaşaya kalkıştınız nı böyle olur zâten» dedi. «Miss Street, bundan sonraki dansı bana söz vermiştiniz, unutmayın.»

— «Tamam.»

— «Bu arada bâri Homan'dan bahsedin bize» diye mırıldandı Mason.

— «Monşer» diye başladı Della, tiz ve yapmacık bir sesle. «Bu adamın şimdiki mevkiine nasıl bir sür'atle tırmandığını imkânı yok tasavvır edemezsiniz. Korkunç! Hakikaten! Üçüncü sınıf kalitesiz bir filmde asistan olarak işe başlamış. Ve hemen sonra da bir roket hızıyla yükselmiş! Şimdi ise...»

— «Arkasında kim varmış?» diye sordu Mason. «Ve eğer kafanı kırmanı istemiyorsan, şu Hollywood ağızlarından vazgeç, Della.»

— «Bir kadın.»

— «Kimmiş bu kadın?»

— «Maalesef bunu bilen yok işte.»

— «Peki o halde Homan'ın sırtını dayadığı kimsenin kadın olduğunu nereden biliyorlar?»

— «Çünkü Homan kendini iyi kolluyormuş. Arkadaşımın söylediğine göre, herkes üzerinde sürdüğü hayâtın bir manastır hayâtından farksız olduğu intibaini uyandırmak istiyormuş. Fakat ben onun bu lâfından pek bir mânâ çıkaramadım.»

— «Dikkat edin» diye söze karıştı Drake. «O son söylediğiniz cümle bir yanlış anlamaya sebebiyet verebilir.»

— «Evet, çünkü bu masada dünyânın en kötü düşünceli insanları bir araya gelmiş bulunuyor» diye tamamladı Tragg.

— «Fakat her şeye rağmen» diye devâm etti Della gülerek. «Hollywood'da Homan'ın bir eşi daha yok. Ve her zaman böyle bir adama rastlanmıyacağı da muhakkak. Hemen şunu da ilâve edeyim ki, arada bir ortadan kaybolurmuş!»

— «Nereye gidiyormuş?»

— «Kendisini hiç kimsenin rahatsız edemeyeceği ve eserleriyle başbaşa kalabileceği ıssız bir yere» dedi Della, yapmacık olduğu belli olan son derece ciddî bir tavır takınarak. Bu arada gözlerini de kocaman kocaman açmış, sanki mühim bir iş yapıyormuş gibi lokantanın tavanını inceliyordu. Sonra aynı ciddiyetle devam etti:

— «Zâten eserleriyle başbaşa kalabilmek için dâimâ fırsat kollarmış. Çalıştığı zamanlar rahatsız edilmeye hiç tahammülü yokmuş. Aniden stüdyodan ayrılır ve kafasını daha iyi toparlayabilmek için evine kapanırmış. Çok yorulduğu, sınırlarının harap olduğu zamanlar ise, arabasına atlayıp medeniyetten ve iş hayatının türlü sıkıntılarından kaçarak ıssız bir yerde inzivaya çekilirmiş.»

— «Yalnız başına mı?»

— «Yalnız başına. Ne kadar korkunç! değil mi?»

Orkestra yeniden çalmaya başlamıştı.

— «Artık Mason'un sıkıcı baskısından kurtulmamız gerektiğine inanıyorum, Miss Street» dedi Tragg.

Ve sonra yerinden kalkarak genç kızın oturduğu sandalyenin arkasına geçti.

— «Kendinizi sakın kaptırmayın, Della!» diye atıldı Mason.

— «Yok canım. Müfettiş bey her halde sizin zannettiğiniz gibi bir adam değildir, patron.»

— «Fakat korkulu rüyâ görmektense uyanık durmak...»

— «Dikkat edin, Perry, onları sakın gözden kaçırmayın» dedi Drake. «Müfettişin tehlikeli bir yılandan farksız olduğuna eminim. Hatta en iyisi Della'nın onunla dansetmesini yasaklayın. Eğer müfettiş mutlaka dansetmek istiyorsa, benimle etsin. Neticede benim için herhangi bir tehlike bahis konusu olamaz...»

— «Doğru» diye onun sözünü kesti Della Street. «Paul tıpkı Homan'a benziyor. Dikkatini hep bir yere teksif etmek istiyor. Bütün dansettiğimiz sürece sâdece öğrenmek istediği şey hakkında...»

Genç kız. âniden sustu.

— «Neyi öğrenmek istiyormuş?» diye sordu Tragg.

— «Patronun burada ödeyeceği parayı müşterisinin hesâbına yazmaya hakkı olup olmadığını» dedi Della Stret, müziğin nağmelerine ayak uydurup yerinde sallanarak.

Sonra kendini Tragg'ın kollarına teslim etti.

Mason Drake'e doğru döndü.

— «Neyi öğrenmek istiyordunuz, Paul?»

— «Küçük yaramaz!» dedi Drake. «Dilini tutamıyacağını tahmin etmeliydim.»

— «Ne bakımdan »

— «Ona, Tragg'ın yokluğu esnasında senin bürodan fırlayıp gitmene sebep olan telefon hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuştum. Bunu hemen sana nakledeceğini tahmin etmeliydim.»

— «Peki, neden sordun?»

— «Ben de şimdi bilmiyorum. Fakat o telefonun senin için çok mühim olduğunu anladım. Yoksa Misis Greeley'i elden kaçırmak pahasına bürodan ayrılmayı düşünmezdin.»

— «Bir dakika» dedi Mason, yüzünde bir endişe ifâdesi olduğu halde. «Benim yazıhânedan ayrıldığımı Della'ya söyledin mi »

— «Evet.»

— «Ve ondan nereye gittiğimi öğrenmek mi istedin »

— «Şey... hayır... benim öğrenmek istediğim...»

— «Della'ya bundan Tragg'a bahsetmemesini tembih ettin mi?»

— «Neden?»

— «Yazıhânedeki yokluğumdan.»

Drake'in yüzünü âniden bir acılık kapladı.

— «Maalesef, hayır. Unuttum.»

— «Della'yı sorguya çekerken ciddî mi yoksa şaka eder gibi mi davrandın?»

— «Şakacı davrandım tabîî. Hay Allah! Sâdece konuşmak için bir mevzu arıyordum... Peki, ya şimdi Della bunu Tragg'a anlatırsa...»

— «Tragg aptal bir adam değil» dedi Mason. «İlk defâ yazıhâneye geldiği zaman yağmur yağmıyordu. Ben dışarıya çıktığım zaman iş çiselemeye başlamıştı. Adirondack'a kadar taksiyle gittim ama, sonra da caddeyi yağmur altında koşarak geçmem icâbeti. Tabîî şapkam da biraz ıslandı. Hep berâber yemeğe çıkarken Tragg'ın şapkamın üzerindeki yağmur damlacıklarını görmüş olması lâzım. Fakat hakikaten çok iyi bir dedektif olduğunu da kabul etmemiz gerekiyor. Gerçeği anladığı halde tek bir kelime söylemedi. Hem yazıhânedan çıktıktan sonra, koridorda elleriyle yaptığı o garip hareketler de neydi, Paul? Havada bir şey mi yakaladı?»

— «Bilmiyorum, Perry. Della Street'le sana bakıyordum. Hay Allah! Şimdi konuştuğuma o kadar pişmanım ki.»

— «Polisle berâber çalışmayı her zaman isterim» diye mırıldandı Mason, kaşlarını çatarak, «fakat Tragg benim için biraz fazla akıllı. Ve sonra çizginin de öbür tarafında. Kullandığım bâzı metodları kabul etmesine imkân yok.»

— «Yazihânedeki yokluğun sırasında ne yaptın, Perry?»

— «Hortense'in kaldığı yere gittim ve onu oldukça sinirli buldum. Kahve içmesini tavsiye ettikten sonra da tekrar geriye döndüm.»

— «Ne yalan!» diye bağırdı Drake. «Döndüğün zaman dudaklarında, o gayet iyi tanıdığım acı tebessüm vardı. Sen her şeyi göze alabilen bir kumarbazsın, Perry!»

— «Doğru.»

— «Ve sâdece adâlet bahsindeki ideallerin ve zevkin için kumar oynuyorsun.»

— «Tabî.»

— «Fakat bir gün ayağın kayacak ve yere uzanıvereceksin.»

— «Sağlık olsun!»

— «Ve üstelik beni de berâber sürükleyeceksin.»

— «Ama şimdiye kadar böyle bir şey olmadı.»

— «Hayır. Çünkü şimdiye kadar hep çabuk davrandın, fakat...»

— «Kesin şimdi. Geliyorlar» diye mırıldandı Mason.

Ve sonra Della Street'e doğru dönerek ilâve etti :

— «Neden dansı yarıda bıraktınız?»

— «Pist çok kalabalık» dedi genç kız. «Üstelik o kadar açım ki, dans edecek hâlim kalmadı artık. Benim ızgarayı iyi pişirmelerini söylediniz değil mi patron?»

— «Evet, evet.»

— «Ya benimkini?» diye sordu Drake.

— «Sizinkini de öyle?»

— «Eti iyi pişmiş sevdiğimi nereden biliyorsun?»

— «Uzatmayın, Paul. Sana nelerden hoşlandığını bilecek kadar yemek ısınarladım bugüne kadar.»

— «Sen mi ısmarladın? Ne zaman? Herhalde müşterilerin hesabına demek istiyorsun.»

Bir garson yaklaşarak Tragg'a doğru eğildi :

— «Sizi telefonda istiyorlar, müfettiş bey.»

Tragg, yanındakilerden özür diledikten sonra, hızlı adımlarla uzaklaştı. Mason ise sekreterine bir göz attı.

— «Bütün dans boyunca ağzımı aradı» dedi genç kız. «Paul da

öyle. Fakat ona aldırıldığını yok. Nasıl olsa tehlikesizdir. Fakat ötekine gelince işler değişiyor tabii.»

— «Neyi öğrenmek istiyordu?»

— «Kendisi sosis yemeğe çıktığı zaman nereye gittiğinizi.»

— «Paul Drake'in de sana aynı suali sormuş olduğunu iddia etmedi mi?»

— «Saçmalamayın, patron. O zaman yazıhânedan ayrılmış olduğunuzu kat'iyetle bilirdi. Halbuki şimdi, şapkanızdaki yağmur damlacıklarını gördüğü için sâdece tahmin ediyor.»

Drake derin bir nefes aldı.

— «Della kadar akıllı bir kız daha olamaz» dedi. «Ben de boşu boşuna günahını aldım.»

— «Neler oluyor, kuzum? Bana da söylesenize.»

— «Hiç» diye cevap verdi Mason. «Ağ daralıyor sâdece.»

— «Greeley'i öldüren Homan'mıymış?»

— «Şimdi bunu bırakalım» dedi Mason. «Benim asıl ispatlamaya çalıştığım Adler Greeleyin arabayı kullanmış olduğu ve bu işi de Homan'ın direktifiyle yaptığıdır. Ancak o zaman Tragg kendini kuvvetli hisseder ve Homan'a saldırmaya karar verir.»

— «Neden?» diye sordu Drake. «Müşterinin arabayı kullanmamış olduğunu ispat ettikten sonra, senin için mesele halloldu demektir.»

— «Ama Homan suçu kızın sırtına yüklemek için elinden gelen her çâyeye başvurdu. Şimdi de ben onu mahkûm ettirmek için uğraşacağım. Dâvâyı kazanır kazanmaz bu sefer ben onun aleyhine tazminat dâvâsı açtacağım. Homan'dan koparılacak paranın Stephane Claire'i çok memnun edeceğine inanıyorum.»

— «O gömlek ele geçtiğine göre, Greeley'in arabayı kullanmış olduğundan hiç kimsenin şüphesi kalmaz artık.» dedi Della Street.

— «Evet» diye mırıldandı, Drake. «Tabii o kırmızı dudak boyası ile çizilmiş gömlek kirli çamaşır sepetine bilhassa atılmadıysa.»

Sonra başını kaldırarak Mason'a bakmaya başladı.

Avukat güldü.

— «Benim bu işle bir alâkam yok.»

— «Fakat bu işi siz plânlamış olabilirsiniz» diye ısrar etti Drake. «Zâten gömleğin üzerinde Della'nın dudak izini tanır gibi oldum.»

Tam bu esnada garson hürmetkâr bir tavırla yaklaşarak, tepsinin üzerindeki tabakları masaya yerleştirmeye başladı.

— «Mezelerinizi getirdim, efendim. Izgaralarınız da hemen gelecek.»

Ve garson henüz tabakları yerleştirme işini bitirmeden, Tragg da

telefon kulübesinden döndü. Garson gittikten sonra da, önündeki tabağı kenara çekerek Mason'a doğru eğildi.

— «Bir şeyler öğrenebildiniz mi?» diye sordu avukat.

— «Evet, Mason, sâyenizde. Hakikaten bir dâhi olduğunuzu kabul etmek lâzım.»

— «Bırakın şimdi saçmalamayı. Ne öğrendiniz?»

— «Spinney, tahmin ettiğiniz gibi, şoförlü bir araba kiralamış. Seksen iki kilometre gittikten sonra da inerek arabayı geri göndermiş. Şoför onun, üzerinde smokin, ayağında mokasen ayakkabılar ve başında da siyah bir gece şapkası olduğu halde, tozlu bir patikadan dağa tırmandığını görmüş. Fakat ben başka bir şey daha öğrendim...»

— «Neymiş o?» diye sordu Drake.

— «Ernest Tanner'in bir banyo küvetinin kenarındaki cesedini bulmuşlar» diye devâm etti Tragg, gözlerini Mason'dan ayırmadan. «Hem de Stephane Claire'le amcası Max Olger'in kaldıkları dâirelerin arasındaki banyo odasında. Yâni Adirondack otelinde. Belki unutmuşsunuzdur diye, şunu da hatırlatayım ki, Ernest Tanner Homan'ın şoförüydü. Hani patronun, kendi müsaadesi olmadan, San Francisco'daki L. T. Spinney'le telefon görüşmesi yapmakla suçladığı adam.»

Mason âniden yerinden sıçrayarak, elindeki çatalı düşürdü.

— «Şaka mı ediyorsunuz?»

— «Hiç de değil» diye cevap verdi Tragg, sesini yükseltmeden. «Üstelik cinâyet, benim sosisli sandviç yediğim ve sizin de bürodan çıkıp gitmiş olduğunuz sırada işlenmiş.»

— «Yine alicengiz oyunlarına başladınız, değil mi, müfettiş bey? Eğer şapkamdaki yağmur damlacıklarını gördüğünüz zaman bana bunun sebebini sorsaydınız...»

— «O işin sâdece başlangıç noktasıydı» diye Masonun sözünü kesti Tragg. «Buraya geldiğimizden beri ikide birde telefon kulübesine neden gidiyorum zannediyorsunuz? Civardaki bütün taksi şoförlerini sorguya çekirttin. Neticede öğrendin ki, bir taksiye atlayıp son sür'atle Adirondack'a gitmişsiniz ve orada on iki dakika kaldıktan sonra da yine aynı taksiyle ve aynı süratle tekrar yazıhâneye dönmüşsünüz.»

ONSEKİZ

Paul Drake'in yüzüne birden bir şaşkınlık ve ümitsizlik ifâdesi yerleşmişti, fakat Tragg ona bakmıyordu. Sanki teşhis koyan bir doktor gibi bütün dikkatini Mason'a vermişti.

— «Patron!» diye atıldı Della Street. «Yoksa yeni bir cinayet mi...»

— «Onun öldürmediğini biliyorum» dedi Tragg. «Fakat Stephane Claire pekâlâ bu işi yapmış olabilir. Sonra da Mason'a telefon edip, yanına çağırmıştır ve berâberce nasıl paçayı kurtaracaklarını düşünmüşlerdir.»

— «Haydi canım» diye mırıldandı avukat. «Hayâtımda bundan daha saçma bir îzahş ekli duymadım. Yaptığınız teklif üzerine, mahkemede Homan'ı sıkıştırma bahsini danışmak için de Stephane Claire'e gitmiş olabilirim. Bu neden aklınıza gelmiyor da işi hemen kötü tarafından ele alıyorsunuz?»

— «Peki, o halde müşteriniz size ne cevap verdi?» diye sordu Tragg.

Mason gülmeye başladı.

— «Maalesef bu hususta size yardımcı olamıyacağım, müfettiş bey. Çünkü kendisini göremedim...»

— «Neden Adirondack'a gittiniz öyleyse?»

— «Oraya gitmekle berâber yine de kendisini görmemiş olabilirim, değil mi?»

— «O halde anlatın bakalım, ne oldu?»

— «Bütün hareketlerimi size izah etmek mecburiyetinde değilim.»

— «İyi bir ev sahibi olduğunuz muhakkak» dedi Tragg, «ayrıca sizi çok da cana yakın buluyorum. Fakat seçtiğiniz meslekler bizi dâimâ karşı karşıya getiriyor, hem de zıt düşüncelerle. Ve şimdi de size resmî sıfatımla sual soruyorum.»

— «Ben de size aynı sıfatla cevap veriyorum. Mesleğim avukatlıktır. Vazifem de sizin keyfiniz olacak diye müşterilerime ihânet etmek değil, haklarını korumaktır. Hattâ bir müşterim, son derece soğukkanlılıkla işlediği bir cinâyeti bana itiraf etmiş olsa dahi, bunu bir sır olarak saklamam gerekir.»

— «Mümkündür» dedi Tragg. «Fakat meslekî sırların saklanması-
nın bahis konusu olamıyacağı başka bir husus daha var.»

— «Yâni?»

Müfettiş elini ceketinin cebine sokarak, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Sonra yavaş yavaş kâğıdın katlarını açtı. Bu işi yaparken de gözlerini Mason'dan ayırmıyordu. Nihâyet ucunda kırmızı leke olan küçücük bir kuş tüyünü eline alarak, yanındakilere gösterdi.

— «Tanner'in, küçük kalibreli bir tabancadan ensesine sıkılan tek bir kurşunla öldürüldüğünü öğrendim. Ayrıca katil, tabancanın gürültüsünü önlemek için kuş tüyü bir yastıktan faydalanmış. Yastık parçalanınca da uçuşan tüyler banyonun hemen her tarafını kaplamış. O sı-

rada yağmur yağıyordu. Siz banyoya girdiniz. Ayakkabılarınızın altı ıslak olduğu için de bu tüylerden biri oraya yapıştı. Daha sonra kuruduğu zaman ise, tabii yapıştığı yerden kurtuldu ve...»

— «Yâni bu tüyü benim yazıhânemde mi bulduğunuzu söyleyeceksiniz?»

— «Hayır. Della Street'i kovaladığınız zaman koridorda uçuyordu.»

— «Centilmence davranışınız için size teşekkür ederim, müfettiş bey» dedi genç kız. «Sizden başka herkes bu konuda evvelâ benden şüphe ederdi.»

— «Hay Allah, ne aptal adamım!» diye bağırdı Tragg, kısa bir müddet genç kızın yüzünü tetkik ettikten sonra.

Della Street omuzlarını silkti.

— «Nasıl oldu da daha önce düşünemedim bunu?» diye devâm etti müfettiş. «Sözüm ona Hollywood'a gitmek için çıkmıştınız. Sonra Mason'a telefon edildi. Ve o da, müşterisini kurtaracak olan delili getiren Misis Greeley'i beklemekten vazgeçerek, dışarıya fırladı. Belki de Mason'a telefon eden sizdiniz.»

Genç kızı daha iyi tetkik edebilmek için sustu. Fakat Della Street, hiç bozuntuya vermeden Tragg'ın bakışlarını karşılamasını bildi.

— «Devâm edin, müfettiş bey. Büyük bir zekânın çalışmasını takibetmek hakikaten son derece zevkli oluyor.»

— «Cesedi buldunuz» diye devam etti Tragg. «ve Mason da sizi bu işe karıştırmak istemedi. Miss Claire için böyle bir riske girmeyi göze alamadı. Onun asıl korumak, müdafaa etmek istediği kimse sizdiniz. Fakat tüy yine de Mason'un ayakkabısına yapıştı. Çünkü cesede o yaklaştı.»

Müfettiş sustu.

— «Sonra?» diye atıldı genç kız, meydan okuyan bir tavırla.

— «Şimdi siz söyleyin bakalım, bu faraziyem hakkında ne düşünüyorsunuz?»

— «Bu tahmin Hollywood'da yapılsaydı, herkes **mucize** diye bağıırdı. **İnanılacak şey değil, hakikaten korkunç!** Samimî olarak, **monşer...**»

— «Bir sürü saçma!» diye bağırdı Tragg, anîden sandalyesini itip, ayağa kalkarak. «Ben Adirondack'a gidiyorum!»

— «Yemeğiniz ne olacak?» diye sordu Mason. «Neticede işleri tamamlayacak adamlarınız var orada.»

Fakat müfettiş avukatın bu lâflarını duymazlıktan gelerek, sıkılı olan yumruklarını masaya dayadı:

— «Sizi takdir ediyorum, Mason ve bâzen sizin de beni takdir ettiğinizi sanıyorum. Fakat yine de rakibiniz sayılırım ve hissî bir takım düşüncelerin beni vazifemden alakoyamayacağını bilmenizi isterim. Anladınız mı?»

— «Gayet iyi anladım» dedi Mason.

— «Siz katilleri veya on azından şüpheli şahısları temsil ediyorsunuz. Benden haber almadan evvel de bu lokantadan dışarı çıkmayacaksınız. Aksi taktirde sizin için çok fenâ olur. Eğer yarım saat içinde benden haber alamazsanız, Adirondack'a veyâ merkez komiserliğine telefon edin. Projelerinizin ne olduğunu ve bundan sonra ne şekilde davranacağınızı harfi harfine bilmek istiyorum.»

— «Asla böyle bir şey yapmıyacağım» diye cevap verdi Mason, kendinden gayet emin bir tavırla. «Kimseye itaat etmek mecburiyetinde değilim. Eğer hareketlerimi kontrol etmek istiyorsanız, beni tevkif etmeniz lâzım.»

— «Belli olmaz. Belki onu da yaparım.»

— «Ben de böyle bir şey yaptığınız taktirde sizi ayıplamam.» dedi avukat, ayağa kalkarak. «Fakat daha sonra da canınıza okurum tabiî. Yaptığınız kısa ziyâret yine de beni çok memnun etti. Az bir zaman için de olsa, polisle berâber çalışmak hakikaten zevkli bir şey. Benim durumumu anlıyorsunuz, ben de sizinkini anlıyorum. Ve ümit ederim ilerde bir gün, şu anda kötü bir tesâdüf neticesinde yarıda kalan yemeğimize devâm etmek fırsatını buluruz.»

Tragg'ın dudakları hafif bir tebessümle gerildi.

— «Bir kaç gün sonra belki de sizi içeriye tıkmış olurum, Mason.»

— «Mükemmel. Fakat tekrar çıktığım zaman da bu sefer ben sizin burnunuzdan fitil fitil getiririm.»

— «Tabiî çıktığınız taktirde. Fakat ya orada kalırsanız?»

— «Eğer beni orada tutmaya muvaffak olursanız, kendinizi kurtulmuş sayabilirsiniz.»

Sonra birbirlerinin elini sıktılar.

— «Gidip şu cinâyeti bir de yerinde tetkik edeyim» dedi Tragg. «Söylediklerimi unutmayın sakın. Ben size telefon edinceye kadar buradan ayrılmıyacaksınız. İyi geceler.»

Mason onun geniş adımlarla dans pistini geçişini seyretti.

— «Peşine adam takalım mı?» diye sordu Drake.

— «Olmaz. Zâten Tragg kendi adamlarını çoktan lokantanın etrâfına dizmiştir. Ve bahse girerim ki telefon edersem, konuştuklarımız da dinletecektir. Fakat ben bu işi yapacağım.»

— «Dikkatli olun, patron» diye mırıldandı Della Street.

Mason saatine baktı.

— «Bütün hazırlıklarını tamamlaması için ona on dakika mühlet veriyorum.»

— «Sonra?»

Fakat avukat cevap yerine gülümsemekle yetindi sâdece.

— «Perry» dedi Drake. «Tragg o tüyü hakikaten koridorda bulmuş olmalı. Buna hiç şüphe yok. Fakat anlıyamadığım nokta, sen banyodaki cesedin yanına gitmediğin halde o tüy oraya nasıl geldi?»

— «Her şey Tragg'ın söylediği gibi oldu, Paul.»

— «Hay Allah, Perry! Neden bahsediyorsun sen? İmkânı var mı bunun?»

Mason çatalını tekrar eline alarak, mezelere doğru hücumla geçti.

— «Tragg» diye, ağzı dolu olduğu halde konuşmaya çalıştı. «Çok tehlikeli bir adam.»

— «Sinirlerimin seninkiler kadar sağlam olmasını isterdim doğrusu» dedi Drake, içini çekerek. Sonra Della'ya doğru döndü.

Tam bu esnâda da orkestra yeniden çalmaya başladı. Della'nın bacağı masanın altında avukatına dokundu. Mason yerinden kalkarak, genç kızın iskelesini tuttu. Biraz sonra da dansediyorlardı.

— «Anlatın bakalım şimdi, neler oldu?» diye sordu Della.

— «Hortanse Zitkousky telefon etti! Paniğe kapılmıştı. Onun öyle kolay kolay korkacak bir kadın olmadığını düşündüm. En iyisi gidip yerinde görmektir. Tanner iki büklüm banyonun kenarından sarkmıştı. Ateş etmeden önce kafasının arkasına kuş tüyü bir yastık dayamışlardı.»

— «Tanner o banyonun içinde balık mı avlıyormuş?»

— «Çok içtiği için mîdesini temizlemekle meşgulmüş.»

— «Kim öldürmüş onu?»

— «Horty hiç bir şey bilmiyor. Tanner'i Stephane Claire'in odasına çıkarmaktaki maksadı, onu Max Olger'le konuşturup ağzından bir şeyler almakmış. Sonra aşağıya inip yazıhâneye telefon etmiş, fakat hat hep meşgul çıkıyormuş. Herhalde ben o sırada Misis Greeley'e konuşuyordum. Veyâ Tragg merkez komiserliğini arıyordu. Neyse, Horty tekrar yukarıya çıktığı zaman da şoförü ölü bulmuş. Tabîî hemen odadan bana telefon etmeyi düşünmüş. Eldivenlerini elinden hiç çıkarmadığını söylüyor.»

Della Street hem otomatik hareketlerle kavalyesine ayak uyduruyor, hem de avukatın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyordu.

— «Aslında bu hikâyeye oldukça karışık» diye devâm etti Mason. «Fakat Horty'ye inanmak lâzım.»

— «Onun Tanner'in yanında olduğunu er geç öğrenirler.»

— «Nasıl?»

— «Mutlaka berâber görmüşlerdir onları. Horty öyle silik bir kadın değil çünkü.»

— «Stephane Claire'le mukayese edildiği zaman yine de silik kalır ama. Pek öyle âhım şâhım bir güzelliği yok. Fakat yürüyüşü şâhâne

ve kendisini satmasını da biliyor. Hayâtımda onun kadar bütün dikkatleri üzerinde toplamasını bilen bir kadın daha görmedim.»

— «Neticede kimse sizi suçlayamaz. Hem neden derhal polise haber vermediniz?»

— «Çünkü ben mücâdeleyi seviyorum, Della. Av merâkı gibi bir şey bu. Bâzı insanlar aslan veya kaplan avlamaya meraklıdırlar. Bâzıları ise kuşların peşindedirler. Ben de katilleri avlamasını severim. Galiba Greeley'i kimin öldürdüğünü de biliyorum. Bu mes'elede hâdiselerle bağdaşan tek bir izah şekli var. Bu katili ben yakalıyacağım, Della! Onu Tragg'a bırakmıyacağım. Benim mükâfatta falan gözüm yok. Sâdece onu herkesten evvel ele geçirmek istiyorum.»

— «O halde Tanner yüzünden kendinizi neden tehlikeye atıyorsunuz?»

— «Tragg'ın beni rahtsız etmesini, hareketlerime mâni olmasını isteniyorum da ondan.»

— «Yâni cinâyeti derhal polise haber vermiş olsaydınız, Tragg sizi rahatsız mı edecekti?»

Mason gülmeye başladı.

— «Gayet tabii! Kendini onun yerine koysan. Sandviç yemek için yazıhânedan ayrılıyor ve ben de hemen arkasından dışarıya fırlayıp bir ceset buluyorum!»

— «Fakat şimdi cesedin yanına gitmiş olduğunuzu biliyor ya.»

— «Evet, o tüy sâyesinde» dedi Mason. «Talihsizlik...»

— «Ve şu anda başınız belâda, öyle mi?»

— «Aşağı yukarı. Şimdi artık yerimize oturalım da Drake. daha fazla yalnız kalmasın, Della. Yoksa aklına kötü düşünceler gelecek. Ayrıca telefon da etmem lâzım.»

— «Kime?»

— «Tragg'ın sorguya çekmesi mümkün olan birisine.»

Sonra kolkola masaya döndüler.

— «Şimdi sıkı durun» dedi Mason Drake'e. «Ben telefon etmeye gidiyorum.»

— «Biraz önce garson geldi. Servisin çabuk yapılmasını istemişsin?»

— «Evet. Bu seferlik çorbadan vazgeçelim de ızgaralarımızı hemen yiyelim. Belki de uzun bir zaman biftek yemek fırsatını bulamayız bir daha, Paul.»

— «Durumumuz pek o kadar komik değil» diye mırıldandı Drake, yüzünü buruşturarak. «Tragg bu sefer şaka yapmıyor bence.»

Mason «Evet, iş ciddi bu defâ» diye doğruladı.

Sonra salonu geçerek telefon kulübesine girdi ve Homan'ın numa-

rasını çevirdi. Kısa bir müddet sonra, hattın öbür ucundan, Filipinli uşağın sesi duyuldu.

— «Mister Homan evde mi?»

— «Kim arıyor?»

— «Ben, Mason!»

— «Özür dilerim, beyefendi, fakat kendisi şu anda çok meşgul. Kat'iyyen rahatsız edilmek istemediğine dâir bana tâlimat verdi. Fakat belki de...»

— «Pekalâ, Felipe. Bu akşam hiç dışarı çıkmamış olduğunuzu hatırlamasını söyleyin Homan'a. Anladınız, değil mi? Hiç dışarıya çıkmadınız!»

Uşağın sesinden son derece şaşırmış olduğu belliydi.

— «Fakat... ben zâten bir yere gitmedim ki, beyefendi! Evden hiç ayrılmadım.»

— «Tamam, hepsi bu kadar» diyerek, telefonu kapattı Mason.

Sonra cebinden not defterini çıkararak, **Rigley's Cafe**'de çalışan Mona Carlyle'in numarasını buldu ve bu sefer oraya telefon etti.

— «Miss Carlyle, sizinle Mister Drake adına konuşuyorum. Mister Drake arkadaşınız Misis Warfield'e bir iş bulmuştu. Herhalde arkadaşınız bu işi üzerine almaktan vazgeçmiş olacak ki, kaldığı otelde kendisini bir daha bulamadık. Halbuki orada Mister Drake'in tâlimatını bekliyecekti.»

— «Maalesef bu hususta size hiç yardımcı olamıyacağım, Mister Mason» diye cevap verdi kadın, hattın öbür ucundan. «Misis Warfield hakkında hiç bir şey bilmiyorum.»

— «Haklısınız» dedi avukat «fakat önümüzdeki saatlerde belki de sizi görmeye gelir.»

— «Nereden biliyorsunuz?»

— «Bilmiyorum, sâdece tahmin ediyorum. Bir his de diyebilirsiniz buna. Fakat eğer sizi görmeye gelirse, kocasının son durumu hakkında oldukça geniş bilgi edindiğimi kendisine söyler misiniz, lûtfen? Ve şâyet bunları öğrenmek istiyorsa, beni yazıhânemden arasın. Size güvenebilirim, değil mi?»

— «Gayet tabî, beyefendi. Söylediklerinizi kendisine iletirim. Fakat neden gelip beni görmek isteyeceğini de bir türlü anılamadım...»

— «Ben de öyle zannediyorum» dedi Mason. «Çok teşekkür ederim.»

Sonra telefonu kapatarak, masaya döndü. Drake'le Della Street alçak sesle konuşuyorlardı. Genç kız gözlerini kaldırarak gülümsedi:

— «Nihâyet gelebildiniz, patron! Ne zaman yalnız kalsam, hep aynı hikâyeyle karşılaşıyorum.»

— «Yani ağzından lâf almaya çalışıyorlar, değil mi?» diye mırıldandı Mason, yerine oturarak.

— «Evet. Herhalde güzelliğimden bir şeyler kaybetmiş olmalıyım. Eskiden bana sâdece kompliman yaparlardı. Şimdi ise...»

— «Hay Allah, Perry, henı beni bir sürü belâlı işin içine sokuyorsun, hem de geleceğimin ne olacağını dahi bilmemi istemiyorsun!»

— «Biliyorum» dedi Mason yavaşça. «Fakat böylesi daha iyi, Paul. Saçlarının çabuk beyazlanmasını istemiyorsak, kabahat mi ediyoruz yâni?»

— «Neticede herkesin bildiğinden başka bana söyleyecek bir şeyin yok mu şimdi?»

— «Hayır, Paul. Zaten sen haddinden fazla yufka yüreklişindir. Avludan kaçan hırsızın kafasına hiç bir zaman damdaki kiremiti fırlatamazsın.»

— «Verdiğin misal güzeldi» dedi Drake. «Fakat eğer Tragg'ın yerinde olsaydım, sana verilecek cevâbı bilirdim. Çünkü iyi tanırım seni. Çalışma sistemin, esâsında bütün binâyı yıkıp, ortada sâdece bir tek kiremit bırakmaktır.»

— «Ne ehemmiyeti var bunun. Sonunda nasıl olsa binâyı yeniden yapacak olan ben değil miyim?»

— «Evet, şimdiye kadar böyle yaptın. Fakat bu sefer muvaffak olamayacaksın. Her şeyi berbat ettin.»

— «Kime telefon ettin?» diye sordu Della Street.

— «Tragg'ın beni rahatsız etmemesi için bâzı ön tedbirler aldım sâdece. Politik bir müdâhaleye sebep olacak diye Homan'la kapışmaktan korkuyor. Fakat şimdi ya bu işi göze alacak, yahut da mesleği bırakmak mecbûriyetinde kalacak. Bu iki şıktan birini seçmesi lâzım. Yalnız bu arada benim hareketlerime de mâni olamayacak. Haydi bakalım, rahat rahat yemeğimizi yiyelim şimdi.»

— «Burada ne kadar zaman kalacağız?»

— «Tragg telefon edip de, Adirondack otelinin asansörüne berâber bindiğim kadının kını olduğunu sormadan önce lokantadan ayrılmam. Ben...»

Tam bu esnada bir garson hızlı hızlı yaklaştı.

— «Mister Mason. Müfettiş Tragg sizi telefondan çağırıyor.»

— «Bakıyorum hiç vakit kaybetmemiş» dedi avukat. «Beni bir ke-re daha mâzur görmeniz icâbediyor, çocuklar. Hey! Garson! Lûtfen bizim yemeklerimizi çabuk getirin. Acelemiz var!»

Sonra tekrar telefon kulübesine giderek, kendisine uzatılan âhizeyi aldı.

— «Mason» dedi Tragg. «Otelin asansörcülerinden biri fotoğrafını tanıdı.»

— «Fotoğrafım mı? Hay Allah! Onu da nereden buldunuz?»

— «Sizinle tanıştığımızdan beri köşe kapmaca oynarız. Dolayısıyla bir fotoğrafını temin etmiş olmam herhalde kınanacak bir hareket değildir.»

— «Güzel bir tedbir. Şu asansörcü hikâyesi de nereden çıktı?»

— «Sizi üçüncü kata bırakmış. Yanınızda da genç bir kadın varmış. Otelin üçüncü katında ne arıyordunuz? Ve o kadın kimdi?»

— «Asansörcü beni hakikaten tanıdı mı?»

— «Evet.»

— «Başka birisiyle karıştırmadığından emin mi?»

— «Kat'iyetle.»

— «O halde yanımdaki kadın müşterimdi muhakkak. Mâkul değil mi bu söylediğim?»

— «Dikkat edin, Mason!» dedi Müfettiş, kuru ve soğuk bir sesle. «Bir cinâyet bahis mevzuudur. Bu işin, şakası yok. Her zaman elinizde bir koz saklarsınız. Fakat bu sefer sizden mutlaka bir îzâhat istiyorum.»

— «Size cevap vermem imkânsız.»

— «Mason, yarın sabah saat on bire kadar sizi serbest bırakıyorum.»

— «Çok lûtufkârsınız. Acaba bu cömertçe davranışınızın sebebini sorabilir miyim?»

— «Çünkü hem sizi suçüstü yakalamak istiyorum, hem de yarın mahkemede Homan'ı sıkıştırmanız için fırsat veriyorum. Bugüne kadar hep siz beni öne sürdünüz, âdetâ bir maşa gibi kullandınız. Şimdi de sıra bende. Ve bu sefer siz benim hesâbıma çalışacaksınız.»

— «Mahkemede Homan'a soracak hiç bir سوال yok» dedi Mason. «Misis Greeley'in şahitlik etmesi bizim için kâfi.»

— «İpin ucu çok uzun, Mason. Dedim ya, bu sefer beni altemeyeceksiniz.»

— «İpin ucu mu? Ne demek istediğinizi anlayamadım, Tragg.»

— «Hatırlayacağınız gibi, Misis Greeley çok nâzik davrandı. Fakat aynı zamanda çok da açık konuştu. Kocasının durumdan faydalanmasının, hele suçu kızın üzerine atarak ortadan kaybolmasının imkânsız olduğunu kat'iyetle ifâde etti. Yine de her şeye rağmen evinde bulunmuş olduğu gömleği bize getirecek kadar namuslu davrandı. Eğer onu saklamayı düşünseydi, şimdiki durumunuz hiç de iç açıcı olmazdı.»

— «Neler söylüyorsunuz siz, yahu?»

— «Müşterinizin hesâbına hazırlanmış olduğunuz küçük programdan

bahsediyorum. Fakat bana yutturamazsınız, Mason. O gömlekteki ruj lekesi ve dudak izi güzel sekreterinizin mârifeti olmalı.»

— «Benim böyle bir işle hiç alâkam yok. Asıl siz dilinizin altındaki baklayı çıkarın da bunun altında neyin yattığını söyleyin bana.»

— «Temizleyicinin markası» dedi Tragg. «Bu hususu unuttuğunuz anlaşıyor, Mason. İhmalkârca bir davranış doğrusu.»

— «Temizleyicinin markası mı?»

— «Evet. Ve Allahtan kadın gömleği getirdiği zaman buna dikkat etmişim. Yaptığımız tahkikatın neticesinde bu markanın Greeley'in temizleyicisine âit olmadığını öğrendik.

Gömlek, Greeley'in ölümünden sonra karısının onu bulması için çamaşırların arasına bilhassa karıştırılmış. Hem de ölülerin konuşamayacaklarını bilen ve Misis Greeley'in de bu hususu saklamıyacağından emin olan gayet kurnaz biri tarafından. Bu oyunun usta bir kimse tarafından hazırlanmış olduğu muhakkak, Mason. Büyük bir kat'iyetle...»

— «Bir dakika» diye onun sözünü kesti avukat. «Bahis konusu marka kimin temizleyicisine âitmiş?»

— «Henüz bilmiyoruz. Fakat Greeley'in olmadığı da muhakkak.»

— «Belki de Greeley gömleğini San Francisco'da temizleyiciye vermiştir?»

— «Hayır. Gömlek de ona âit değil zâten. Kolları en aşağı dört parmak kısa, ayrıca yakası da çok dar. Greeley kırk numara giyermiş sizin için tek bir çâre kalıyor, o da anahtarlar hususunda Homan'ı sıkıştırmak. **Tanger**'den istediğiniz zaman ayrılmakta serbestsiniz. Ve şâyet Adirondack'ın asansörüne berâberce bindiğiniz kadının ismini söylemeye karar verirsiniz, bana telefon edin. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Şimdi lokantada benim, ızgaramı da yiyebilirsiniz: size hediyem olsun. Çünkü yarından itibaren sizin için sıkıntılı bir hayat başlayacak. Tekrar kanlı canlı bir bifteğin başına oturabilmeniz için de hiç şüphesiz aradan uzun bir zamanın geçmesi icâbedecek...»

— «Beni dinleyin, Tragg. O gömlek...»

— «Size bütün söyleyeceklerimi söyledim, Mason! Misis Claire henüz kurtulmuş değil ve üstelik kurtarılmaktan da çok uzak! Siz Homan'ı konuşturmaya bakın. Ve mahkeme Stephane Claire'in nezaret altında tutulmaya devam edilmesi kararı aldığı zaman da, asansöre berâberce bindiğiniz kadının kim olduğunu bana söylersiniz. Aksi taktirde ise tek görgü şâhidi olarak sizi içeriye tıkarım. Ve şâyet bahis mevzuu gömlek Drake'e âitse, söyleyin, en aşağı iki porsiyon ızgara et de o yesin. Gömleğin sahibi Drake değilse bile, ne yapıp yapıp asıl sâhibini bulacağım. Bundan da emin olabilirsiniz!»

Hattın öbür ucundan telefonun kapatıldığını belirten tıkırtı duyul-

du. Mason da aynı şeyi yaptıktan sonra, ağır adımlarla tekrar masaya döndü. Drake'le Della çıplak dansözlerin numaralarını seyrediyorlardı. Bâzı müşteriler ise yedikleri güzel yemeklerin üzerine içtikleri şarabın fazlasıyla tesiri altında kalmışlardı. Dedektifle genç kız ise sanki bir cenâze merâsimine iştirâk ediyorlarmış gibi üzgün ve asık surathydılar.

Mason yerine oturduktan sonra, üzerinde iştah açıcı kocaman bir bifteğin bulunduğu tabağını önüne çekerek, sâkin sâkin yemeğe koyuldu.

— «Bakıyorum hâdiseler size tesir etmiyor» dedi Drake.

— «Hem de zerre kadar etmiyor» diye cevap verdi avukat. «Hem sen bu şekilde riske girmeye devâm ettiğim taktirde, bir gün tepetaklak yuvarlanacağımı söyliyordun. Şimdi artık sevinebilirsin. Yuvarlanmak üzereyim çünkü!»

— «Neden?» diye sordu Della.

— «Yazıhâneye getirilen gömlek Greeley'in değilmiş. Misis Greeley'in bulması için çamaşır sepetine bilhassa konulmuş.»

— «Tamam işte! Şimdi belâmızı bulduk!» diye bağırdı Drake.

— «Dövünmeyi bırak da, çıplak dansözleri seyret, Paul. Tragg, önce mahkemede Homan'ı sıkıştırmamı istiyor. O zamana kadar bizi tevkif etmeyeceğine dâir de söz verdi.»

ONDOKUZ

Hâkim Cortright, duruşmayı son derece gergin bir hava içersinde açtı. Stephane Claire mes'elesi görüşülecekti ve Homan da şâhitlere ayrılmış olan kısımdaki yerini almıştı.

— «Bir-iki sual daha soracağım, Mister Homan» dedi Mason, sevimli bir tavırla.

— «Pekalâ. Fakat bu işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirin.»

— «Eğer suallerime açık açık cevap vermek nezâketini gösterirseniz, çabuk bitiririz tabîî. Müfetti Tragg burada mı? (Sonra avukat, yüzünde hafif bir şaşkınlık okunan müfettişe doğru dönerek ilâve etti:) Müfettiş Tragg, eğer yanılmıyorsam ön kısmında ruj lekesi bulunan bir gömlek olacak sizde? ●nu şâhide gösterir misiniz, lûtfen?»

— «Hangi maksatla?» diye sordu savcı.

— «Hatırlarsanız, bâzı şâhitler müvekkilimin sağ elinin küçük parmağına ruj bulaşmış olduğunu söylemişlerdi. Şimdi de...»

— «Mister Mason'un isteği ciddîdir ve kabul edilmiştir» diye karar verdi hâkim. «Gömlek yanınızda mı, müfettiş bey?»

Tragg evet manâsında başını eğdi.

Bunun üzerine Mason, «Görebilir miyiz?» diye sordu.

Tragg tereddüt etmekle berâber yine de masanın altından siyah bir çanta çıkararak, onu açtı. Meraklı dinleyiciler daha iyi görebilmek için boyunlarını uzattılar. Tragg istenilen gömleği avukata uzattı.

— «Teşekkür ederim! Mister Homan bu gömleği iyice tetkik ettikten sonra size âit olup olmadığını söyleyin, lûtfen.»

— «Benim mi?» diye bağırdı sinemacı.

— «Evet.»

— «Fakat ben o arabayı kullanmıyordum ki. Evdeydim...»

— «Siz yine de gömleği tetkik edin ve sualimi cevaplandırın, Mister Homan.»

Sonra Mason gömleği şâhidin dizleri üzerine attı. Sinemacı da itaat ederek onu incelemeye başladı.

— «Bilmiyorum nasıl kat'i bir şey söyleyebilirim?»

— «Fakat, Mister Homan, gömleğin size âit olup olmadığını anlamak için gayet basit bir takım usuller vardır. Meselâ temizleyicinin markasını tanır mısınız?»

— «Hayır, beyefendi.»

— «Müsaade ederseniz size yardımcı olayım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, faakt yaka numaranızı görebilmem için kravatınızı biraz gevşetir misiniz?»

Homan kendisinden istenileni yaparak, başını eğdi. Mason yüksek sesle okudu :

— «Otuzsekiz... Ve şimdi de isterseniz elinizdeki gömleğin yaka numarasına bir bakalım. Evet, o da otuzsekiz'miş...»

Gözleri kocaman kocaman açılmış olan Homan, gömleği bir müddet elinde evirip çevirdikten ve ön kısmındaki ruj lekesine baktıktan sonra acı bir ses tonuyla konuşmaya başladı :

— «Bu bir tuzaktır! Ben o kızı hayâtımda bir kere bile görmüş değilim. Arabama da asla bindirmedim...»

Hâkim. «Kâfi!» diye onun sözünü kesti. «Siz suale cevap verin sâdece.»

— «Bu gömlek sizin midir, değil midir, onu öğrenmek istiyoruz, Mister Homan?» dedi Mason.

— «Bilmiyorum.»

— «Fakat aynı marka, değil mi?»

— «Görünüşe göre öyle.»

— «Yaka numaranız da 38?»

— «Evet.»

— «O halde suali başka türlü sorayım: Bu gömleğin size âit olmadığını gösteren herhangi bir delil var mı?»

— «Hayır. Yok.»

— «Pekalâ. Şimdi de dikkatinizi müvekkilimin çantasında bulunmuş olan anahtarların üzerine çekmek istiyorum. Meselâ şu anahtar arabanızın kontak anahtarı mıdır?»

— «Evet, öyle galiba.»

— «Ya bu? Onu da tanıyor musunuz?»

— «Hayır.»

— «Görünüşü size tamâmen yabancı mı?»

— «Hayır. Şey... bir dakika... hayır. Birden onu tanıdığımı zannettim, fakat hayır, olamaz.»

— «Yâni bu anahtarlar sizin değil mi?»

— «Hayır, beyefendi. Asla.»

— «Peki, sizin kendi anahtarlarınız yanınızda mı?»

— «Evet...»

— «Görebilir miyim?»

— «Ne maksatla olduğunu anlayamadım.»

— «Şâhit anahtarlarını göstereyim» diye emretti hâkim.

Sinemacı yüzünü buruşturarak, istemeye istemeye cebinden deri bir anahtarlık çıkardı.

— «Şimdi anahtarları karşılaştırabiliriz» dedi Mason. «İşte, bakın! Şu iki anahtar birbirine çok benziyor! Eğer yanılmıyorsam aynı kilidin anahtarları bunlar. Nereye âit olduklarını bize söyleyebilir misiniz, Mister Homan? Yâni sizin anahtarlığınızda bulunanın nereye âit olduğunu öğrenmek istiyorum?»

— «Yatımın kaptan köşkünün anahtarıdır.»

— «Ya şu? Müvekkilimin çantasında bulunan anahtarların arasında onun da benzeri var mı?»

— «Bilmiyorum. Bütün anahtarlarını size tek tek târif etmeme imkân yok.»

Mason tekrar anahtarları karşılaştırmaya koyuldu.

— «Hayır» diye mırıldandı nihâyet. «Benzeri yok.»

Homan, oturduğu sandalyenin üzerinde devamlı olarak kıpırdanıyordu.

— «Yâni müvekkilimin çantasında bulunan anahtarlar sizin değil, öyle mi?» diye devâm etti avukat.

— «Hayır!»

— «Arabamızın çalındığı gün onları içinde unutmuş olmayasınız?»

— «Hayır.»

— «Emin misiniz?»

— «Evet.»

— «Tanıyamadığınız şu üçüncü anahtarın nereye âit olabileceğine

dâir hiç bir fikriniz yok mu?» dedi Mason, anahtarları gözünün hizâsına kaldırıp sallayarak.

Homan, avukatın ısrarlı bakışları altında ezilip büzüşerek. «Hiç bir fikrim yok» diye mırıldandı.

— «Neyse, polis onun nereye âit olduğunu bulur» dedi Mason. «Fakat o zaman da sizin için çok kötü...»

— «Bir dakika!» diye avukatın sözünü kesti Homan. «Songünle r-
de çok sıkı çalıştım ve yoruldu. Hafızam da zayıfladı. Sık sık unut-
tuğum noktalar oluyor. Belki de bu anahtarları hakikaten arabada bır-
rakmışımdır.»

— «O halde anahtarlar sizindir, öyle mi?»

— «Burada, hepimizin önünde, sâhibi olduğunuz anahtarları tanı-
madığınızı söylemeye nasıl cesâret edebiliyorsunuz?» diye sordu hâ-
kim, gayet sert bir tavırla.

— «Muhterem Reis Bey! O kadar çok anahtarım var ki... Korka-
rını... Bâzen anahtarlarımı hizmetçilere veya şoföre verdiğim oluyor.
Belki de bunlar, çok uzun bir zamandan beri arabanın gözünde unut-
muş olduğum anahtarlardır. Evet, bu çok mümkündür.»

Hâkim Cortright, kısa bir müddet Homan'a nefretle baktıktan son-
ra avukata doğru döndü.

— «Devam edin, Mister Mason.»

Mason gülümsedi.

— «Hepsi bu kadar» dedi.

— «Ne?» diye bağırdı savcı yardımcısı.

— «Sorulacak başka bir سوالim yok.»

Tragg ve Hanley fısıldaşmaya başladılar. Sonra Hanley avukatın
yanına yaklaştı.

— «Ne demek bu şimdi, Mister Mason?» diye mırıldandı. «Tanı
başarınızı ilân edecekken, neden durdunuz?»

— «Sorguya siz devâm edesiniz diye.»

— «Yapamam» dedi Hanley. «Bağlı olduğu stüdyo daha öğleye
varmadan canıma okutturur benim sonra.»

— «Müdafaa avukatı» diye başladı hâkim, biraz da şaşkın bir ta-
vırla «bu şâhidin söyleyeceklerinin mahkeme hey'etini son derece ilgi-
lendirdiğini bilmelidir. Dâvânın düşmesini sağlayacak deliller henüz el-
de edilmemiş olmakla berâber, ortada şüpheli bir durum vardır.»

— «Özür dilerim, Muhterem Reis Bey!» diye cevap verdi Mason.
«Fakat soracak başka سوالim kalmamıştır.»

Hâkim Cortright bu sefer Homan'a doğru döndü:

— «Mister Homan, bu ayın on dokuzunda yâni Çarşamba günü
arabanızı siz mi kullanıyordunuz?»

— «Hayır, efendim. Bunu kat'iyetle reddediyorum.»

— «O halde direksiyonda kim vardı?»

— «Bilmiyorum, efendim.»

— «Ayın 19'unda siz neredeydiniz?»

— «Beverley Hills'deki evimde. Arabam ortadan kaybolunca evvelâ onu kardeşimin almış olabileceğini düşündüm. Fakat sonra kardeşimin yatımla balığa çıkmış olduğunu öğrendim ve hiç vakit kaybetmeden polisi durumdan haberdar ettim. Neticede bir memur gelerek, ifâdemi aldı. Bu söylediklerim tahkik edilebilir.»

— «Hakikaten ayın 19'unda mı oldu bu hâdise?» diye sordu hâkim.

— «Evet, efendim!»

— «Saat kaçta?»

— «Akşam saat beşle altı arası.»

— «Gömleğinizin üzerindeki o ruj lekelerini îzah edebilecek misiniz?»

— «Hayır, efendim!»

Hâkim, müfettiş Tragg'a doğru döndü:

— «Şâhidin söylediklerinden şüphe etmek için bir sebep var mı? Başka bir şekilde ifade edersek, söylediklerinin doğru olmadığını ortaya koyacak herhangi bir ufak delil mevcut mu?»

— «Şâhidin ifâdesinin yüzde yüz doğru olduğundan, düne nazaran ben de pek o kadar emin değilim» diye itiraf etti müfettiş, oldukça sıkıntılı bir tavırla. «Tabiî eğer Mister Homan, kazâ'nın olduğu gün nerede bulunduğunu kat'i olarak ispat edebilirse...»

— «Bunu kolaylıkla yapabilirim» dedi Homan, sükûnetle. «Beverley Hills'deki evimdeydim. Biraz önce de söylediğim gibi arabamın çalınmış olduğunu polise haber verdim. Derhal bir memur beni görmeye geldi. Sonra üzerinde çalışmakta olduğum senaryoyu da yanıma alarak stüdyoya gittim ve orada müdürlerden biriyle uzun uzun konuştuk.»

— «Saat kaçta?» diye sordu hâkim.

— «Aşağı yukarı gece dokuzdan bire kadar.»

Hâkim Cortright ile Tragg bakıştılar. Sonra Tragg, alçak sesle Hanley'e bir şeyler söyledi. Ve iki adam münakaşaya koyuldular.

— «Bu suallerin benimle hiç bir alâkası yok, beyler» dedi Mason.

— «Gayet tabiî, Mister Mason» diye yüksek sesle konuştu hâkim. «Siz tam zamanında durmasını bildiniz.»

— «Öyle,» diye cevap verdi avukat, hâkime doğru sevimli bir tavırla gülümseyerek.

Savcı yardımcısı yavaş yavaş ayağa kalktı.

— «Şâhidin bâzı cevapları bizi büyük bir şaşkınlığa sevk etmiş bu-

lunuyor» dedi. «Şâhidin bütün anahtarları tanıyacağını zannediyorduk. Bu şartlar altında, polisin, tahkikatını derinleştirebilmesi için Mister Mason'a fırsat vermesi mümkündür. Şâhidin söylediklerinin doğru olup olmadığı hususunda... Kısacası, ne şekilde olursa olsun, Mister Mason'la berâber çalışmaya hazırız. (Konuşmasına ara vererek, avukata doğru baktı. Fakat Mason hiç oralı görünmüyordu. Hanley tekrar hâkime doğru döndü.) Oldukça müstesnâ bir durumla karşı karşıya kaldık. Savcılık makamı bir adâletsizliğe sebep olmayı tabîî ki istemez. Yüksek mahkeme heyetinin de bildiği gibi, bu hâdise son derece ciddî ve karışık gelişmelere önayak oldu. Mister Homan'ın söylediklerinin doğruluk derecesi kat'iyetle tesbit edilinceye kadar, mahkemenin devâmını talep ediyoruz.»

— «Yâni ben tekrar buraya gelmeye mecbur kalacağım, öyle mi?» diye sordu Homan endişeyle.

Hâkim Cortrigaht düşünceli bir tavırla henı Homan'ı tetkik ediyor, hem de âsâbına hâkim olmaya çalışıyordu.

— «Evet, gayet tabîî geleceksiniz» diye bağırdı nihâyet. «Duruşma Pazartesi günü saat 10'a tâlik edilmiştir. Bütün şâhitler burada hazır bulunacak.»

— «Fakat, Muhterem Hâkim Bey, çok kıymetli olan vaktimi böyle ikide birde buraya gelerek...»

— «Siz bir şâhitsiniz» dedi hâkim. «Üstelik anlattığınız şeylerin bâzı kısımlarını daha açık bir şekilde îzah etmeniz gerekecek. Mahkeme heyeti söylediklerinizi oldukça karanlık bulmuştur. Zanlı'nın kefaletle serbest kalmasında bir mahzur var mı, savcı bey?»

— «Hayır, efendim!»

— «Daha yüksek bir kefâlet talep etiniyor musunuz?»

— «Hayır,» diye cevap verdi Hanley. Ve hemen arkasından da ilâve etti: «Zanlı, dünkü cinâyet işlendiği sırada başka bir yerde olduğunu kat'iyetle ispat etmiş bulunuyor.»

— «Pekalâ» dedi hâkim Cortright. «On dakikalık bir aradan sonra Sampson aleyhindeki amme dâvâsını görüşeceğiz.»

Hâkim salondan ayrılırken, Tragg da Mason'un yanına geldi.

— «Maksadınız nedir, Mason?»

— «Şimdi oyun sırası sizde, Tragg! Bana bu sabaha kadar mühlet vermiş ve şâyet duruşmada Homan'ı sıkıştırıp yeteri kadar mâlûmat toplayamazsam beni tevkif' edeceğinizi söylemiştiniz. Gördüğünüz gibi hazırım ve emrinize âmâdeyim.»

— «Mason, dün gece ben tekrar yazıhâneye döndüğüm zaman sizin oteldeki cinâyetten haberiniz vardı değil mi?»

Avukat cevap vermeyerek, sâdece gülümsemekle yetindi.

— «Sizi hiç olmazsa hâdisenin yegâne görgü şâhidi olarak tevkif edebilirim.»

— «Hele bir yapın» dedi Mason. «Sonra bütün hayâtınız boyunca pişmanlık duyarsınız.»

— «Pekalâ, şimdi münâkaşayı bırakalım» diye mırıldandı Tragg. içini çekerek. «Hem neden yine berâber çalışmıyoruz?»

— «Devamlı bir şekilde benimle uğraşmasanız, tabîî ki beraberce çalışabiliriz.»

— «Ben sizinle durup dururken uğraşmıyorum! Hem haftada üç kere cesetlerle arkadaşlık edersiniz veyâ kanunları hiçe sayarsınız, hem de karşınıza geçip gülmemi istersiniz. Olacak iş mi bu? Neyse, söyleyin bakalım şimdi, o gömleğin Homan'a âit olduğunu nasıl anladınız?»

Tam bu sırada, biraz ilerde durmakta olan Homan, hızlı adımlarla yaklaştı.

— «Beyler, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat Mister Mason'a, sorduğu suallerin son derece küstahça olduğunu söylemek istedim.»

Mason sinemacının suratına doğru güldü.

— «Mister Homan» diye araya girdi Tragg. «Çarşamba günü ne işle meşgul olduğunuzu mutlaka tahkik etmemiz gerekiyor. Lûtfen şuraya oturup, o gece karşılaştığınız kimselerin isimlerini bir liste hâlinde yazar mısınız?»

— «Memnuniyetle, beyefendi» diye öfkeyle konuştu Homan. «Bu mes'elenin bir an evvel halledilmesi için bütün imkânlarımı kullanacağım. Arabamı bizzat kullanmadığımı biliyorum ve onu Adler Greeley'in kullanmış olduğunu da hiç zannetmiyorum. Benim asıl kızdığım nokta, ortada hiç bir sebep yokken hususi hayâtımın bu hâdiseye karıştırılmak istenmesidir!»

— «Sizi gayet iyi anlıyorum» dedi Mason. «İtirâzınızı yaptınız. Pekalâ. Fakat bu itirâzınız kale alınmadı ve alınmayacaktır da. Benim de bütün istediğimi buydu zâten.»

Ve sonra ona arkasını döndü.

Homan ise avukata korkunç bir şekilde baktıktan sonra, Tragg'ın kendisine gösterdiği yere oturarak, çantasından bir kâğıt çıkarttı ve gözüklerini düzelterip yazmaya koyuldu.

O zamana kadar salonun bir köşesinde duruşmayı tâkip etmiş olan Misis Greeley de nihâyet sırasının geldiğine inanmış olacak ki, yavaş yavaş yaklaştı.

— «O gömleğin kocamdan başka birisine âit olacağı hiç aklıma gelmemişti, Mister Mason! Fakat Adler'in bahis mevzuu arabayı kul-

lanan adamınki gibi bir davranışta bulunmayacağını da biliyordum. Yine de gönüleğin Mister Homan'a âit olabileceğini düşünmeni imkânsızdı tabii. Muhakkak ki siz bu hâdise hakkında benden çok daha fazla bilgi sâhibisiniz. Görünüşe göre, kocamla Mister Homan arasında bir zamanlar gizli bir bağ kurulmuş olduğu anlaşılıyor. Nasıl bir bağdı acaba bu? Söyleyebilir misiniz bana?»

— «Şimdilik hiç bir şey söyleyemem, Misis Greeley» diye cevap verdi Mason, başını sallayarak. «Fakat bir kaç saat sonra muhakkak ki çok daha fazla mâlûmat edineceğim.»

— «Bana dün gece çok büyük bir yardımda bulundunuz. Çok... faydalı oldu söyledikleriniz! Birdenbire her şey daha basit görünmeye başladı gözüme...»

— «Buna memnun oldum, hanımefendi. Bu arada siz de bana büyük bir yardımda bulunabilirsiniz. Kocanızın mektupları arasında hiç Misis Warfield diye bir isme rastladığınız oldu mu?»

— «Hayır» diye mırıldandı kadın. şüpheli bir tavırla. «Eve gelen mektuplarda böyle bir isme rastlamadım. Fakat yazıhânesindeki sekreter belki de bu hususta sizi aydınlatabilir.»

— «Bu işle bizzat siz alâkadar olur musunuz? Böylesi çok daha iyi.» dedi avukat. Ve sonra Tragg'a doğru dönerek ilâve etti:

— «Mes'elenin can alıcı noktasını Della Street sâyesinde keşfettim.» Jackson Sterne'in çekine çekine yanlarına yaklaştığı bir sırada. Müfettiş, «Mes'elenin can alıcı noktası neymiş?» diye sordu.

— «Misis Warfield. Greeley öldürüldüğü gece Gateview otelinden ayrılmamış olduğunu biliyoruz. Diğer taraftan o gece kendi odasında yatmadığı da bir gerçek.»

— «Pek iyi anlıyamadım.»

— «Gidip Gateview oteline yerleşeceğim» diye cevap verdi Mason, gülümseyerek. «Orada bir oda tutacağım ve bâzı tahminleri doğru çıkarmak için bütün personeli inceden inceye sorguya çekeceğim. Acaba bunun sizce bir mahzuru var mı?»

Tragg alnını kırıştırarak, gözlerini kıstı.

— «Şimdilik hiç bir mahzuru yok. Fakat o kuş tüyünün yazıhânesindeki mevcudiyetini îzâh edemediğiniz müddetçe, Mason...»

— «Böyle basit şeyler üzerinde fazla durmayın, müfettiş bey!» dedi avukat. «Asıl mühim olan, bâzı işâret ve muhtemel hâdiselerin tahlilidir. Şimdilik Allahısmarladık.»

Ve hemen arkasından da çantasını alarak, Jackson Sterne'nin şaşkın bakışları arasında salondan dışarı çıktı.

Misis Greeley göz yaşlarını güçlükle zapt ediyordu.

— «Adler'in mâsum olduğunu ispat edebilirdi» diye mırıldandı. «Çünkü ölülerin hâtıralarına karşı büyük bir hürmet duyuyor. Fakat şimdi bunu yapması da imkânsız. O zaman Stephane Claire'in cezâlandırılması gerekir.»

— «Bu adam, şimdiye kadar tanıdığım en akıllı kanun düşmanı» diye araya girdi Hanley. «Sanki anasının karnından cemiyet dışı doğmuş. Mesleği icâbı bütün gününü kanun kitapları arasında geçirdiği halde, kanuna karşı da zerre kadar hürmeti yok. Çevirdiği karanlık işlerin sayısını bile unuttum artık.»

— «Fakat» dedi Tragg, «katillere karşı girişilen mücâdelede bizden çok daha fazla çalıştığı ve başarı sağladığı da bir gerçek. Eğer biraz da... neyse, canı cehenneme!»

YIRMI

Gateview otelindeki odasında, Mason, devamlı bir şekilde saatine bakmaktaydı. Sigara tablasının içi izmaritlerle dolmuştu. Nihâyet öğleye doğru yazıhânesine telefon etti.

— «Yeni bir şey var mı, Della?»

— «Hayır, patron.»

Mason derin derin içini çekti.

— «Korkarım, Tragg'ın araya girmesi her şeyi berbat etti. Eğer benden yarım saat içinde bir haber almazsanız, Tragg'a telefon edin, otele gelip beni bulsun.»

— «Tamam, patron. Hepsi bu kadar mı?»

— «Evet, Della.»

Mason telefonu kapattıktan sonra, tam gümüş tabakasından bir sigara çıkartmaya hazırlanıyordu ki, kapıya vuruldu.

— «Buyurun!»

Kapı açıldı ve içeriye Misis Greeley girdi. Mason birden yerinden fırladı.

— «Siz ha, hanımefendi! Ziyâretinizi hiç beklemiyordum doğrusu.»

— «İnşallah sizi rahatsız etmiyorumdur. Bir şey buldum da...»

Mason saatine bir göz attı.

— «Şey... bir randevum vardı...»

— «Benim işim bir dakikadan fazla sürmez.»

Mason kısa bir tereddüt geçirdikten sonra, gidip kapıyı kapayarak, ziyâretçisine doğru bir sandalye yaklaştırdı.

— «Size karşı asla kaba bir davranışta bulunmak istemem» dedi.
«Fakat her an için gelebilecek birisini bekliyorum.»

— «Misis Warfield'i mi?»

— «Nereden biliyorsunuz?»

— «Mahkeme salonunda bahsini ettiğiniz mektubu buldum.»

— «Yanınızda mı?»

— «Evet.»

Kadın parmağıyla çantasını işâret etti.

— «Hemen görmek istemez misiniz?»

Mason bir kere daha tereddüt etti.

— «Mektubu bana bırakmanızda bir mahzur var mı?»

— «Hayır. Neden olsun?»

— «Beni affedeceğinizi ümit ediyorum. Şu anda sâniyelerin bile kıymeti var. Çünkü...»

Kadın, «Biliyorum» diye avukatın sözünü kesti. «Dosyayı yatağın üzerine bırakacağım. Âsâbım son derece bozuk, Mister Mason. Devamlı bir şekilde hayâtımın tehlikede olup olmadığını düşünüyorum.»

— «Doğrusu isterseniz bu hususta ben de endişeliyim» dedi avukat.

— «Mister Mason, bu mektupların içinde neler yazılı olduğunu biliyor musunuz?»

— «Aşağı yukarı.»

— «Bana da söyleyebilir misiniz?»

— «Şimdilik susmayı tercih ederim.»

— «Şu en üstteki birinci mektupta ilgi çekici bâzı kısımlar var galiba. Onu hemen okumanızı isterdim.»

Mason mektubu eline aldı.

— «Bu mu?»

— «Evet. Fakat...»

Aynı anda avukat bir şimşek hızıyla geriye dönmüş ve kadının bileğine yapışmıştı.

Misis Greeley hafifçe inledi. Açmak mecburiyetinde kaldığı sağ elinden düşen ağır bir cisim önce yatağın kenar tahtasına çarparak boğuk bir ses çıkardı ve sonra da döşemenin üzerine yuvarlandı. Kadın sol eliyle de yatağın üzerindeki baş yastığını kavramıştı. Nihâyet serbest kalan sağ elinin parmaklarıyla Mason'un kolunu yakalayarak, tırnaklarını onun etine geçirdi.

— «Burada emniyettesiniz, Misis Greeley» dedi Mason. «Fakat çantanızda böyle tabanca taşıyıp da en ufak bir gürültüde onu kullanmaya kalkışırsanız, neticede başınız belâya girer.»

— «Kapıda biri var! Tokmağı çevirdiklerini gördüm!»

Mason derhal kapıya doğru atılarak, onu açtı. Koridor bomboştu.

— «Ayak seslerini duydum» diye konuştu kadın, nefes nefese.
«Sonra tokmağı yavaş yavaş, ihtiyatla çevirdiler.»

— «Her şeyi mahvettiniz» dedi Mason, kaşlarını çatarak.

— «Çok üzüldüm. Böyle olmasını istemezdim.»

— «Neyse. Benim de en aşağı sizin kadar hatâm oldu bu işte. O taşıdığınız silâha gelince, bundan daha büyük bir saçmalık olamaz. Belki de hayâtınız tehlikededir, fakat hayâtınızı bu tabancayla kurtaracağınızı da zannetmeyin. Peşinizde olanlar muhakkak ki bu işin sizden çok daha fazla ustasıdırlar. Görüyorsunuz ya, sinirden neredeyse ağlayacaksınız. Şimdi en iyisi gidip, doktorunuzdan sükûnet verici bir ilâç isteyin. En azından yirmi dört saat deliksiz bir uyku çekmelisiniz. Bu tedirgin hâliniz ne zamandan beri devâm ediyor?»

— «Bilmiyorum...»

Dudakları titriyordu.

— «O hâdiseden beri... En fazla iki saat uyumuşumdur... (Yüzünün hatları korkunç bir şekilde kasılmaktaydı.) Yapamıyorum! Unutamıyorum! Onları tâkip edeceğim. Biliyorum. Beni yakalamak, öldürmek istiyorlar...»

— «Misis Greeley» dedi Mason. «Çabuk doktorunuza gidin. Burada daha fazla kalmanız imkânsız. Fakat önce doktora gideceğinize dâir de bana söz verin. Gideceksiniz, değil mi?»

Avukat elini genç kadının omuzuna koymuştu. Misis Greeley ise gözyaşlarının arasından ona bakıyordu.

— «Mister Mason, siz çok iyi bir insansınız. Buradan çıkar çıkmaz derhal doktora gideceğim. (Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı.) Kendime hâkim olamadığımı için beni affedin. Allahaismarladık, Mister Mason.»

— «Güle, güle!»

Genç kadın koridora çıkınca, Mason kapıyı kapatarak kilitledi.

Aradan yarım saat kadar geçtikten sonra kapıya tekrar, fakat bu sefer kesik kesik iki defâ vurulduğu zaman da, ayaklarının ucuna basarak ilerledi ve koridordan atılacak bir silâhın kurşunlarına hedef olmamak için sırtını duvara dayadı.

— «Kim o?»

— «Tragg.»

— «Sesinizi tanıyamadım.»

— «Yine saçmalamaya başlamayın! Hem neden bu kadar...»

Avukat kapıyı açtı.

- «Hayâtımı tehlikeye atmak istemiyordum.»
- «Bütün bu tedbirlerin sebebini sorabilir miyim?»
- «Katilin beni ziyâret etmesini bekliyorum.»
- «Tahmin etmiştim zâten. Fakat kim bu katil?»

Mason yanındaki koltuğa oturarak bir sigara yaktı.

- «Misis Warfield bu otele geldi, ama geceyi de odasında geçirmemi.»

— «Tabiî. Çünkü doğruca Greeley'in odasına gitti. Orada valizini ve şapka kutusunu buldum.»

- «Peki, ondan sonra nereye gitti?» diye sordu avukat.

— «Hiç bir yere. Burada kaldı.»

- «Greeley'i öldürdükten sonra mı?»

— «Evet. Neden olmasın?»

- «Ama tabanca sesinin duyulup duyulmamış olduğundan emin değildi.»

— «Doğru» dedi Tragg. «Fakat tabanca sesini duyanlar da, bunu elektrik kontağının çıkardığı sese benzeterek aldırmamışlar.»

- «Fakat kadın bunu bilmiyordu.»

— «Lâfı nereye getirmek istiyorsunuz?»

- «Yâni sizce kadın oteli ertesi sabah mı terketti?»

— «Gayet tabiî. Cinâyeti işledikten sonra odadan ayrılmadı.»

- «Bütün geceyi cesedin yanında geçirdi, öyle mi?»

— «Neden olmasın?»

— «Yatak hiç bozulmamıştı ama. Üstelik bir kadının, yanında soğumuş bir ceset olduğu halde rahatça uyuyabileceğini hiç zannetmiyorum. Böyle bir şeye erkekler bile cesâret edemez. Hayır. İmkânsız bir şey bu.»

- «Peki o halde ne yaptı?» diye sordu Tragg.

— «Geceyi başka bir odada geçirdi.»

- «Hangi odada?»

Mason omuzlarını silkti.

— «Bu mes'eledede daha pek çok karanlık nokta var. Fakat yine de işin îzâhını bulduğumu sanıyorum. Eğer anlatacaklarımın arasında şüpheli bâzı hususlara rastlarsanız, bana söyleyin.»

- «Pekâlâ. Anlatın bakalım.»

— «Burada olanları öğrendikten sonra, hemen Drake'i göndererek, müşterilerin listesine bir göz atmasını istedim. Neticede şunu öğrendik: Misis Warfield'in otele müracaatından sonraki on beş dakika içinde iki kişi daha gelerek, tek yataklı iki oda tutmuşlardı. Bunlardan birinin eşkâli, Homan'ın arabasını kullanan adamın eşkâline

uyuyordu. Dolayısıyla ikinci müşterinin üzerinde fazla durmadım. Halbuki büyük bir hatâ işlemişim.»

— «Kimmiş öteki müşteri?»

— «Bir kadın. Kim olabileceğini tahmin etmiyor musunuz?»

— «Maalesef.»

— «Misis Warfield o geceyi mutlaka bu kadınla geçirmiştir.»

— «Fakat eşyâsı Greeley'in odasındaydı.»

— «Evet, öyleydi» dedi Mason. «Misis Warfield otele müracaat edip, defteri imzâladıktan sonra, odasına çıktı. Fakat orada fazla kalmadı. Photoplay mecmuâsının bâzı eski sayılarını bulmak için tekrar aşağıya indi. Çünkü ona daha önce Homan'ın bir fotoğrafını göstermiş ve kendisinden bunun kocası veya Spinney olup olmadığını sormuştum. Kadın Homan'ı tanımamıştı, fakat onun herhalde Spinney olduğunu düşündü ki, eski mecmualara bakıp hakkında mâlûmat edinmek istedi. Şâyet Spinney'i ele geçirirse, kocasına da yaklaşılabileceğini zannediyordu. Fakat aradığı mecmuaları bulamayınca, tekrar odasına döndü. Ve muhtemelen Greeley de onu orada bekliyordu.»

— «Yâni Greeley'le Spinney'in aslında aynı şahıs olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

— «Evet.»

— «O halde Misis Warfield'in kocası kimdi?»

— «Greeley!»

— «Anlıyamadım.»

— «Greeley, kendisine paravan vazifesi gören Spinney adlı bir şahıs yaratmıştı.»

— «Devam edin» dedi Tragg.

— «Greeley. Misis Warfield'i kendi odasına götürdü. Tabîî eşyâlarını da yanına alarak. Unutmayın ki onun kocasıydı ve kadın da ona deli gibi âşıktı.»

— «Yâni sizce Misis Warfield tekrar odasına çıktığı zaman, Greeley'i orada kendisini beklerken buldu, öyle mi?»

— «Gayet tabîî. Çünkü aksi taktirde kadın hiç olmazsa ellerini yıkarı. Sabunu ve havluyu kullanırdı. Halbuki bunların hiç birini yapmadı. Neticede Greeley'in odasına vardıkları zaman, adam çok büyük bir hatâ işledi ve bütün olup bitenleri anlatarak karısından af diledi. Cevap olarak da kafasına bir kurşun yedi. Çünkü Misis Warfield'in artık acı çekmeye tahammülü kalmamıştı. Uzun bir zamandan beri en kötü şartlar altında ve bir hayvan gibi çalışıyor, biriktirebildiği bütün parayı da son kuruşuna kadar kocasına gönderiyordu. Üstelik bir de onu artık tamâmen kaybetmiş olduğunu öğrenince...»

— «Tamam, tamam. Onu öldürdü» diye avukatın sözünü kesti Tragg, sabırsız bir tavırla. «Sonra?»

— «Tekrar odasına dönerek, kaçmaya hazırlanıyordu ki, bu sefer öteki kadın geldi.»

— «Hangi kadın?»

— «Misis Greeley.»

— «Ne?»

— «Evet. Başka türlü olması imkânsız çünkü.»

— «Misis Greeley orada ne arıyordu?»

— «Kocasından şüphelenmekteydi, fakat elinde henüz hiç bir delil yoktu. Bütün istediği Misis Warfield'i konuşturmaktı.»

— «Ne oldu sonra?»

— «Misis Warfield şansının yaver gittiğini ve Misis Greeley sayesinde oradan kolaylıkla kaçabileceğini hemen anladı. Kadına, öğrenmek istediği şeyler hakkında geniş bilgi verdi ve geceyi de onun odasında geçirdikten sonra ertesi gün elini kolunu sallaya sallaya otelden çıkıp gitti.»

— «Güzel ama, bu tahminler...»

— «Hakikatlere de uyuyor tabii» diye tamamladı Mason. «Misis Greeley aslında Homan'ı seviyordu. Hollywood'da bu gibi hâdiselere sık sık rastlanır. Koca ortadan çekilir. Boşanma mes'elesi de nâzik bir şekilde ve gürültüsüzce halledildikten sonra, kadın sevdiği adamla evlenir. Fakat Greeley Hollywood'da yetişmiş ve oranın usullerini benimsemiş bir adam değildi. Homan'dan şüphelenerek onu tehdit etmeye başladı. Sonra işi şantaja çevirdi. Eğer istediği parayı vermezse, onu mahkeme kapılarında süründüreceğini söylüyordu. Homan böyle bir riski göze alamazdı. Çünkü aksi taktirde bütün şöhreti mahvolurdu.»

— «Nereden çıkarıyorsunuz bunları?» diye sordu Tragg, şaşkın bir tavırla.

— «Homan arabasını Salı günü kullanmıştı. Misis Greeley de Salı gecesi ve Çarşamba sabahı onunla berâberdi. Bunun başka bir izâhı olamaz. Salı günü Beverley Hills'den hareket ederek, Homan'ın Fresno'daki villâsına gittiler. Eğer tahkik ederseniz, üçüncü anahtarın bu villânın kapısına âit olduğunu görürsünüz. Stephane Claire'in çantasında bulunan anahtarlar Homan'ındı tabii. Misis Greeley ile gerek deniz üzerinde, gerekse dağ evinde yaptığı kaçamaklar sırasında kullanıyordu onları.»

— «Bütün bu anlattıklarınız saçma sapan şeyler» dedi Tragg. «Fakat mühim değil, devâm edin siz.»

— «Şoför Tanner, Homan'ın hareketlerini Greeley'e bildiren ve

bunun karşılığında da ondan para alan bir casustu. Greeley ise, Misis Warfield'i uzakta tutmak için San Francisco'da Spinney isminde hayâlî bir kişi yaratmıştı. Tabîî kendisi evden uzakta olduğu zamanlar, Homan'ın fırsattan istifade ettiğini de biliyordu. Son defâsında da Tanner, San Francisco'ya iki kere telefon ederek, Greeley'le konuştu. Birincisinde Homan'ın arabayla gittiğini haber vermek için; ikincisinde ise, Homan'ın yatını kullanmaya niyetli görünmediğini, dolayısıyla Fresno'daki dağ evine gitmiş olabileceğini bildirmek için. Ve en aşağı bir kere de Greeley Homan'ın evine telefon açarak Tanner'le konuştu.»

— «Ve bütün bu konuşmalar Homan'ın hesâbına yapıldı, öyle mi?»

— «Doğru olduğunu sizin de kabul etmeniz lâzım» dedi Mason, gülümseyerek.

— «Devâmedin!»

— «Greeley derhal bir uçağa atlayarak Fresno'ya gitti ve oradan kirâladığı şoförsüz bir arabayla dağ evine kadar uzanarak, karısının hakikaten Homan'la berâber olduğunu gördü. Ancak kiraladığı otomobilin şoförü olmadığı ve arabayı geri gönderemeyeceği için, Homan'ın otomobilini çalması da o anda imkânsızdı. Bu yüzden tekrar geriye dönerek, baska bir garajdan bu sefer şoförlü bir araba kiraladı ve Homan'ın evine dört - beş kilometre kala otomobilden inip onu geri gönderdikten sonra da Homan'ın arabasını çaldı ve böylece iki sevgiliyi orada vâsıtasız bıraktı.»

— «Peki sizce, arabayı çalacağına neden evin içine dalıp onlardan hesap sormadı?»

— «İki sebepten. Birincisi, hesap sormak işine gelmiyordu ve..., ikincisi de, onlar evden çoktan gitmişlerdi.»

— «Anlıyamadını.»

— «Homan'la Misis Greeley'in Çarşamba günü öğleden sonra evlerine dönmüş olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla geriye tek bir îzah şekli kalıyor. Greeley'in dağ evine yaptığı ilk ziyâreti ve kendilerini gözetlediğini farkedip, telefonla bir uçak kirâlıyarak en kısa zamanda evlerine döndüler. Dağ evi civarında küçük uçakların inmesine elverişli bir meydan bulunduğu dâir istediğiniz bahse girerim. Eminim bundan.»

— «Peki ama, neden Homan'ın arabasıyla geri dönmediler de uçak kirâlamak lüzumunu hissettiler?»

— «Evvelâ zaman kazanmak için. Sonra Greeley'in arabayı gördüğünü de biliyorlardı. Onlar için en iyisi uçakla geriye dönüp, arabanın çalınmış olduğunu bildirmektir.»

— «Greeley'in hesap sormaktan neden kaçındığını da izah edebilir misiniz?»

— «İlk karısı, Misis Warfield yüzünden. Düşünün ki Homan'ın aleyhine yüz veya iki yüz bin dolarlık bir tazminat dâvâsı açıyor, sonra da bütün bu işlerden haberi olan bir avukat kalkıp Misis Warfield'i şahit olarak mahkemeye getiriyor. O zaman Greeley'in başına neler gelebileceğini de tahmin edersiniz. Zâten o da aynı şekilde düşündüğü için sâdece arabayı çaldı ve iki sevgiliyi orada çâresiz bir duruma düşürmek istedi. Çünkü onların hâlâ evde olduklarını sanıyordu. Los Angeles'e döndüğü zaman arabayı bir yere bırakacak ve evine gidecekti. Tabii karısı henüz gelmemiş olacaktı. Nihâyet Misis Greeley endişeli bir halde ve bir takım mâzeretler uydurarak eve döndüğü zaman da, yalan söylediğini onun yüzüne karşı bağırabilecekti. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı ve kaza meydana geldikten sonra bu sefer kendisi oto - stop yapmak mecburiyetinde kaldı.»

— «Niyeti Misis Warfield'i boşanmaya râzı mı etmekte?»

— «Önceleri öyle. Fakat sonra zannederim onu öldürmeye karar verdi.»

Tragg alaycı bir tavırla güldü.

— «Hani neredeyse, kadının Greeley'i nefsi müdafaa durumunda öldürdüğünü iddia edeceksiniz.»

— «Hay Allah!... Misis Warfield'in kocasını öldürmeyi önceden tasarladığını iddia ediyorsanız, öyle olsun. Anlamaya çalışın biraz, Tragg. Ben bir kâhin değilim. Size sâdece hakikatlerle bağdaşan bir izah şekli sundum. Hepsi bu kadar. Eğer anlattıklarımın arasında mâkul olmayan bâzı kısımlara rastladıysanız, açıkca söyleyebilirsiniz. Kinâyeli konuşmanıza hiç lüzum yok.»

Tragg, kararsız bir tavırla başını kaşıyordu.

— «Fakat...» diye mırıldandı aniden, «Misis Greeley, San Francisco'dan telefon eden kocasıyla konuştu.»

— «Hayır. Sâdece onunla konuştuğunu söyledi.»

— «Fakat birisiyle konuştuğu da muhakkak.»

— «Gayet tabii. Zâten bu husus da Misis Greeley'in hazırladığı plâna dâhildi. Evvelâ sokaktaki telefon kulübelerinin birinden San Francisco'daki bir arkadaşına telefon ederek, onunla anlaştı. Daha sonra da arkadaşı onu San Francisco'daki umumî bir telefonda aradı. Böylece mahkemede, kocasıyla telefonda konuşmuş olduğunu rahatlıkla iddia etti.»

— «Nasıl oluyor da bütün bunları biliyorsunuz?» diye sordu Tragg.

— «Aslında hiç bir şey bildiğim yok. Fakat bir takım hususlar göz önünde tutulursa, olanların bu şekilde gelişmiş olması lâzım.»

Tragg, ellerini cebine sokmuş, sabit bir şekilde ayakkabılarının ucuna bakıyordu.

— «Faraziyemin doğru olduğunu gösteren bir sürü ufak tefek hâdise var tabîî.» dedi Mason. «Meselâ Greeley, muhakkak ki Misis Warfield'in peşine adam takmıştır. Ve böylece onun Mister Drake adında birisinin yanında iş bulduğunu öğrenir öğrenmez de gelip otobüs terminalinde nöbet tutmuştur —kendisini göstermeden tabîî.»

— «Sonra da sizi otele kadar tâkip etti, öyle mi?»

— «Evet.»

— «Peki, ya Misis Greeley? O ne yaptı sizce?»

— «O da Greeley'i tâkip etmiştir. Belki de kocasının, Misis Warfield'in peşine takdığı adamdan gelen ve kadının otobüsle buraya hareket ettiğini bildiren telgrafı bulup okumuştur. Unutmayın ki, Homan'la olan münâsebetini kocasının sezdiğinden şüpheleniyor ve Greeley'in hareketlerini çok yakından gözlüyordu.»

— «Lekeli gömlek hakkında ne düşünüyorsunuz?»

— «İşin en eğlenceli noktası da burası zaten» dedi Mason, gülümseyerek. «Hatırlıyacağınız gibi, Homan'la sevgilisi, Greeley'in işi çıkıp da San Francisco'da takıldığını öğrenir öğrenmez hemen aşk yuvalarına doğru hareket etmişlerdi. Hattâ Homan acelesinden smokinini dahi çıkarmayı düşünmemiş, eline geçen bir kaç elbiseyi valizine tıkmıştır muhakkak. Dağ evinde yakalanınca da ilk akıllarına gelen şey kaçmak oldu. Bu sefer de Misis Greeley, telâşından sevgilisinin beyaz gömleğini kendi valizine koydu. Eve döndüğünde gömleğin Homan'a âit olduğunu farkedince de, onu kocasının kirli çamaşırları arasına sakladı. Kocasının ölümünden sonra, benim Warfield mes'elesini yakından tâkip ettiğimi anladı. Neticede kendisinin de Homan'la olan münâsebetini öğrenecek ve bu hususu mahkemede açarak, sevgilisinin şöhretini mahvedecektim! Bu tehlikeyi önleyebilmesi için tek bir çâre vardı: Greeley'in hakikaten arabayı kullanmış olduğunu ispat ederek, Stephane Claire'i temize çıkarmak. Ve Misis Greeley, kocasının kirli çamaşırları arasından eline geçen ilk gömleğe ruj sürerek, bana getirdi. Zavallı kadın, ne pahasına olursa olsun âşığını kurtarmak istiyordu. Ancak o sırada bütün soğukkanlılığını kaybetmiş olmalı, çünkü aksi taktirde Homan'ın gömleğini hatırlardı.»

— «Siz şimdi neden bu otele yerleştiniz?» diye sordu Tragg.

— «Greeley'in arkasından gelip oda tutan kadının kim olduğunu anlamak için.»

— «Bana anlattıklarınızı uzun zamandan beri biliyor muydunuz?»

— «Şüphe ediyordum.»

— «Misis Warfield'in şimdi nerede olduğundan haberiniz var mı?»

— «Herhalde Homan'ın yatındadır. Çünkü kardeşi Horace bir gün yatı kullanmak istemiş, fakat Jules Homan bu isteği reddetmişti.»

Tragg düşünceli bir tavırla gözlerini avukattan ayırmıyordu.

— «Yatağın üzerindeki o kâğıtlar ne?»

— «Biraz önce Misis Greeley getirdi. Kocasıyla Misis Warfield'in birbirlerine gönderdikleri mektuplar.»

— «Ya bu?»

Müfettişin bakışları yerde duran tabancaya takılmıştı.

— «Misis Greeley'in elinden düştü. Kendisini öldürmek istediklerini zannettiği için, âsâbı son derece bozuk. Ona derhal doktora gitmesini ve sonra da sükûnet verici bir ilâç alarak yatıp uyumasını tavsiye ettim.»

— «Küçük kalibreli bir tabanca» dedi Tragg, yerden silâhı alıp, cliyle tartarak.

— «Evet. Kadınların kullandıkları cinsten. Onu istiyor musunuz?» Müfettiş silâha dikkatle baktıktan sonra, cebine attı.

— «Tebrikler, Mason.»

— «Yok canım» diye itiraz etti avukat. «Ben hiç bir şey yapmadım. Sâdece hâdiseleri bir araya getirdim.»

— «Yetmez mi? Sizin için bir zaferdir bu.»

— «Benim ne zaferde, ne de mükâfatta gözüm yok, Tragg. Mes'eleyi tamâmen siz halletmiş olun. Benim bütün istediğim müşterimi kurtarmak.»

— «Hakikaten takdir edilecek bir adamsınız!» diye bağırdı Tragg, mahcûbiyetinden kıpkırmızı kesilerek.

— «Ben sâdece bir anıatörüm. Halbuki siz profesyonelsiniz. Katili yakalamak da size düşer. Müşterim de böylece hürriyetine kavuşur.»

Tragg masaya doğru yaklaştı.

— «Merkez komiserliğine telefon edeyim de...»

— «Bir dakika.»

— «Ne var?»

— «Acele etmeyin.»

— «Acele etmeyeyim mi? Ne demek istiyorsunuz, dostum? Misis Warfield'i derhal bulmamız lâzım. Eğer Homan'ın yatındaysa...»

— «Bâzı konularda sizi aydınlatmak isterdim» diye onun sözünü kesti Mason. «Şimdi kendimize birer whisky ısmarlarız ve berâberce bu noktaları gözden geçiririz.»

— «Neymiş gözden geçireceğimiz noktalar?» diye sordu Tragg, şüpheli bir tavırla.

— «Hiç canım. Mühim değil. Fakat şefinize durumu haber vermeden önce...»

Müfettiş âniden telefona doğru atıldı.

— «Allah sizi kahretsin, Mason! Beni yine atlattınız! Eğer size kanıp da oyalanmasaydım... Alo! Merkez komiserliği mi? Ben Tragg, derhal Misis Adler Greeley'i aramaya başlayın. Eşkâlini biliyorsunuz, ayrıca sizde fotoğrafı da var... Evet, cinâyet suçundan... Kocasını ve Ernest Tanner'i öldüren odur. Civardaki bütün eczâhâneleri tarayın. Eşkâli Misis Greeleye uyan bir kadının zehir satın almak isteyip istemediğini öğrenin. Ama derhal!»

Tragg telefonu kapattı.

—«Siz dünyânın en korkunç tuzaklarını dahi kurabilecek bir adanırsınız, Mason. Eğer zamanında aklım başıma gelmeseydi, şimdi mahvolmuştum. Anlattığımız şeyler mâkuldu ve ben de Misis Warfield'in üzerine atılacaktım. Ertesi gün gazeteler büyük bir başarımdan bahsedecekler ve beni yeni bir Sherlock Holmes olarak tanıtacaklardı. Henen arkasından da intihar etmiş olan Misis Greeley'in cesedi ve yanında da bir itirâfnâme bulunacaktı. O zaman da ben ne hâle düşecektim, Allah bilir. Herhalde intihârı da kadına siz tavsiye etmişsinizdir?»

— «Ona sâdece gidip doktorunu görmesini tavsiye ettim» dedi avukat, içini çekerek.

YIRMİBİR

Della Street odaya girdiği zaman, Mason koltuğuna oturmuş, ayaklarını masaya dayamış, büyük bir dikkatle ayakkabılarının ucuna bakmakla meşguldü.

— «Ne var, Della?»

Genç kız cevap vermeyerek masanın etrâfından dolaştı ve sonra elini yatıştırıcı bir tavırla avukatın omuzuna koydu.

— «Müfettiş Tragg telefon etti, patron.»

Mason birden başını kaldırarak, sekreterine doğru döndü.

— «... Onu bulmuşlar.» diye ilâve etti Della.

— «Nerede?»

— «Hiç akla gelmeyecek bir yerde.»

— «Gateview otelinde mi?»

Sekreterin yüzünü birdenbire bir şaşkınlık ifâdesi kapladı.

— «Nasıl tahmin ettiniz, patron?»

— «Zâten onun oteldeki odayı muhâfaz etmiş olabileceğini düşünüyordum. Dikkati çekmemek için bir haftalık peşin ödemişti herhalde.»

— «Kocasını öldürmeye kararlı mıydı yâni?»

Mason başını eydi.

— «Neden?»

— «Sevdiği adamın şöhreti tehlikeye girmesin diye.»

— «Homan'ın mı?»

— «Evet.»

— «Ve sizin de Tragg'ı yanlış yola sevk etmek istemenizdeki maksat... onun... korkunç bir adanısınız, patron.»

— «Kadının kalbi sevgiyle doluydu» dedi Mason. «Büyük bir ihtirasla ve çılgınca seviyordu. Nitekim âşığı için her şeyi göze aldı. Sonra Tanner ona şantaj yapmaya başladı. Bu durumda kadın için tek bir çâre kalıyordu; Tanner'i de kocası gibi öldürmek. Fakat işin en acıklı tarafı, eğer kocasının odasına inmeden önce Misis Warfield'i görüp onunla konuşmak imkânını bulabilseydi, bütün mes'ele halledilmiş olacak ve cinâyet işlemesine de lüzum kalmayacaktı! Ama elden ne gelir? Zamanı durdurmanın, akreple yelkovanı geriye döndürmenin imkânı yok ki...»

— «Sizce hâdise nasıl cereyân etti?»

— «Aşağı yukarı Tragg'a anlattığım şekilde» diye cevap verdi, Mason, üzgün ve bedbin bir tavırla. «Misis Greeley, kocasının Misis Warfield'in peşine adamlar taktığını öğrenince, bunun çok yanlış bir şekilde mânâlandırılmış olmalı. Meselâ kocasının bu kadını, Homan'ın aleyhinde açacağı tazminat dâvâsında şahit olarak göstereceğini zannetmiştir. Neticede o gün kocasını otele kadar tâkip ederek, gözünü bile kırpmadan onu öldürdü. Ancak cinâyeti işledikten sonra Greeley'in üzerinde, Misis Warfield'in Spinney'e yazdığı mektupları bulmuş olmalı. Tabiî böylece cinâyeti Misis Warfield'in onuzlarına yüklemek için eline bulunmaz bir fırsatın geçtiğini derhal anladı ve hemen gidip kadınla ahbaplık kurarak onu odasına getirdi. Sonra da ondan her şeyi öğrendi. Misis Warfield zâten kocasının hapisten kaçtığını zannettiği için, polisin yanına bile gitmeye korkuyordu. Hattâ Drake'le ben-den bile çekinmekteydi. Onu, hiç gazete okuyamayacağı bir yerde saklanması için ikna etmek, herhalde Misis Greeley için zor olmamıştır. Tabiî en ideal yer olarak da Homan'ın yatını düşünmüştür.»

— «Ya Misis Warfield'in valiziyle şapka kutusu?»

— «Misis Greeley, hiç kimseye belli etmeden eşyaları otelden çıkarmanın bir yolunu bulduğunu söyleyip kadını kandırdıktan sonra onları da kocasının odasına taşımıştır.»

Bir sessizlik oldu.

— «Fakat... Greeley evine döndüğü zaman, üzerinde smokin yoktu» dedi Della nihâyet, kaşlarını çatarak.

— «Vardı. Ancak karısını uyandırmadan önce elbisesini değiştirmişti.»

— «Homan, metresinin kendisi için neler yaptığının farkında mı?»

— «Bilmiyorum. Fakat kanaatimce haberi yoktur.»

— «Nasıl olmaz? Misis Warfield onun yatında saklanmıyor mu?»

— «Homan'ın bundan da haberi yoktur. Misis Greeley herhalde, kendi lehlerinde şahitlik yapacak birisini bulduğunu ve bu kimsenin yatta kalmasını uygun gördüğünü söylemiştir ona. Zâten mes'elenin bu kısmı beni alâkadar etmez. Gerisiyle de Tragg uğraşsın. Hay Allah, canım çok sıkılıyor, Della! Bir kadını ölüme gönderdim. Artık bu hâdiseden daha fazla bahsetmek istemiyorum.»

Della Street gidip sigara tablasını boşalttıktan sonra, onu tekrar masanın üzerine koydu.

— «Ya sizin sarışın ne oldu, patron?»

— «Paçayı tamâmen kurtardı.»

— «Onu biliyorum. Fakat...»

— «Amcasıyla konuşacağım.»

— «Amcasını boşverin canım!» diye mırıldandı genç kız, yüzünü buruşturarak. «Ben âşıklarından bahsediyorum.»

— «Romeo kılıklı adam hâlâ burada, fakat ben kızın genç Horace'ı tercih edeceğinden eminim. Dürüst bir çocuk o, her ne kadar iyi tanımıyorsam da...»

Telefon çaldı.

— «Alo, Perry» dedi Tragg. «Size teşekkür etmek istedim. Gazeteciler beni göklere çıkarıyorlar.»

— «Mükemmel.»

— «Mes'eleyi tam olarak ne zaman çözdünüz, Mason?»

— «Kanaatimce bu hususta epey geciktim. Ancak koridorda o tüyü bulduğunuz zaman her şeyi anladım. Misis Greeley, beni ziyârete geleceğini bildirinek için telefon ettiği zaman evinde değildi. Ya Adirondack otelindeydi, yahut da o civarda bir yerde...»

— «Yâni şoförü telefon etmeden önce mi öldürmüştü?»

— «Evet. Zâten mahkeme salonundan çıktığından beri onu tâkip ediyordu. Perişan bir haldeydi. Ne pahasına olursa olsun âşığını ve kendisini korumak mecburiyetinde olduğuna kendisini inandırmıştı. Tanner'in de o anda bütün hâkimiyeti elinde tuttuğunun farkındaydı. Telefonda da ancak yarım saat sonra bana gelebileceğini söylemedi mi? Çünkü evvelâ evine gidip, gömlekle smokini alması gerekiyordu. O tük-

yü bulduğunuz zaman sizin de bütün bunları anlamış olmanız gerekirdi, Tragg.»

— «Nasıl düşünebilirdim?» dedi müfettiş. «O tüyü pekâlâ siz de getirmiş olabilirdiniz.»

— «Meslekî değerinizi tenkit etmek aklımdan dahi geçmez, müfettiş bey» diye cevap verdi Mason, alaycı bir tavırla. «Fakat cesede yaklaştıktan sonra ayakkabılarımı kontrol etmemek gibi bir hatâyâ düşmeyeceğimi tahmin etmeniz lâzımdı. Geri zekâlı olmayan herkes, bir tüyün ıslak deriye kolaylıkla yapıştığını bilir. Tabiî beni geri zekâlı olarak kabul ediyorsanız, o başka!»

Sonra Mason, Tragg'ın cevap vermesine veya yeniden sual sormasına fırsat bırakmadan telefonu yavaşça kapattı...

8

7

Fiatı

7,50

Liradır.